

MEÇHUL BİR KAHRAMAN

MEHMET ÖZYURT

AHMED ÖZER

MEÇHUL BİR KAHRAMAN
MEHMET ÖZYURT

Ahmed ÖZER

MEÇHUL BİR KAHRAMAN

MEHMET ÖZYURT

AHMED ÖZER

MEÇHUL BİR KAHRAMAN MEHMET ÖZYURT

Editör
Nazlı Hilâl KIZILKAYA

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
978-975-278-256-3

Yayın Numarası
484

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarnıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Nisan 2008

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Işık Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.isikyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

"Belli ki o, büyük bir mertebenin insanıydı; Allah nezdinde bir hususiyeti vardı. O, bizim bildiğimiz usûllerle değil; fakat başka bir yolla 'bekabillah maallah' ufkuna ulaşmıştı."

M. Fethullah GÜLEN

BİR YİĞİT VARDI!..

Bütün varlığı, sabah-akşam, ruhunda hallaç edip iplik iplik savuran, sonra da onu çeşitli kaneviçelerden geçirerek rengârenk gergefler hâline getirip teşhir eden muzdarip ruhlar vardır. Bunların herbiri, arılar gibi durmadan dört bir yana seferler tertip eder, rastladıkları çiçeklerin yapraklarına tahtlar kurar ve onlara bal olma düşüncesini fısıldar. Yerinde emekleyerek, yerinde kanatlanıp pervaz ederek; yüreğinde hep sancı, şakaklarında zonklama... Uyuyamadığı haftalar, dinlenemediği aylar ve istirahat etme fırsatını bulamadığı yıllar peşi peşine uçup gider de o bunların farkına bile varamaz. Mevlânâ anlayışıyla hep bir pergel gibi kalır. Bir yanıyla halkın içinde, diğer yanıyla da Hakk'la beraber. Her lahza, onun, önümüze serdiği eserlerle coşar, tekrar tekrar gerilip huzuruna varır. Sonra da tadıp doyduğu o akıl almaz ruhanî zevklerle, halkın içine dönerek derin bir vazife şuuruyla kanatlanır.

Gönül pencereleri sonsuza karşı hep açık ve dâima onunla harman olan, kuşları dinleyip ağaçlarla inleyen; yıldızları okuyup, denizlerle dertleşen, esen yelden, yağan yağmurdan, uçan kuştan, düşen yapraktan aldıkları ayrı ayrı mesajlarla gönüllerinde Hakk'la konuşan; "Yol bu!" deyip süvarisini bulmuş bir

küheylan gibi çatlayıncaya kadar koşan bu Hakk katının kutluları, halk içinde gam yükünü çeken birer fedakâr, onların ızdıraplarını sînelerinde yaşayan birer müşfik hekim; elemde lezzete, ızdırapta mutluluğa ermiş birer teslimiyet eridirler.

Bunlar makam ve mansıp, nam ve şeref sevdasına kapılmaz; hep doğruluk, emanet, vazife şuuru, akıllılık ve iffetin timsali olarak kalırlar. Kendi kusurlarını düşünüp nedametle kıvranır, başkalarına karşı da Yaratıcının tanıdığı müsamaha hakkını son sınırına kadar kullanırlar.

Servet yerine dava ve düşünce şerefinin; menfaat yerine gerçeğin, lüzumsuz gösteriş yerine alçakgönüllülüğün, şiddet, hiddet, öfke yerine yumuşaklık ve anlayışın koruyucusu olurlar. İstidat ve kabiliyetlerinin bütününü evvela kendi dünyalarının, sonra da umum insanlığın gerçek hayata ermesi ve yükselmesi uğrunda seferber ederler.

Önceden belirlenmiş yüksek idealleri ve makul mefkûreleri istikametinde şerefle ilerlerken, karşılarına çıkan engelleri çelikleşmelerine vesile sayar, darılmalara ve kırılmalara düşmezler. Bir gün gelip onlar dünya ve dünyevîlikler adına yokluğa erdikleri zaman da, sonraki nesillerin baharı alkışlayan coşkun naraları duyulmaya başlar. Onlar bir tohum gibi toprağın bağrına sığınır ve yediveren başaklara dönüşürler. Bir ölür; ama binlerce dirilmeye dayelik ederler.

İşte, kısaca tarifini yapmaya çalıştığım bu mefkûre kahramanlarından biri de merhum Mehmet Özyurt Hoca'ydı. 1945 doğumlu olan Mehmet Hoca, nezih bir çevrede yetişmiş ve daha yedi yaşında hafızlığını tamamlamıştı. Askere gidene kadar dinî ilimler tahsili yapmış; daha sonra da ilk, orta ve liseyi, bir-iki yıl gibi kısa sürede dışarıdan bitirmişti. O, Yüksek İslâm Enstitüsü imtihanlarını kazanıp 1976 yılında Bornova'daki Büyük Cami'ye imam olarak tayin edildikten sonra, ben de aynı camide vaiz olarak vazifeye başlayınca onunla tanışmak nasip olmuştu.

Mehmet Hoca'da çok farklı kemâlât emareleri gördüm. Öyle ki, ondaki kemâlâtı her yâd edişimde "Alvar İmamı" ismiyle maruf Muhammed Lütfi Hazretleri ile muhterem pederi Hüseyin Efendi'nin Hâce Muhammed Pir-i Küfrevî Hazretleri'ni ziyaret edişleri aklıma gelir. Alvar İmamı ve muhterem pederleri, Pir-i Küfrevî Hazretleri'nin feyz dolu huzuruna çıkar; onun sohbetleriyle müşerref olurlar. Hazreti Pir, bu Hak dostlarına çok iltifatta bulunur ve hatta onları, kendi halifeleri olarak nasbeder. Hazreti Pir'in mollaları bu durumdan rahatsız olur. Hatta hafif bir kıskançlık tavrına girerler. Gece yarısı birdenbire mollaların kaldığı odanın kapısı açılır; Hazret kapının sövelerini yerinden sökecekmiş gibi tutar ve; "Mollalar, mollalar! Muhammed Lütfi Efendi'nin ve muhterem pederinin bana ihtiyaçları yoktu, onlardaki kemâlât ve fazilet onları buraya getirdi." der.

İşte, Mehmet Hoca da Antakya'dan gelip İzmir'de ilahiyat okurken fakirin hiçbir dersini kaçırmamıştı; hep halkada bulunmuş, kâmilâne bir hâl ve edeple dersi dinlemiş, bir kere olsun bilgiçlik tavrı sergilememiş ve varlığını hissettirme çabasına asla girmemişti. Oysa ki ufku itibarıyla o derslere çok ihtiyacı yoktu; ama o, yüksek karakteriyle kitabı elinden düşürmemiş ve senelerce bizimle beraber satır satır dersi takip etmiştir.

Mehmet Hoca, Bornova'daki caminin yakınında bir ev tutmuştu. Her cuma günü yemek hazırlar, İzmir dışından vaaz dinlemeye gelen insanları kendi evinde misafir ederdi. Yemek bahanesiyle bir de orada bazı hakikatlerin anlatılmasına vesile olurdu. O camide vaaz ettiğim sürece hutbeyi de hep bana bırakırdı. Bir gün, bazı şeylerden rahatsız olup da kürsüden indiğimi ve minbere de çıkmadığımı görünce cuma hutbesini kendisi okumuş ve sözlerini evirip çevirip benim üzülmeme getirmiş, hissiyatımı tam paylaşarak duygularımı seslendirmiş, cemaate sitem ederek: "Üzdünüz Hocamı" diye inlemişti.

Mehmet Hoca, öyle farklı bir çizgi takip etti ki kendi kriterle-

rim açısından tanıdığım onca insan arasında Allah'a onun kadar yakın bir arkadaş görmedim diyebilirim. O, ufku engin bir âlimdi; düşünce dünyasıyla aksiyonu atbaşıydı. Aynı zamanda, çok mütevazi ve başkalarını da kabullenen bir insandı. Yanında arkadaşlarının methedilmesinden rahatsızlık duymaz, birinin göklere çıkarılmasını kendisinin aşağıda ve altta kalması şeklinde değerlendirmez, bir insan hakkındaki takdirkâr sözleri, kendi methediliyormuş gibi kabul eder ve onun adına sevinirdi.

Mehmet Özyurt Hoca, 1988 yılında elim bir trafik kazasında dâr-ı bekâya irtihal etti. Urfa'dan Gaziantep'e giderken ve bir hizmetten diğerine koşarken yanındaki üç güzel insanla; Bayram Acar, Hasbi Şahin Hoca ve H. İbrahim Çelik'le beraber Allah'a yürüdü.

Malum olduğu üzere, şehitlik mertebesi çok yüksek bir mertebedir. Onun üstünde olsa olsa Hazreti Ebu Bekir Efendimiz'in de pâyesi olan, hâlis ve kâmil sadıkların "sıddıklık" mertebesi vardır. (Peygamberliğin diğer mertebelerle kıyaslanamayacağı hakikati mahfuzdur.) Fakat, bazen bir şehit hem şehit hem de sıddık olabilir; ya da bir sıddık aynı zamanda şehadet şerbeti de içebilir. Evet, Cenâb-ı Hak, zirvede bulunan ve hakka'l-yakin mertebesinin temsilcisi olan bir insanı bir de şehitlikle serfiraz kılabilir. Peygamber Efendimiz (aleyhi ekmelü't-tehâyâ) eğer Hayber'de aldığı zehirle irtihal-i dâr-ı bekâ buyurduysa, Cenâb-ı Hak onu aynı zamanda şehitlik pâyesiyle ayrı bir derinlikle daha serfiraz kılmış demektir. "Onun başka bir büyüklüğe ve yeni bir derinleşmeye ihtiyacı var mıydı?" denebilir. Oysa, Allah nezdinde terakkî nâmütenâhîdir. Allah Teâlâ, o zata öyle nâmütenâhî dereceler ihsan ediyor ki, artık kendisine, içten gele gele hamd etmekten başka bir mülahaza ortaya koymama makamı demek olan, "Makam-ı Mahmud" veriliyor. Demek ki oraya kadar terakkinin yolu var, orası ise zirve. Artık orada oturacak, hamd edecek, kalkacak hamd edecek. Orada dudaklardan dökülen sadece Allah'a karşı hamd ü senâ olacak.

İslâm âlimleri, şehitleri, kendilerine uygulanan dünyevî hükümler ve Allah katındaki durumları itibarıyla üç kısma ayırmışlardır: İ'lâ-yı Kelimetullah yolunda ve savaş meydanında vefat eden ya da malını, canını ve ırzını korurken haksız yere öldürülen kimseler, hem dünya ve hem de ahiret bakımından şehittirler. Bu durumdaki şehitler yıkanmaz, üzerlerindeki elbiseler çıkarılmaz, öylece namazları kılınarak gömülürler. İnanmadığı hâlde Müslüman görünen ve Müslümanların yanında savaşırken öldürülen kimseler de şehit sayılırlar. Yıkanmadan namazları kılınarak, elbiseleriyle gömülürler. Fakat bunlar, dünya hükümleri bakımından şehit sayılsalar da Allah katında şehit sevabı alamayacaklardır.

Bazıları da vardır ki, Allah katında şehittirler ve şehit mükâfatı alacaklardır; ancak bunlar, diğer ölüler gibi yıkanır, kefenlenir ve namazları kılınarak defnedilirler. Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur: "Şehitler beştir: Vebadan, ishalden ölenler, suda boğulanlar, duvar ve toprak altında kalıp ölenler ve Allah yolunda şehit düşenler." Ayrıca boğularak, yanarak, bir yıkıntı altında kalarak ölenler ile aile ve çocuklarının geçimini sağlamak için helal yoldan çalışıp kazanırken ölen kimseler ve ilim yolunda ölenler de ahiret şehidi sayılmışlardır. Doğum esnasında ölen mü'mine kadın ve karın ağrısından ya da apandisit sancısından ölen bir mü'min de şehit kabul edilir.

Biz, ancak zahire göre hüküm verir; insanları da dış görünüşleri itibarıyla değerlendirebiliriz. Dolayısıyla, imana ve Kur'ân'a gönül vermiş, dilbeste olduğu dava çizgisini senelerce hiç değiştirmemiş; dünyevî ve hatta uhrevî hiçbir beklentiye girmemiş, kendinden bahsedilmesini ve methedilmeyi kendi hakkında küfür saymış, bencilliğin semtine bile uğramamış ve hep bu hâl üzere i'lâ-yı kelimetullah için koşmuş; başka mülâhazalar dile getirilince: "Hayır! Rızâ-yı İlâhî bana yeter. Allah razı olmuşsa benim için her şey var demektir. Önemli olan onu bulmaktır. Onu bulmak dışında kurtuluş yoktur." diyerek yola revan olmuş ve hizmete

giderken de bir yerde bir trafik kazasıyla ötelere yürümüş bir insan hakkında "O, şehittir." hükmünü verebiliriz. Hele bir de o insanı yakinen tanıyorsak, onu duygu ve düşüncelerimiz itibarıyla "Şehitlerin Sultanı" Hazreti Hamzaların peşine takabiliriz. İşte bu duygularla ben de Mehmet Hoca için "Şehitlerin Şahı" demiş olabilirim ki bu söz o büyük insan hakkında hüsn-ü zannımın ifadesidir.

Ayrıca, yanarak ölme meselesi de çok önemlidir. Bir sancıdan ölen ya da yıkık altında kalıp öteye giden kimseler ahiret şehidi kabul edildiğine göre, yanarak ölen de şehitlik mertebesine ulaşmış olabilir. O dört arkadaşımız kaza yaptığı sırada onların ardındaki arabada bulunanlar bana telefon etmişler, oradaki manzarayı anlatmışlardı. Hepsinin "Allah, lâ ilâhe illallah" diyerek ahiret koridoruna girdiklerini nakletmişlerdi. Vefat ettiğinde Mehmet Hoca'nın ve diğer bir arkadaşın işaret parmağı hâlâ yukarıdaydı. O'nu işaret ediyorlardı. Evet, şehitlik, mertebe, ileride olma, Allah'a yakınlık kazanma gibi hususların aslını sadece Allah bilebilir; biz hiç kimseyi tezkiye etmeye salâhiyetli değiliz. Ne var ki, emarelere bakarak ve hüsn-ü zanlarımıza sığınarak "Onlar şehit oldular, canlarını hizmet-i diniyeye kurban ettiler." dememizde de bir sakınca olmasa gerekir.

Diğer taraftan, "Bir âlimin ölümü, âlemin ölümü demektir." sözü hadis olarak rivayet edilmektedir. Kur'ân-ı Kerîm başta olmak üzere Peygamberimizin hadislerini ve bütün sünnetini bilen, diğer İslâmî ilimlerden de haberdar olup ileri seviyede bir bilgi birikimine ulaşan; diğer bir ifadeyle, hakikat bilgisiyle donanmış, marifete açık ve bilinmesi gerekli olan her şeyi olduğu gibi bilen birisine "âlim" denir. Arap dilinde, bildiğiyle amel etmeyene âlim denmez; çok şey biliyor olsa da o insana, câhil denir. İlim, bilim olmadığı gibi; bilgin de, âlim değildir. Bunlar birbirinden farklıdır. İşte, hakiki bir âlimin ölümü, âlemin ölümü olarak görülmüştür ve insanlar için büyük bir musibet kabul edilmiştir.

Aslında çok küçük musibetler bile birer ikazdır. Hatta çay içerken düşürüp kırdığınız bir bardak da bir musibettir ve bir sinyaldir. O türlü meselelerde teşe'üme girmemeli; onları ölümcül bir hâdisenin sinyali görerek paniğe kapılmamalı; fakat hiçbir hâdisenin başıboş olmadığı da hatırdan dûr edilmemelidir. Sizi de, sizin davranışlarınızı da yaratan Allah'tır ve her hâdisenin bir sinyal yanı gerçekten vardır. İnsan o ikazı anlayıp, Allah'a teveccüh eder, bir tasaddukta bulunur ve o belaya kefaret olabilecek bir hayır ortaya koyarsa, bunlar, Allah'ın inayetiyle daha büyük kaza ve belaların def edilmesine vesile olur. Evet, o türlü musibetler hem birer sinyaldir, hem de aynı zamanda birer kefarettir. Kırılan bir bardak, bir bela ve musibet zincirini kırmış ve günahları da temizlemiş olabilir. Nitekim, bir hadis-i şerifte: "Müslüman'ın başına gelen hiçbir yorgunluk, hastalık, keder, üzüntü, eziyet, gam ve hatta ayağına batan diken yoktur ki Allah onunla günahlarından bir kısmını bağışlamasın." denmektedir. Bir başka nebevî sözde de miktarı az bile olsa sadakanın belaları def edeceği söylenmektedir.

Bir Hak dostunun ve bir Kur'ân hâdiminin Allah yolunda vefat etmesi meselesi de bu zaviyeden değerlendirilegelmiştir. Öyle ki, bir dönemde hizmet-i imaniye ve Kur'âniye aleyhine planlanan bir komplo ya da mefkûre kahramanlarının başına gelecek bir büyük musibet vardır. Cenâb-ı Allah, Hak dostlarından bir tanesini almak suretiyle, hem diğerlerini teyakkuza sevk eder, hem de geride kalanların gönüllerini yumuşatır, gözlerini yaşartır ve kendisine teveccüh etmelerini temin eder. Geride kalanlar, incelmiş ve yumuşamış gönüller olarak Allah'a teveccüh eder ve yalvarırlar: "Allah'ım, Sen bütün ihtiyaçları giderme ve belaları def etme kudretine sahip Rabbimizsin; bizim ihtiyaçlarımızı da karşıla ve başımızda dönüp duran belaları def eyle." derler. Böylece, çok büyük zararlara sebebiyet verebilecek kocaman musibetleri bir kurban vermekle aşmış olurlar.

Takdir-i İlâhî olarak, bir davaya kurban olacak başyüce insanlar, zaten belli seviyenin kahramanlarından seçilir. "Allah'ım, bu iman ve Kur'ân hizmetine bir tevakkuf gelecekse ve kudsîler bir belaya maruz kalacaksa, öyle bir musibetin def'i için ben kurban olmaya hazırım. Canımı al; ama Kur'ân davasını ve o davanın temsilcilerini muhafaza buyur." diyerek Hazreti İsmail gibi boynunu uzatan fedakâr ruhlar, canlarını bu uğurda vermeye âmâdedirler. Cenab-ı Allah, "Rabbim, yeter ki davam bâki kalsın; istersen bedel olarak beni her gün elli defa öldürebilirsin." diyerek kurbanlık bir koç gibi sırasının gelmesini bekleyen bu hasbîlerden birinin canını alır. Bir kurban karşılığında Hazreti İsmail'i bağışladığı gibi onu da bela ve musibetlerin selametle savılması için fidye ya da kefaret olarak kabul eder.

İşte, Mehmet Hoca da –Allahu a'lem– böyle bir kurbanlık koç gibi gitmiştir ötelere. Gidişiyle de pek çok musibete kefaret olmuştur. O da hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'nin bir kurbanı olarak Allah'a yürümüştür.

Merhum Mehmet Özyurt'un uçup gidişinin ardından çok ağladım. Efendimiz'in Hazreti Hamza'ya ya da Hazreti Cafer'e ağladığı gibi ağladım. O kadar ki ağlamaktan gözümde yaş kalmadı desem sezâdır. Onun firkatinin ağırlığından belim kırıldı zannettim, çok acı çektim. Yanılmıyorsam, bir hafta sonraydı; rüyama misafir oldu. Rüyada, onun öbür âlemden geldiğinin farkındaydım. "Seni çok özlüyorum; ara sıra ziyaret etsen olmaz mı?" dedim. "Tamam, yine gelirim." deyip ayrıldı. Aynı gün, belki de aynı anda yakaza hâlinde kendi evine de gitmiş, ailesini de ziyaret etmişti. Kısa bir süre sonra söz verdiği gibi yine gelip, hasretime su serpmişti. Belli ki o, büyük bir mertebenin insanıydı; Allah nezdinde bir hususiyeti vardı. O bizim bildiğimiz usûllerle değil, fakat başka bir yolla "bekabillah maallah" ufkuna ulaşmıştı.

Gelecek nesillerin Mehmet Özyurt Hoca gibi hasbî ruhları tanıması ve onların izinden yürümesi gerektiğine inanıyorum.

Çünkü onlar, ömürlerinin her anına bir örnek hâl, tavır ve davranış sığdırmış insanlardır. Onların sergüzeşt-i hayatları yarının hasbîlerine yol gösterecek işaret taşlarıyla doludur. Dolayısıyla, hem onları birer yâd-ı cemîl olarak anmak, hem haklarında duaya vesile olmak ve hem de geleceğin fedakâr ruhlarına hüsn-ü misaller göstermek için Mehmet Hoca gibi kahramanların hayat hikâyelerinin yazılması lazımdır.

Bu vesileyle, böyle önemli bir vazifenin eda edilmesi için kıymetli katkılarda bulunan kardeşimiz Ahmed Özer Bey'i de yürekten tebrik ediyor, muvaffakiyetlerinin devamını diliyorum.[1]

---

1 Bu takdim yazısı, Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'ye sorulan "Mehmet Özyurt Hocamız için 'şehitlerin şahı' buyuruyorsunuz. O bir hizmet kurbanı mıdır? Bu zaviyeden Mehmet Özyurt Hoca'yı anlatır mısınız?" şeklindeki sorunun cevabıdır.

ÖNSÖZ YERİNE

Bunca çilelerle sarmaş dolaş bir ömür birkaç kürek toprakla mı sona erer? Ne garip bir şey! Bunca çile boşuna mı? Geleceği hazırlayanların dünlerine ne oldu? Ülke ülke, şehir şehir koşarken meçhul mekânlardan ebediyete uçanlar abes mi yaşadılar? Hayatlarıyla iyiliğin boşluğunu dolduranları dünyevî cezayla korkutmak çok zor... Onları korkuttuklarını sananlar dün de aldanmışlardı, bugün de aldanıyorlar ve yarın da aldanacaklardır.

Rahatı bile bile terk edenler için şikâyet mevsimleri yoktu. Zira "Kul" olmayı her şeye yeğlediler. Amel onlar için bir yük değil, her zaman bir fecir oldu. Bütün engelleri o ruhla aştılar.

Başının çaresine bakmanın mutlulukla ne alâkası var! Hem kim inanır ki buna? Vefa ve rıza gemisini okyanusların ortasında raksettirmek varken, asûde bir koyda beklemenin ne tadı olur?

Kendi kendime yıllarca mırıldanıp durdum. Bu birkaç nefesi öncekiler gibi gizlemek elimden gelmedi.

Ebediyetin tüllendiği bir yerde her şey en güzel rüya. İnsan uyanacağından korkuyor. Dışarıda sorumsuz, hoyrat ruhlar burada korumalı bir limana çekilmiş. İnsan kurtulduğunun farkına varıyor. Ve avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Ey hicran! Neredesin?"

Burada diller bir. Herkes hâl diliyle konuşuyor."

Kavuşmayı mı yoksa ayrılığı mı sevdiniz? Duaların aminleri arasına yüreğinizi boşalttığınız oldu mu? Sevdiklerinizin ellerine dokundunuz, peki ya yüreklerine? Hayatın kendisine medyun olduğu ilâhî bir varidattan nasıl oldu da ayrılabildiniz?

Rüzgârların kollarından gelen şafakla kaç kez sarıldınız? Çilenin zümrüt yamaçlarında selâm devşirmenin kolay olduğuna kim inanır?

Hayatın acılarıyla yürek yüreğe yaşamaya kaç babayiğit "Evet" diyebilir! Neden ölenlere ağladınız da kendi kendini kaybeden gariplere acıyıp ağlamadınız?

Kanun dışı ilân edildiğim günden beri yaşıyorum işte... Tecridin hiçbir uçurumu korkutmadı beni. Kalabalıkların bataklığında yaşamak ne demektir bildim. Ama bir şey yapamadım. İstiharelerim şifreler dehlizi gibi...

Çileyi güle güle ve bile bile kabulünün bedelini ödemeye çalıştım. Kim Firdevs'e açılan koridordan geçmek için can atmaz!

Emmâ ba'd: "Aşk, ateştir." diyorlar. Mehmet Özyurt Hoca bu ateşe düşenlerden biriydi. Kendisi kül oldu. Ancak ilâhî aşkın hususiyeti sebebiyle sönmek bir tarafa, nurdan hâleler gibi her gün daha da yükseklere çıktı. "Aşk" dedi, kendinden geçti. Hiçbir şeyi kalmayınca da şehadeti cana minnet bildi.

Cismanî zevklere ve behimî arzulara baş kaldırdı. Dünyanın çamur ve balçığına iltifat etmedi. Bir tebessümle de olsa kardeşlerini sevindirmeyi ihmal etmedi. Sürekli iyilik yapma fırsatları kollayıp durdu. Etrafındaki insanların kusurlarını ve onların uygunsuz hâl ve tavırlarını hep görmezlikten geldi.

Bencillik girdabına düşmedi. Rahata dilbeste olmadı.

İhlâsla vazifesini yapıp neticeyi Allah'a bırakma, gaye ve vasıtayı iyi ayırma, müsbet hareket etme, kolektif şuura bağlı yaşama,

doğru ve güvenilir olma, günahlardan alabildiğine uzak durma ve istiğfar kurnasında devamlı temizlenme gibi yücelikler onun tabii vasıfları gibiydi. Bir çığlık olup hep inleyip durdu.

Mehmet Özyurt Hoca, Allah rızası için bir işe giriştiğinde, işler düşündüğü gibi yolunda gitmezse, zorluklar çıkarsa, kendisini suçlu görürdü. Bütün olanları kendi günahlarına vererek, ağlar ve dua ederdi. Yine işlerin ters gittiği bir zamanda yanındaki arkadaşlarına şöyle demişti:

"Bunlar hep benden kaynaklanıyor. Allahu a'lem ben olmasam bu iş çoktan olurdu." Yanındaki kardeşleri bu ifadeler karşısında gözyaşı dökmüşlerdi.

Hayırlı neticelere kendisini karıştırmaz, yanındaki arkadaşlarına mâl ederdi.

Hiçbir sevinç ve hüzün ona, karakterinin kemâlinden bir ödün verdiremedi. Hissiyat-ı süfliyeden uzak kaldı. Menfaat-i cüz'iyyeden fersah fersah uzaktı. Bu yönleriyle tanıyanların gönlünde ebedî bir mukim olarak yaşadı.

Gezdiği yerlerin sosyal haritasını iyi keşfetmişti. Yazmadı veya yazmaya vakit bulamadı. Ancak yazılması ve yaşanması lüzumlu olan her şeyi ömrünün karelerine sığdırmasını bildi.

Sevdiği ve rehber bildiği kametle benzeşmesi tamdı. Duruşu, gelişi, tavırları, konuşmaları kadar tabiî idi. Riyakârlık, yapmacık tavırlardan ve kompleksten uzaktı. Bulunduğu yerin şerefini varlığıyla temsil eden bir irade kahramanıydı.

Dostlarının ve görenlerinin üzerinde silinmez izler bırakan nadide bir fıtrattı. Beraberliğinde zevk ve heyecan duyulan bir mü'mindi. İrade, dirayet, ciddiyet ve vefa temsilcisiydi. Hayatıyla, ihlâsın ölümsüz düsturlarını resmetti.

Bu hakikat âşığı ve Hakk'ın sevdalısı aynı zamanda ilmiyle âmil bir şahsiyetti. Yaşadığı her anında bunu görmek mümkündü.

İstidat ve kabiliyetlerini umum insanlığın salâhı için tepe tepe kullandı. Menfaat yerine gerçeği, lüzumsuz gösteriş yerine alçakgönüllülüğü, şiddet, hiddet ve öfke yerine yumuşaklığı ve hilmi tercih etti.

Bir tohum gibi toprağın bağrına sığındı, sığındı da yediveren başaklara kaynaklık etti. Bu hasbî ruh Allah nezdinde bir hususiyet sahibiydi.

Mehmet Özyurt Hoca'yı, muhatabına göre hitap edişiyle, terbiyesiyle, ilmiyle ve sürekli gülen yüzüyle tanıdım. 1970'li yıllarda, onu ilk tanıdığımda, İskenderun Çay Mahallesi'nde bir camide müezzinlik yapıyordu. Diğer taraftan da, dışarıdan İmam Hatip Lisesi'ni bitirmeye çalışıyordu. Onu İzmir Yüksek İslâm Enstitüsü'ne gelmeye ikna etmiştim. Nasip oldu. O, Yüksek İslâm Enstitüsü'ne başladığı sene ben mezun olmuştum; ama kardeşliğimiz artarak sürmüştü. Evinde az kalmadım. Her tanıyan gibi o gönül sofrasını az açmadı bana. Geceler boyu beraber olur, en mahrem sırlarını benimle paylaşırdı. O, gerçek bir dosttu.

1982 yılında da İzmir Şirinyer Lisesi Müdürlüğü'nden Bilecik'e gönderildiğimi öğrenince çok üzülmüş ve hüznünü yatıştırmak da yine bana düşmüştü.

Şubat 1983'te ara tatil münasebetiyle İzmir'e gitmiş ve onda misafir kalmıştım. 11 Şubat 1983 tarihi, bizim bu beraberliğimizi hücrede taçlandırmıştı. Ben 7 no'lu hücrede kalmıştım, o ise 9 no'lu hücrede kalmıştı. O devreye ait yaşadıklarımızı bir sır olarak saklayacağımıza söz vermiştik. Bu sebeple, fazla kelâmı zaid görüyorum.

İlk çıktığımız duruşmada, takipsizlik kararıyla serbest bırakılmıştık. Herkes serbest kalmanın heyecanını yaşarken bir ses bütün sevinçleri buruklaştırmıştı. O da benim yeniden tutuklanmam olayıydı. Aynı iddialarla Gölcük Sıkıyönetim Komutanlığı'nca arandığım için beni tekrar içeri aldılar. Bu defa 3 numaralı

hücreye koymuşlardı. Şimdi bütün bütün yalnız kalmıştım. Bu olay, Mehmet Hoca'yı öyle derinden etkilemişti ki, "Senin içeride yalnız kaldığın ânı hiç unutamıyorum. Öyle ki tahliyemize hiç sevinememiştim." demişti.

Bir toplantı esnasında huzurdaki bir arkadaşla aramızda geçen tartışmada benim aşırı itiraz ve ısrarlarım karşısında toplantı arasında beni "Ahmet Hoca, bari sen sus" şeklinde ikaz edişini hâlâ duyuyor gibi olurum.

O, edep timsaliydi. Evinde misafir kaldığım hiçbir gece beni yalnız bırakmamış ve aynı salonda, bütün ısrarlarıma rağmen o da bir başka divanda yatmıştı.

1987 yılında Bozyaka'da çok rahatsızlanmıştım. Bir anne şefkati hassasiyetiyle başımdan hiç ayrılmamıştı.

1 Şubat 1988 tarihinde beraberdik. Kendisiyle alâkalı beraat kararına karşı vakur tavrını hiç unutamam.

Eylül 1988'de en son vedalaşırken, bana üzerindeki entarisini bütün ısrarlarıma rağmen vermiş, "Bu, sende kalacak." demişti. Meğerse son görüşmemizmiş.

On sekiz yıllık beraberliğimizin birkaç kırık dökük hatıraya sığmayacağı muhakkak. Bu hicran, bende yıllandı. Bunları düşünmek bile bana acı veriyor.

Mehmet Özyurt Hoca ile alâkalı kime sual etmişsem, onsuz geçen yılların hicranıyla dolu gördüm. Bu bapta yüzlerce isim sayabilirim. A. Açıl Ağabey'e Mehmet Özyurt Hoca'yı sorduğumda: "En son ayrılırken kucaklaşmış ve birbirimize şehit olmak için dua etmiştik. O kucaklaşmanın sıcaklığını hâlâ üzerimde hissediyorum. Dua onun için kabul oldu. Ben geri kaldım." demişti.

Pekmezci Ağabey'e sorduğumda verdiği cevap aynen şöyleydi: "Mehmet Özyurt deyince aklıma sadakat ve samimiyette zirve geliyor."

Onu yazacak hâlim olmadığı için "Yalnızlık" şiirini yazmıştım. Yazmaya niyet ettiğimde rahatsızlandım. Bir gece rüyamda uçurumun kenarında, belirsiz bir patika yolda yüce bir dağı aşmak üzereydik. Arkamdan o takip ediyordu. Son bir hamle yapmak istedim. Dizlerimden beni kucakladı ve tepeye çıkmama yardım etti. Arkadan elini tuttum. O heyecanla rüya bitmişti.

Şahikalar korkutuyor insanı. Tereddütler ağında mevsimler tad vermez. Gemide çalışan bütün tayfaların gayretlerini boşa çıkaracak küçük bir hata yapma hakkına sahip değiliz.

Bu kitapta şahsa gibi görülen bütün iltifatlar şahs-ı maneviye aittir. Bize, vifak ve ittifaka ihsan olunanlara karşı hassas olmak düşer.

Mehmet Özyurt kendisini hiçbir şekilde anlatma ihtiyacı duymadı. Biz biliyoruz ki; okunduğunda vakit israf ettiren ve hayır adına hiçbir şey kazandırmayan bir kitap yazmanın ne manası var ve ne de hakikati. Hayat değmez buna. Buna birilerinin ihtiyacı olsa bile Mehmet Özyurt Hoca'nın ihtiyacı yoktur. Biz kendimizle imtihan oluyoruz. Zaten asıl zor olan da budur.

Zamanı geriye işletmeye gücümüz yok. Tarihin tahribatını da tamir edemeyiz. Biliyoruz ki geçici bir hayatta olan şeylerle, sonsuz elde edilemez. Ebedi bir niyetle ancak ona sahip olabiliriz.

Bu eser, kolektif şuurun sayfalara yansımasından ibarettir. O da bana ulaşabilenler. Kimbilir söylenmedik ve yazılmadık nice güzellikler gerilerde kaldı. İnanıyorum ki bir gün onlar da gün yüzü görecek ve hiçbir hakikat gizli kalmayacaktır.

Ahmed ÖZER
02.03.2008
Osmaniye-Bakırköy/İstanbul

ÜMİDE ÇIKAN HER YOLCULUK HÜZÜNLE BAŞLAR

Otobüs yolculuklarının hayatımda önemli rolleri olmuştur. Birçok insanla bu yolculuklar esnasında tanışmış, dost olmuşumdur. İnsanları tanıma, insanların kültür alt yapılarını öğrenme adına otobüs yolculuklarının ehemmiyetine inanmışımdır hep. Genç Şehmuz'la da böyle bir otobüs yolculuğu esnasında tanıştık. İstanbul'dan Ankara'ya gidiyorduk. Çantamı açıp gazetemi çıkarınca bana olan ilgisi artmıştı. Biraz hoşbeşten sonra Diyarbakırlı olduğunu öğrenmiştim. Eh, ne de olsa hemşeriydik. Kendisiyle uzun süre Güneydoğu Anadolu'yu, Diyarbakır'ı ve bölgedeki hadiseleri konuşmuştuk. İsmimi söyleyince: "Sizi tanıyorum." dedi. "Güneydoğu'dan yazılarınızı okumuştum." diye de devam etti. Şehmuz'la sohbetimiz ister istemez Fırat'a, GAP'a, teröre, bölgedeki ateşi dindirecek ve yangını söndürecek çarelere endekslenmişti. Bir ara, sohbetin en ateşli yerlerinden birinde Şehmuz'un gözlerinin dolduğunu fark ettim. Ben, kendisine Güneydoğu'da esas kardeşliği ve birliği tesis etmekte gönüllü kuruluşların, vakıfların ve sivil toplum kuruluşlarının önemini anlatmaya çalışırken, gözleri dalıp gitti Şehmuz'un. Daha sonra dolu dolu gözlerle bana döndü. Beklemediğim bir inanmışlık ve kararlılıkla şunları söyledi:

"Ağabey, bahsettiğiniz gönüllü kuruluş veya vakıf temsilcileri, insanlara bu hizmetleri anlatıp kendilerinden maddi destek isterken, sürekli Suriyeli sanayicilerin başına gelenlerden bahseder, bilirsiniz. Suriye'de bazı talebeler, Suriyeli sanayicilere gidip kendilerine yardımcı olmalarını, aksi hâlde bütün mallarına, mülklerine el konulacağını söylemiş. Sanayiciler de talebeleri kovmuşlar. Daha sonra da bütün sanayici ve zenginlerin ellerinden malları, fabrikaları alınmış. Siz zaten bu meseleyi biliyorsunuz."

Şehmuz'un neden ağladığı artık iyice belli oluyordu. Kendisi Diyarbakırlı bir müteahhidin oğluydu. Ankara'da kendi çapında iş yapmaya çalışıyormuş. Babasının malı mülkü darmadağın olmuş. Kendisi de çareyi Diyarbakır'dan kaçmakta bulmuş. Okulunu yarıda bırakmış. İçindeki korun acısı ve ateşi artık dışarı vuruyordu. Güneydoğu'daki terör, ailesine, babasına, kendisine çok şey kaybettirmişti. Ben, biraz gönlünü almak, biraz da dinlendirmek istedim kendisini. Konuyu değiştirmeye çalıştım. Beklemediğim bir reaksiyon gösterdi ve eliyle beni susturarak: "Şimdi sizden bir istirhamım var." dedi. "Az sonra anlatmaya çalışacağım hadiseyi, bundan böyle sizin de her yerde anlatmanızı istiyorum."

Otobanda otobüsümüz hızla Ankara'ya yaklaşırken benim heyecanım artıyordu. Şehmuz, biraz durakladı. Derin bir iç çekti. Farkında olmadan kendisine doğru uzattığım mendille gözlerini sildi. Biraz daha bana doğru dönerek yavaş yavaş, tane tane konuşmaya başladı:

"Babam Diyarbakır'ın sayılı zenginlerindendi. Müteahhitlik yapardı. Bundan beş-altı yıl önceydi. Babama Mehmet Hoca adında biri geldi. Kendisine gençliği iyi yetiştirmemiz gerektiğini, malın ve zenginliğin Allah katında bir hesabının olacağını, bu mal ve zenginlikten yeni yetiştirilmekte olan nesil adına harcamalar yapılması, fedakârlıkta bulunulması lazım geldiğini; izleri görülen, acıları yaşanan ve toplumu rahatsız eden anarşik hadiselerin önüne ancak eğitimle geçilebileceğini anlattı. Babam, bütün bun-

ların ve anlatılanların farkında değildi. Rahattı ve keyfi yerindeydi. Yediği önünde, yemediği arkasındaydı. Birçok evimiz ve lüks arabalarımız vardı. Mehmet Hoca'nın anlattıkları karşısında babam sessiz kalmış ve bir cevap vermemişti. Mehmet Hoca, izin isteyip kalktı. Benim görebildiğim kadarıyla bu hoca birkaç defa daha geldi babamın yanına. Son defasında şahit olduğum hadise gözlerimin önünden gitmiyor. O gün sabah Mehmet Hoca, yanında bir başka hoca ve genç bir öğretmenle birlikte tekrar, babamın yanına gelmişti. Babam, lütfen kabilinden oturttu gelenleri. Mehmet Hoca, Diyarbakır'da bir yurt açmak ve burada merkez ve ilçelerden gelecek gençleri istihdam etmek istediklerini söyledi. Bölgenin huzuru için, insanlığa hizmet etmek adına, anarşiye meydan vermeyecek, sulh ve sükûnun temsilcileri olacak bir gençlik yetiştirmek arzusunda olduklarını anlattı. Gençlerin hem tahsil hem de eğitim imkânları artırılarak istenmeyen yanlış yollara kapılmalarının önleneceğini ifade etti. İleriye yönelik kolej açma, modern müesseselerde yörenin gençlerine güzel bir eğitim temin etme projelerinden bahsetti. Gönüllü ve fedakâr insanlar aradıklarını söyledi. Son olarak babamdan maddi yardım istediklerini ekleyerek sözlerini bitirdi. Babam o ana kadar kerhen dinlemekte olduğu Mehmet Hoca'ya dönerek biraz da hafife alan bir tavırla şöyle sordu: 'Sen nerelisin Mehmet Hoca?' Mehmet Hoca buruk bir tebessümle, belki babamın devireceği çamı hissederek: 'Antakyalıyım.' dedi. Babam, âdeta oturanları kovarcasına şu sözleri sarf etti: 'Git be Hoca! Önce kendi memleketini kurtar. Sana mı kaldı Diyarbakırlı gençleri kurtarmak.' O an ben âdeta şok olmuştum. Mutlaka bir şeyler olacak, gelenler babama hakaret edecekler diye bekliyordum. Mehmet Hoca oldukça sakin, yerinden kalkarak: 'Allah razı olsun. İnşallah verdiğiniz karardan pişman olmazsınız.' diyerek arkadaşlarını da alıp gitti.

Ben daha sonra Mehmet Hoca ve arkadaşlarının çabalarını yakından takip etmeye çalıştım. Babamın haberi olmadan ufak

tefek yardımlar da yapıyordum. Fakat babam Nuh diyor peygamber demiyordu âdeta. Derken anarşi Diyarbakır'da da saltanatına ulaştı. Ailemiz, huzursuz olmaya başladı. Babamın işleri bozuldu. Yaptığı daireleri alan çıkmıyordu. Malını mülkünü satıp kaçmayı düşünüyordu. Ortakları ile arasında çeşitli çekişmeler oldu. Bir türlü anlayamadığım, sebebini önceleri bilemediğim bir biçimde düzenimiz alt üst oldu. Geçtiğimiz yıl yakınlarımızdan anarşiye bulaşanlar, babamdan yüklü miktarda haraç isteyenler oldu. Bütün bu olup bitenlerin hızına ve şaşkınlığına babamın kalbi dayanamadı ve geçirdiği bir kriz sonunda kaybettik onu. Ben geride kalan gayrimenkulleri ve malları satıp anneme, kardeşlerime gerektiği şekilde bölüştürdüm. Onlara, Diyarbakır dışında ev aldım. Kendilerine yetecek imkânlar hazırladım. Kendimi de bir an önce Diyarbakır'ın dışına attım. Okulumu bıraktım, evlerimi, arkadaşlarımı, akrabalarımı terk ettim."

Şehmuz durakladı biraz. Yeniden nefes aldı. Nemlenen, buğulanan gözlerini dinlendirdi. Bir ara dalıp gitti uzaklara. Belli ki, olup bitenler yeni yaşanmış gibi gözlerinin önündeydi hâlâ. Sonra, dönüp gözlerini gözlerime dikip daha da mahzun bir hâlde anlatmaya devam etti:

"Bir ara ailevî ve maddi problemler içerisinde bocalarken aradım Mehmet Hoca'yı. Tabii, aradan epey zaman geçmişti. Diyarbakır'da olmadığını söylediler. O arada her mezarlığa gidişimde, babamın kabrini her ziyaret edişimde şöyle dert yanıyordum: Keşke Mehmet Hoca'yı dinleseydin baba! Keşke onun gönlünü kırmasaydın. Keşke istediklerini anlayıp verseydin. Onun elinden tutmak istediği gençlik keşke anarşist olup sana musallat olmasaydı! Keşke kovmasaydın onu kapından. Keşke tehlikeyi önceden görebilseydin. Keşke zenginlik ve mal gözünü kör etmeseydi! Keşke Mehmet Hoca'nın âhını almasaydın. Keşke ona, 'Git be hoca!' demeseydin. Ah Babam! Şimdi başımıza gelenleri gördün mü? Şimdi hesabın zorluğunu bildin mi?"

Şehmuz bir an dikildi. Bütün ciddiyetini ve dikkatini toplayıp âdeta yalvarırcasına sözlerine şöyle devam etti:

"Benim anlattıklarımı lütfen yazın. Bütün vakıf yöneticilerine, gönüllü kuruluşlara, fedakâr ve cömert insanlara anlatın bunu. İnsanlığa hizmet etmiş kişilere, Suriyeli sanayicileri değil; beni, ailemi, babamı örnek versinler! Benim aktardıklarımı anlatsınlar insanlara. Allah rızası için hiç olmazsa bu anlattıklarım hayra ve güzelliğe vesile olsun. Eğer tanıyorsanız Mehmet Hoca'ya söyleyin, hakkını babama ve bize helal etsin. Bir kardeşimi trafik kazasında kaybettik. Annem felçli şu anda. Bilirseniz, bulursanız Mehmet Hoca'yı Allah rızası için hakkını bize helâl etsin."

Şehmuz artık kendini tutamıyordu. Vakit sabaha yürürken gözlerinden sel gibi boşalan yaşlar da yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. Karşılıklı ağlayışımız etrafımızdaki insanların da dikkatini çekiyor, yan koltukta oturan ve saatlerdir kulaklarına taktığı kulaklıklarla müzik dinleyen genç kız acayip acayip bakıyordu bize. Bir müddet sonra ortalık duruldu. Sakinleşmiştik. Adresini, kaldığı yeri, yaptığı işi bütün ısrarlarıma rağmen söylemedi Şehmuz. Hatta yemin verdirdi ismini yazmamam için. "Şehmuz" diye yazarsın dedi. Sabah namazını birlikte Ankara otogarında kıldık. Telefonlarımızı aldık. "Müsaade edersen ben seni arayayım." diyerek gitti. Bir süre arkasından gidişini izledim.

Sonra, dönüp kendi dünyası içinde Mehmet Özyurt Hocamı buldum. Saatlerce yalvardım Şehmuz'un babasına hakkını helâl etmesi için. Onun istediği gibi bu meseleyi yazmaya ve uygun mahfillerde anlatmaya söz verdim.

Adını Şehmuz olarak yazmamı isteyen gencin tanıdığı Mehmet Hoca'yı biz de tanımıştık. Diyarbakır'a olduğu gibi Urfa'ya da Antep'e de gidip gelmişti. Ve zaten Urfa'dan Antep'e giderken Akabe mevkiinde elim bir trafik kazasında kaybetmiştik onu. Allah rahmet eylesin, yerini cennet eylesin. Allah bizlere huzur ver-

sin; birlik ve kardeşlik arayanlara da Mehmet Hocaları anlamayı nasip etsin. Âmin deyin olur mu? (Âmin… Âmin... Âmin...)

Bu kitaba hayatımızın içinden alınmış gerçek bir hikâye ile başlamak istedim. Bu ibret ve hüzün dolu olayı Osman Güzelgöz yıllar önce yaşamış ve yazmıştı.

Bu kitabın bölümleri, bunun gibi koparılan binlerce haklı çığlıkların yankılarıyla dolu. Bütün bu hadiselerde Mehmet Özyurt Hoca'nın silinmez izlerini görmekteyiz.

Bizler Rabbimizin emri gereği, şehitlere ölüler diyemeyiz. Onlar yaşıyorlar. Mehmet Hoca da yaşıyor. Bazılarımız onu her an yanlarında görmeseler de...

"Ne yapabileceksek, yapabileceğimizin en güzelini yapmaya çalışalım."
Son Notlarından

AYNI SES VE AYNI SOLUK

Günümüzde, ancak konumunun hakkını verebilen, sağlam ismet, iffet ve prensip sahibi insanlar tesirli olabilir. Mehmet Özyurt'un unutulmamasında bu hususiyetlerinin rolü büyüktür. O kime benzemesi gerektiğini iyi biliyordu. Son nefesine kadar da bu ahde bağlı kaldı. Müstağni bir insan olarak yaşadı. Güven vadedişi bundandı. Övünmeyi sövülme gibi gören bu muzdarip dava adamı, dinî ekmeliyeti içinde yaşadı.

Mehmet Özyurt'u konuşurken, Hocaefendi'den ayırmak çok zordu. Camide ancak, Hocaefendi için: "Hocamı niye üzüyorsunuz?" dediğinde konuşanın Hocaefendi olmadığı anlaşılmıştı. Zübeyir Gündüzalp Ağabeyin, Üstad Hazretleri'ne olan bağlılığı ve irtibatı malumdur. Onun için "Fenâ fi'l-Üstad mertebesindedir." derler. Mehmet Özyurt Hocamız da bu ufku yakalamış ve âdeta Hocaefendi'de fenâ bulmuştu.

Bu hükmün şahitleri de çok misalleri de. Numune için o çoklar arasından seçtiğim bazı hatıraları arz etmek yeterli olacak kanaatindeyim.

Sofrası ve Gönlü Açıktı

A. Aymaz anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hocamızla, aramızda birkaç senelik sınıf farkı ile İzmir Yüksek İslâm Enstitüsü'nde birkaç yıl beraber bulunduk.

Bornova'da imamlık görevi yaparken, Hocaefendi'yle aynı camide görev yapması münasebetiyle çok görüşmelerimiz oldu. Cumaya dışarıdan gelen arkadaşları her defasında evine davet ederdi. Sofrası ve gönlü açıktı. Ses tonu Hocaefendi'ye çok benzediği için, birçok kişi eğer kendisini görmüyor ve hutbe ve konuşmalarını hoparlörden dinliyorlarsa, Hocaefendi konuşuyor zannederdi.

Talebesi Böyle İse

Öyle pâyeler var ki oraya ancak güzel ahlâkla ulaşmak mümkün. Mehmet Özyurt Hocanın ulaştığı, bu zirveydi. Onu, her yerde seçilmiş kılan da buydu.

Abdurrahim Yıldız anlatıyor:

Aralık 1987 senesinde doğunun büyük âlim ve fakihlerinden Müderris Mualla Muhyiddin el-Haveli'nin vefatı dolayısıyla M. Fethullah Gülen Hocaefendi, müteveffanın ailesine bir taziyename göndermişti. Rahmetli Mehmet Özyurt Hocamız bana haber gönderdi, "Gel beraber mezkur zâtın taziyesi için gidelim." diye. Beraberce Baykan ilçesi Havel köyüne gittik ve taziye evinde şarkın ileri gelen âlim ve meşayihinden büyük zâtlar vardı. Taziyede bulunup Fatihalar okunduktan sonra ben M. Fethullah Hoca'nın talebesi diye Mehmet Özyurt Hocamı oradaki zevata tanıştırdım. Oradakiler 'Allah razı olsun' diyerek iltifatlarda bulundular. Daha sonra akşam namazı için ezan-ı Muhammedî okundu, cemaat saf tuttu. Orada bulunan âlim ve şeyh efendiler, "Namazı kim kıldırsın?" diye etraflarına bakınırken, meğer Mehmet Özyurt Hoca-

mızı arıyorlarmış. Daha sonra "Hocaefendi'yi temsilen sen bize namaz kıldıracaksın." diye ısrarla onu öne geçirdiler. Pür tevazu içinde "el-emru fevka'l-edeb" deyip imamlığa geçti, hepimiz arkasında saf tuttuk ve bize bir namaz kıldırdı ki tadı hâlâ gönüllerde saklı. O mübarek, dâvudî sesiyle herkesi duygulandırdı.

Namaz tesbihatından sonra herkes onu tebrik etti ve "Talebesi böyle ise hocası nasıldır?" diye iltifatta bulundular. Allah (celle celâluhu) hepsinden razı olsun.

Sûret ve Sîreti Bakımından

S. Yıldırım Hocamız şehadetteki bereketi ve Mehmet Özyurt'u anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hocamızı 1970'li yılların sonlarında Bornova Camii imam-hatibi olarak tanımıştım. Güzel kıraatı, dinî bilgisi, hasbîliği, samimiyeti, vakarı ile beraber mütebessim çehresi, müheykel yapısı ve tok sesi ile bende imamet gibi mühim bir mevkiye tam ehil bir insan intibaı uyandırmıştı. Sûret ve sîreti bakımından Fethullah Gülen Hocaefendi'ye benzeyen yönlerinin olmasının yanı sıra, Hocaefendi'nin M. Özyurt Hoca'yla aynı camide vaaz etmesinde de derin bir hikmet olduğunu düşünmüştüm.

Fethullah Hocaefendi'nin en verimli hizmet dönemlerinden birine kucak açması, onun için, imamet şerefine ilaveten önemli bir pâye olmuştur.

Onları Birbirine Karıştırırdınız

Mehmet Özyurt Hoca'nın huzur ikliminin müdavimlerinden Şerif Ali Bey anlatıyor:

Ses tonu ve konuşma tarzı, Fethullah Gülen Hocaefendi'ye çok benzerdi. Hatta konuşanın yüzünü görmezseniz, onları birbirine karıştırırdınız.

İmamlık yaptığı Bornova Merkez Camii'nde Fethullah Gülen Hocaefendi cuma günleri, bazı gün ve geceler, vaaz ederdi; sorulu cevaplı sohbet yapardı. Hatta bu sohbetler yatsı namazından sonraya alınırdı ve namazı camide kılmayan insanlar da gelir, kafalarına takılan soruları kâğıtlara yazar, bir önündekine vererek, kürsüye ulaştırırlardı. Cami tıklım tıklım dolduğu gibi cemaat Bornova sokaklarına da taşardı.

Bu vaazlar tam bir ders niteliğinde ve birbirini takip eden konular şeklinde olduğu için herkes bu vaazları çok dikkatli bir şekilde dinlerdi ki, daha sonra bunlar konularına göre seriler şeklinde kitaplaştırıldı.

İşte yine bu vaazlarından birinde dinleyenlerden bazılarının uyukladığını gören Fethullah Gülen Hocaefendi, "Ben uyuyanlara ne anlatayım!" diyerek kürsüden aşağı inmişti. Rahmetli Mehmet Özyurt Hoca da o gün cuma olduğu için cuma hutbesinde bir bakıma kalınan yerden devam etmiş ve dinleyenlerin bu hassasiyetlere dikkat etmeleri gereği üzerinde durmuştu.

Hocaefendi'yi Dinliyor Gibiydim

A. Bayram Hoca'nın dinlediği Hocaefendi kimdi? Kendisi şöyle anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hoca'yı ilk tanımam, sanıyorum, 1977 yılında idi. İzmir'e ziyarete gitmiş ve orada Hocaefendi'nin vaaz ettiği Bornova Camii'ne gitmiştik. Tam da namaz vaktine yakın bir andı ve cami lebâleb doluydu. Yapılan konuşmayı cami avlusunda dinledik. Tam bir konsantrasyonla Hocaefendi'yi dinliyor gibiydim. Kimseye de bir şey sormadık, cami çıkışı Hocaefendi'yi ziyaret etmek istedik. Ama bu vaaza Hocaefendi'nin gelmediğini, başkasının geldiğini öğrendik, "İyi o arkadaşla tanışalım." dedik. Tam o esnada bir arkadaşı gösterip "Vaaz eden, Mehmet Özyurt Hoca." dediler. Uzun boylu, genç ve güler yüzlü bir insandı.

Bu, Hocaefendi Değil mi?

Adem Bey'in anlattıkları:

"İnsanın sevdiği şahsa benzemesi kâbilse, fıtraten benzeme kabiliyeti de vardır." Bu söz, Mehmet Hocamda tezahür etmiştir.

Mehmet Hocamızın Hocaefendi'ye çok muhabbeti vardı. Üslûp olarak da Hocaefendi'ye benzerdi. Bir gün, Elazığ İzzet Paşa Camii'nde vaaz ediyordu. Vaazın sonunda, Hocaefendi'yi görmemiş, onu sadece kasetlerinden tanıyan birisi yanıma sokularak: "Bu Hocaefendi değil mi?" diyerek merakını tadil etmeye çalışıyordu.

Mehmet Hocam deyince hatırıma, samimiyet, hasbîlik, cömertlik, fıtrîlik ve tebessüm eden bir insan; bir insan-ı kâmil gelmekte. Mekânı cennet olsun. Cenab-ı Hak şefaatine nâil eylesin.

Sanki Tıpatıp Bir Benzeme Vardı

Onu yakından tanıyanlardan Muhammed Nur Sungur anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hoca; bir ihlâs, sadakat, fedakârlık, samimiyet, vakar ve tevazu âbidesi idi. Hem kâl, hem de hâl ehli; bu iki vasfı taşıyan ender insanlardan birisiydi. Fıtrîlik ve sadelik âdeta onunla bütünleşmişti.

Kendisini talebelik yıllarında Bornova'da tanıdım. Dertli ve gayretliydi. Mehmet Hoca, Hocaefendi'yi tanıdıktan sonra sanki içine bir kor düşmüşcesine yerinde duramaz olmuştu ve o büyük zatın manyetik alanına girerek, daha çok ışık saçmaya başlamıştı. Görünüşte, fıtrî ve sade bir görünüm vermesine rağmen, belli ki içinde yanardağlar kaynıyordu ve yüksek hakikatleri her yere ulaştırma yolunun daha da bir kara sevdalısı olmuştu.

Hocaefendi'nin vaaza gelemediği zamanlarda Mehmet Hoca kürsüye çıkardı ve çokları, özellikle kürsüyü göremeyenler Fet-

hullah Hocaefendi vaaz veriyor zannederlerdi. Mehmet Hoca'da taklit hâssası olmadığı hâlde, sesi, sedası ve endamı tıpkı Hocaefendi'yi andırıyordu. Sanki tıpatıp bir benzeşme vardı. Farklı bedenler; fakat aynı ses, aynı soluk. Cenab-ı Hakk'ın acib bir hikmeti tezahür ediyordu. Kendisinin genç yaşta aramızdan ayrılmasının bir hikmeti de belki Yüceler Yücesine çok derinden inanarak hocasına bedel ötelere gitme arzusu ve şehâdete yürüme duygusuydu. Ruhu şâd, mekânı cennet olsun. Gerçek dostlarıyla cennetlerde buluştursun yüce Yaratan. (Âmin)

Öyle Bir Yürek Bıraktı ki

Mehmet Gündem 31.12.2000 tarihli *Zaman Gazetesi*'nde şunları yazıyor:

"Büyük ustayla o, yıllar önce yola çıkan hizmet kervanından er oğlu erler, takdir-i İlâhî ile bir vakitte ansızın, yine hizmet için koşarken, hizmetin hakkını vererek bu fâni dünyadan, ebedî yurda hicret ederken, geride hoş bir sada, bir güzel beste, mazhariyetlerle dolu bereketli bir ömür, iyi birer yürek, tarih yazdıracak kadar bir malzeme ve yeni bir nesle ruh verecek kadar aksiyon bırakarak önden gittiler.

İsimlerini zikretmekten şeref duyduğum bu meçhul kahramanlardan birkaçı: Hacı Kemal Erimez, Mehmet Özyurt, İbrahim Tabanca, Abdurrahman Baş, Bayram Acar, Memduh Hoca, Hasbi Hoca, Cahit Erdoğan, Tuğman Ciranoğlu, Halim Baba, Üsame ve diğerleri… Gittikçe meçhulleşen bu insanların varlık gayeleri, ömürlerini ulvi bir gayeye vakfetmiş olmaları, diğerkâmlıkları, hasbîlikleri, fedakârlıkları, yaşatma zevki için yaşama zevkini unutmuş olmaları, ukbâya talip bulunmaları, Kalbin Zümrüt Tepeleri'nde yaşamış olmaları... Hâsılı bu insanların bu dünyada bıraktıkları izler benim özel tarihim. Ve ben bu tarihle, bu köklerle fikrî ve kalbî alâkamı sürdürmek zorundayım, kutlu kervanın hasbî ve harbî bir yolcusu olabilmek için.

Büyük ustanın, büyük çırakları onlar. Yokluk zamanının çilekeşleri. Ama ilâhî mazhariyetleri cezbedecek kadar da dirençli, dayanıklı, yürekli, gönüllü insanlar. Onlar büyük ustanın kabul olmuş duaları. Onlar bizim bu zamanda görmek istediğimiz, hasretini çektiğimiz dava adamı silueti. Onlar, bizim için bir ölçü, bir rehber, karanlıkta yol gösteren bir ışık. Onlar ruhumuzu cilalayan ruhlar. Ruhumuza düşen lekeleri gideren bizim gerçek dostlarımız.

Öyle bir dünyadayız ki, ayakta durabilmek için kalbimize tutunmak zorundayız. Kalbimiz derinlerde. "Derinlere bir taş at ve gelecek sesi dinle." diyor Mevlâna İdrisî. Kalbim, derinlerde. Kalbim önden gidenlerde. Kalbim onlarda. Kalbimin sesini duyabilmek için derinlere bir taş atıyorum ve oradan gelecek sesi dinlemeye koyuluyorum. Görüyorum ki, kalbimi giderken alıp götürenler uzakta değiller. Yakınımdalar, biliyorum. Emeklerine, emanetlerine şimdi de sahip çıkıyorlar, üzerlerine titriyorlar kudsilerin.

Mehmet Özyurt, alın yazısı olduğunu bilmişti vatan evladına hizmetin. Onun için hiç direnmedi kader kalemlerinin hakkında yazdıklarına. Yüce bir ilim, irade, hikmet ve kudrete teslimiyetle destanımsı bir hayat yaşadı. Dünya ölçülerinde az denecek bir zamana, dünya ölçülerinde çok denecek bir hayat tarzı sıkıştırdı. Ömrünü ulu bir gayeye vakfederek hem kendi söz ve fiillerini hem de çevresindeki insanların söz ve fiillerini bereketlendirdi.

Mehmet Özyurt, insanın tükenişe karşı direnen, ölümü diriliş hayatına çeviren iradenin temsilcilerinden olarak yaşadı bu hayatta. Kutlular kervanının, son altın halkanın, ikindi mimarlarının, şafak işçilerinin en göz doldurur, en yürekli, en sadık, en saf, en pak, en cömert üyelerinden biri olarak yaşadı ve öylece aramızdan ayrıldı.

Bu destan kahramanını, 1988 yılında hizmetten hizmete koşarken bir trafik kazasında kaybettik. Belki pek çoklarımız böyle bir insanın bu dünyadan gelip geçtiğinden bugün haberdar bile değil. Ama o kahraman, gerçekti. Yaşadığımız şu dünyadan, destansı

bir hayat bırakarak ayrıldı. Emaneti yüklendi, bayrağı hayatı boyunca yere düşürmedi. Öyle bir yürek bıraktı ki geride, görmek isteyenler için, görmeye istidadı olanlar için o yürek hâlâ atıyor.

Kendine Has

Dünyada kazandıklarına mağrur, kaybettiklerine mahzun olmadı. Aysal Bey diyor ki:

M. Özyurt Hoca'nın kendine has, hiç değişmeyen bir yüz ifadesi vardı. Kızgın mı, üzgün mü, sevinçli mi, kederli mi, anlaşılmazdı. Karşısındaki insana aşırı derece kızgın dahi olsa, ona bağırıp çağırmaz, edepli bir şekilde, bazen de hicvederek cevap verirdi.

Mümkün Olsa

Ömer Bey anlatıyor:

Hocaefendi Bozyaka'da kaldığı dönemde bir defasında şöyle demişti: "Mümkün olsa her gün, sabah namazını M. Özyurt Hocamın arkasında kılmak için buradan Bornova'ya giderdim." Gerçekten de Bornova'dayken çevreden, birçok yerlerden; Aliağa'dan, Menemen'den, Seferihisar'dan, Gümüldür'den, Çiğli'den, Karabağlar'dan, Balçova'dan arabalar dolusu insan sık sık, onun arkasında namaz kılmak için gelirdi.

"Vazifem; kendi çevremdeki meşayih ve ulema ile diyaloğu tecdit ve idame, ellerini öpme ve dualarını almaktan ibarettir."

Son Notlarından

BİR İMAN ÂBİDESİ

Mehmet Özyurt Hoca, üç-beş insanın imanının artmasına vesile olabilecek bir ocak yakmayı çok önemli bir vazife bilmiş, kalpleri imara kendisini adamış bir şahsiyetti. Bunun için kâmil imana ulaşma yolunda Allah'a hep yakın durma ve her an O'na yakın olma yollarını kollayarak yaşamıştır. Bundandır ki Kur'ân'a gönül vermiş hakiki erenler misali, tavır ve davranışlarından hep hasbîlik dökülmüştür. Beklentiye girmek bir yana, onun hayatında bu kelimeye yer yoktur. Mehmet Hoca mahviyet, tevazu ve hacalet mesleğinin sembolü olmuştur. Onu tanıyan herkes buna şehadet edecektir.

Bu mevzuda birkaç şahit göstermek kâfidir.

Birinci Şahit: V. Yıldız

Hayatını İslâm İçin Vakfetmiş Bir Merd-i Gayûr

Merhum Mehmet Özyurt Hoca; bir Hak dostu, bir peygamber âşığı ve İslâm için hayatını vakfetmiş olan bir merd-i gayûr

idi. Dolayısıyla, bu asrın görkemli bir iman âbidesi, hasbî kahramanıydı. Diğer bir ifadeyle o, gerek hayatıyla gerek mematıyla, gerek ilim ve irfanıyla, gerekse yaptığı iyilikleriyle, saadet asrındaki Hz. Mus'ab gibilerini, bu asırda temsil eden şahsiyet idi. Bu itibarla dini ve diyaneti için yapmadığı ve göze alamayacağı fedakârlık herhalde yok idi.

Mehmet Hoca şu ahir zaman fitne ve fesat ateşleri içinde bulunmasına rağmen, Yüce Allah'ın hıfzıyla, kendisini korumasını bilmiş; fitne ve fesat ateşlerinden etkilenmeden ve kendisine dünya adına yapılan onca cazip tekliflere prim vermeden ve bir kısım tehdit ve baskılar karşısında boyun eğmeden ve sarsılmadan iman ve istikamet çizgisinde sabit kadem olmuş ve bu hâliyle de kendisini tanıyanları yanıltmamış, tam aksine herkese örnek olmuştur.

İkinci Şahit: Nevzat Bey

Çok Mütevazi Bir İnsandı

Mehmet Hoca çok mütevazi, çok mütebessim, ilminin üstünlüğüne göre çok alçakgönüllü bir insandı. Arkasında namaz kılmaya doyamazdınız. Sohbetleri çok tatlıydı. Saati önüne koyar, 45. dakikada konuyu toparlar ve sohbetini bitirirdi.

Üçüncü Şahit: Latif Hoca

O Bir Sembol

Mehmet Özyurt Hoca, bir sembol. Dünyaya alegorik bakışın sembolü. "Bir yolcunun gölgelenmek üzere altında durduğu, biraz sonra da orayı terk edeceği bir ağaç olmanın dışında benim dünya ile ne alâkam var!" gibi ve emsali nebevî irşatlardan; "Madem dünya fânidir, hem onda ebedî kalan hiç yoktur, hem âhiret bütünüyle burada kazanılacaktır, hem lüzumlu vazifeler pek çoktur." diye verilen hikemî öğütlerden azami ölçüde istifade ederek yaşanmış bir ömre nâil olmanın, sembolü. Debdebeden,

alâyişten, gösterişten, övünmekten, gururdan, kibirden, her türlü ahlâkî seyyieden ve de tayyibatı ufunetli şu menzilde tüketişten uzak kalışın; iyilik, güzellik adına tüm yüce ahlâkla bezenişin ve de kazanımları ebed mühürlü kılışın sembolü. Ve nihayet mazi iz düşümünde Hz. Hamza, Hz. Mus'ab, Hz. Enes b. Nadr *(radıyallahu anhum)* oluşun ve hâl-ü istikbalde Rabb'in huzurunda sevinç ve sürur ile yaşıyor bulunuşun sembolü.

Dördüncü Şahit: S. Yıldırım

"Bir Ölür Bin Diriliriz" Diyorlar

80 ihtilalinden sonra tutuklandığını ve sonra beraat ettiğini işittik. Müteakip yıllarda Diyarbakır'da eğitim-öğretim faaliyetlerine devam ettiğini gördük. İhlâsı, dinî malumâtı, Arapça'ya vukufu ve diğer faziletleriyle, bunların gerektiği bir yerde, ancak onun gibi bir kametin bulunması icap ediyordu. Son asrın gerektirdiği eğitim hizmetleri ve yeni nesillere sahip çıkmanın gerekleri hususunda bilinçlendirilmeye, başka birçok yerden daha fazla muhtaç olan o yörede bu iş için münasip bir kişiydi. Gerçekten bu alanda bütün gayretleriyle çalıştı, çevresini şuurlandırmaya çabaladı.

Allah Teâlâ'nın lütfu ile yaptığı çok şey oldu. Yapmadıklarını da şehadetiyle en müşahhas bir şekilde ifâ etti. Hakk'a hizmet yolunda giderken parçalanan bedeniyle âdeta şöyle diyordu: "Ya Rabbi! Senin yoluna hizmet için verdiğin tüm imkânları tükettim. Kalan tek emanetin bu cesedimdir. Sıra ona geldi. Onu da yoluna feda ediyorum." Araba kazasında vefat ederken, lisan-ı hâli ile böyle dediğini sezmiştim.

Diyarbakır ve civarına gittiğimde onun ruhunun oralarda gezindiğini görür gibi olurum. 2005 Eylülünde memleketi olan Antakya'da da "Özyurt" yurdunu gördüm. Vesile olduğu o irfan ocaklarında eğitim alan talebeler, şehit bereketinin müşahhas şahitleri olarak şehadet parmaklarını kaldırıyorlar: "Bir ölür, bin

diriliriz!" diyorlar. Camiamızı derin bir üzüntüye gark eden vefat olmasaydı, belki de Allahu â'lem bu bereket olmazdı. Hayatıyla olduğu gibi vefatıyla da büyük hizmet ifa eden hocamıza Erhamu'r-Rahimin'den rahmet-i vasia niyaz ediyorum.

Beşinci Şahit: M. Aslan

Bütün Problemleri Kararlı Duruşuyla Aşardı

Bizim görüşmelerimiz pek kısa olurdu. Değişik münasebetlerle bir araya gelirdik, ancak beraber kalamazdık. İşimizi halleder, ayrılırdık. Bir geceyi onda geçirmiştim. Geldiği zaman büroya uğrardı. Çok yoğun ve hareketliydi. Bırakacağı bir şey varsa bırakır, ne var ne yok diye sorar, yoluna devam ederdi. Öğrenci arkadaşlarımızın kaldığı bir-iki ev vardı. "Orada buluşsak" diye telefon açardı. Anlarımız hep almak, vermek ile geçerdi. İbadet hayatına dair ayrıntılı bir malumâtımız olamadı. Ayrıca, vaktinin ve mesaisinin çoğunu Urfa'dan ziyade Gaziantep'te, Diyarbakır'da geçirirdi. Hissiyat olarak, kalpten geçenleri dile dökemedim. O da bizden kaynaklandı. Onları ne kitaplarda, ne de tarihlerde anlatabiliriz. Yaptıkları, hâl diliyle anlattıkları nasıl ifade edilebilir ki? Bir yere gittiğimizde, "Olur ağabey, olur" der ve hep bize moral verirdi. Biz, hep bir yerde takılıp kalacakmışız, duracakmışız gibi zannederdik. O, bütün sorunları kararlı duruşuyla aşardı.

İlk binayı kiraladığımız kişi, şikâyetçi gibiydi. Bize yardımcı olacağına zorluk çıkarıyordu. Mehmet Hocama sorunca: "Dua edelim. O iyi bir zâtın damadıdır. İnşallah gün gelecek, bu yeri bize verecek." derdi. Ben: "Hocam bu mu verecek, bize zorluk çıkarıyor, bu durumda nasıl iyimser olalım?" derdim. Sonra dualarımızın kabul edildiğini müşahede ettik.

"İçtimai hayatın bî-eman mevceleri için-de bir sandaldır risaleler."
Son Notlarından

ÇİLE

İman Mayası: Çile

Çile, yüce hedeflere varmanın ve yüksek neticeler elde etmenin tek yoludur. Hakikat yolcusu, çile ile günahlarından arınır; onunla saflaşır ve onunla özüne erer. Çilenin olmadığı yerde ne olgunlaşmaktan ne de ruhla bütünleşmekten bahsedilebilir. Her ideal dönem, bu türlü muzdarip ve çilekeşlerin omzunda bayraklaştı ve yükseldi. Onların yerini alan gün görmemiş ıstırapsızların elinde ise yıkıldı, yerle bir oldu.

Çile yolu uzun bir yoldur. Bu yolda, insanlar binbir şekilde imtihana maruz kalırlar. Ham ruhlar, hasbî gönüller belli olsun diyedir bu. Evet, dava adamı hayatının her safhasında imtihan görecek. Bazen zindanlarda, bazen saraylarda imtihan olacak. Şehvetin en kamçılayıcı yerinde imtihandan geçecek ve orada iffet ve ismetini ispat edecek. Ta ki emin bir insan olduğu anlaşılacak ve bir milletin mukadderatı ona emanet edilecek.

Özyurt Hoca'nın yolu Medrese-i Yusufiye'ye de uğrar. 13 Şubat 1983 günü hadis okumak üzere toplandıkları ev basılır ve

cürmümeşhut zanlıları gibi derdest edilerek zindana götürülürler. Örfî idarenin hâkim olduğu bir zamanda hapishanede bulunmanın ne demek olduğunu bilmem ki anlatmaya gerek var mı? Yalnızca oğlunun bir sözüyle yetineyim: "Babamın sırtındaki ve ayağının altındaki deriler, oradan çıktıktan sonra iki sene boyunca durmadan döküldü. Ayağının altındaki deriler ise vefatına kadar, hâlâ dökülüyordu. İçeriden çıktıktan sonra yaklaşık iki ay kadar namazlarda rükûa ve secdeye giderken çok zorlanıyordu. Özellikle secdeden kalkarken ve oturduktan sonra kıyama kalkarken iki eliyle destek alıyordu. Bu durum iki ay devam etti."

Bu sözler, Mehmet Özyurt Hoca'yı acındırmak için yazılmadı. O hiç şikâyet etmediği çilesini omuzlayarak ötelere gitti.

Dövene Elsiz, Sövene Dilsiz

Eşinin ifadesiyle, vefatına kadar olan 20 yıllık evlilikleri süresince sadece iki kez sabah namazını kaçırmıştı. Bu ikisinde de kendisine ağır cezalar vermiş, günlerce yüzü gülmemiş, günlerce aç kalmış; nefsini cezalandırmıştı. Sabah namazını, ikinci kez kaçırdığında Diyarbakır'da oturuyorlardı. Birkaç gün sonra da Malatya'ya sohbet vermeye gidecekti. Telefon açarak gelemeyeceğini söylemişti. "Bu yüzle gidip, orada yüzlerce insana Allah'ı anlatamam, bu riyakârlık olur." demişti.

Hayatı boyunca yüksek sesle güldüğünü hiçbir yakını görmemişti. Çok yakınlarından birinin yüksek sesle güldüğünü görünce onu da hoş karşılamazdı: "Hayırdır inşallah, cennetle müjdelenmiş gibi niye gülüyorsun öyle?" derdi.

M. Özyurt Hoca nefsinin gurur ve kibrine o derece galipti ki kendisine küfreden, hakaret eden, kapısından kovan kişilere bile, işin ucunda Allah rızası varsa, hep alttan alır, tekrar tekrar onların ayağına gider, çam sakızı çoban armağanı bir hediyeyle onları hoşnut etmeye çalışırdı. Hatta öyle ki; 1986'da Diyarba-

kır'da tutuklandığında emniyette göz altındayken kendisine çok işkence yapan, günlerce tokat atan, tekme vuran, yumruk atan, küfreden, hakaret eden bir görevli memur ile 2 yıl aradan sonra Diyarbakır Sanayi Sitesinde karşılaşmıştı. O zaman, gözleri bağlı olduğu hâlde, görevli memur kendisini nasıl tanıdığını sorunca, Mehmet Hoca ses tonundan tanıdığını söylemişti. Memur orada Mehmet Özyurt Hoca'nın kendisinden intikam alacağını zannederek ilk önce tepkili konuşmuştu. Ama Mehmet Özyurt Hoca intikam peşinde değildi. O, omuzlarındaki büyük davanın ağırlığıyla o günleri belki de çoktan unutmuş, gönül kazanma gayretindeydi. Görevli memur ile koyu bir muhabbete başlamıştı. Mehmet Hoca konuştukça yaklaşık 2 metre boyunda, saçları omuzlarına kadar uzanan ve tahminen 120 kilonun üstündeki memur, oturduğu taburede gittikçe küçülüyor, iki büklüm olmuştu. Mehmet Özyurt Hoca ona bir şeyler anlatırken bir ara kendisini tutamayıp ağlamaya başladı. O görevli memurun bile gözleri dolmuştu. Evet, kalbi yumuşamaya başlamıştı. Mehmet Özyurt Hoca daha sonraları da onunla ara ara görüşür, kalbini fethetmeye çalışırdı.

Yine daha önce İzmir'de, kendisine iftira atarak emniyet güçlerine yalan yanlış gizli ifşaatlarda bulunan bir kısım insanları çok iyi tespit etmişti. Hatta onların emniyete verdiği yazılı ifşaatlarının bir nüshasını bir şekilde ele geçirmişti. Ama bunu kendilerinin yüzüne hiçbir zaman vurmamıştı. Aksine onları ara ara ziyaret ederek, hâlen onlara bir şeyler anlatmanın derdini çekerdi.

Diyarbakır'da oturduğu binada evinin alt katındaki dairede oturan, alkol bağımlısı bir aile vardı. Diyarbakır'daki ilk yıllarda Mehmet Özyurt Hoca'nın evi boş kalmıyor, hemen her gün kalabalık misafir grupları oluyordu. Alt kattaki aile de gürültüden rahatsız olduğu için sık sık Mehmet Özyurt Hoca'yı uyarırdı. Mehmet Özyurt Hoca onlara bir günden bir güne sert davran-

mamış, aksine ara ara onlara yiyecek, tatlı türü bir kısım paketler hediye ederek onların gönlünü almaya çalışmıştı.

Adeta o, hayatında, "Dövene elsiz, sövene dilsiz olmak gereğini" bir düstur edinmişti.

Hayatının farklı dönemlerinde onun çok yakınında bulunmuş belki binlerce insanın söyledikleri içerisinde öne çıkan bir nokta da şuydu: Mehmet Özyurt Hoca'nın ağzından hiçbir kimse hayatı boyunca, çok küçük, çok basit bile olsa hiç gıybet, dedikodu duymamıştı. Fitneye fesada sebebiyet verecek; gıybete, dedikoduya girecek konuları değiştirir, düzeltmeye çalışırdı. Kendisine kimi zamanda, kimi yerlerde bilinçli olarak fitne-fesada sebebiyet verecek sorular sorulduğunda, o kıvrak zekâsıyla hemen işin iç yüzünü anlar; sonra, soruyu soran kişiyi hiç bozmadan; ama onun da anlayacağı mesajlar içeren cevaplar verirdi.

İlgilendiği insanlar içerisinde birbiriyle anlaşamayan veya küsen kimseler olduğunda onları bir şekilde, çoğunlukla kendi evinde, bir araya getirir, onlara yemek yedirir ve sahabenin hayatından örnekler vererek sohbet eder ve bir şekilde onların kalbinin yumuşamasına vesile olur, onları birbiriyle barıştırır ve kaynaştırırdı.

O Çileden Birkaç Nefes

Ona Hâlimden Şikâyet Etmedim

A. Aymaz diyor ki:

1981 yılında sıkıyönetimin gadr ve işkencelerine uğramış bir mazlum olarak İzmir'den ayrılıp Diyarbakır'a gitmek mecburiyetinde kalmıştı. Mes vs. şeyleri alıp satmak için Konya'ya uğrardı. O dönem ben de Konya'da bir vakıfta görevli idim ve eğitim hizmetleriyle meşgul oluyordum. İlk yıllar büyük sıkıntı çekiyordum. Onun için de ona zaman zaman dert yanıyordum. Bir seferinde

o, Diyarbakır'daki sıkıntılarını anlatıp "İsterseniz yerlerimizi ve işlerimizi değiştirelim." dedi. Bundan sonra ona bir daha hâlimi şikâyet etmedim. Gerçekten onun işi daha zordu.

Ömür Vefa Ederse

Abdurrahim Yıldız'ın anlattığı bir hatırada Mehmet Hoca'nın kimler için çile çektiğini daha iyi anlıyoruz:

Diyarbakır eşrafından Hani ilçesi eski Belediye Başkanı Sıddık Berk Bey ile beraber köylerini, daha sonra da ilçesi olan Hani'yi ziyaret ettik. Bu zât Mehmet Hoca'nın hayranı mübarek bir insandı. İlçede herkes tarafından tanınır ve sevilirdi. Ehl-i kalp ve takva sahibiydi. Mehmet Hocama çok iltifat eder ve çokça destek olurdu. Onu ilçe halkına takdim eder ve eğitim-öğretim hizmetlerinden dolayı sitayişle bahsederdi. İlçeyi bir baştan bir başa gezdik, herkes kıyam ederek saygı gösteriyordu. Mehmet Hoca'nın simasından iyi bir insan olduğunu seziyorlardı. Buralarda terör belasının izleri çok açık bir şekilde görülmekte idi. Yakılan evler, virane hanlar, açıkta ve perişan insanlar Mehmet Hocamı çok duygulandırdı: "Buralara sahip çıkmak lazım, ömür vefa ederse, değişik vesilelerle ellerinden tutmak lazım. Yoksa terörü nasıl önleyebiliriz, kardeşliği nasıl tesis edebiliriz ki? Allah buralara zekâ nimetini hissedilebilir bir derecede ihsan etmiş. Bu zeki çocuklara sahip olmazsak, başkaları onlara bâtıl hak olarak takdim edecek ve kabul ettirecek, nifak tohumları yeşertecek. Böylece içinden çıkılmaz kardeş kavgaları meydana gelecektir." demişti."

Biz Yine Gideceğiz

M. Kuş, Mehmet Özyurt Hoca'nın sıkıntılara karşı tavrını anlatıyor:

Onun sıkıntılara karşı takındığı tavır hep sabırdı. Bir daha giderdi, bir daha, bir daha... Hiç bıkmazdı. Zaman zaman "Hocam"

diyordum: "Daha önce biz buraya gittik ve menfî bir tavırla karşılaştık." Kendisi tebessüm ediyordu: "Hacım, biz yine gideceğiz!"

Kulluğa ve ibadete dair bir numuneydi o. Zaman zaman bizde misafir kaldığı olurdu. Bir keresinde rahat etsin diye, gece giymesi için, yanı başına pijama bırakmıştım; ancak sabah namazına kalktığımızda verdiğim pijamayı giymediğini görünce nedenini sordum, o da: Her zaman tetikte bekleyen acil servis doktorları gibi olmamız gerektiğini, söylemişti.

O Günler Çok Çileli Günlerdi

Kudret Hoca'nın anlattıkları, o günlerin en güzel fotoğraflarındandır:

Sık sık yeni açtığımız müesseseye gelir, gece-gündüz ihtiyaçlarımızı sorar, takip eder, bazen beni yurttan alır, götürürdü. Bir defasında yine bir gün çıkageldi. "Haydi, Kudret Hoca, bin arabaya çarşıya gidiyoruz." dedi. O zaman altında 79 veya 80 model binek tipi Renault vardı. Arabaya bindik, çarşıya gittik. "Birkaç kişiyi ziyaret edelim." dedi. O günler çok ıztıraplı, çileli günlerdi. Hamiyetli insanların henüz bize omuz vermediği, işin altına girmediği, bizi tam manasıyla anlayamadığı günlerdi. Dört-beş kişi dışında yakın olduğumuz kimse yoktu. Bizler de dâhil olmak üzere, en fazla sekiz dokuz kişi olurduk. Akşam bir program varsa Mehmet Hoca, gündüzden ilgili kişileri ziyaret eder; akşam yemeği ve çaya gelmelerini tembihlerdi. İşte bu niyetle bir esnafın dükkânına girdik. Çayını içtik. Beş on dakika oturduktan sonra akşama onu da davet ettik. Adam, Mehmet Hoca'nın yüzüne karşı: "O hocam, sen hoş gelmişsen, sefa gelmişsen, canım sana kurban olsun babo. He vallah gelirem." dedi. Sonra biz müsaade aldık, çıktık. Çıkarken ben geriye döndüm, adama doğru ansızın bakıverdim. Adam elini yakasına götürmüş, yaka silker gibi bir tavır takınmıştı "Bıktım usandım bu insanlardan." der gibi bir hâli vardı. Mehmet Hocama moralinin bozulmaması için birşey söylememiştim.

Mehmet Hocam çok misafirperverdi. Bilhassa şehir dışından bir misafir geldiğinde mutlaka evinde ağırlardı. Fakat o tarihte cep telefonu olmadığından, eve misafir getireceğim diye haber vermek bir hayli zordu. Bir akşam ezanı sırasında onun kitabevine uğradığımda, şehir dışından gelmiş bir misafirle karşılaştım. O misafirle birlikte beni de alarak doğruca evine götürdü. Evinde ne varsa misafirlerine ikram ederdi. O akşam da, geleceğimizden ev halkının haberi yoktu. Ansızın eve vardık. Rahmetli, kapının zilini çaldı. Kapı açıldığında "İki misafirim var." dedi. Bizi salona aldılar. Beş-on dakika sonra hemen sofra kuruldu ve akşam yemeğini beraber yedik. O tarihlerde evin en küçük oğlu Üsame üç-dört yaşlarında vardı. Onu çok sever ve onunla oynardı. "Bana en sevimli ve en tatlı Üsame'm geliyor." derdi. İşte bu büyüğümüz, Mehmet Özyurt Hocamız misafirperverliği, mütevaziliği, herkese yakınlığı, yaşının üstünde gösterdiği kemalât ve olgunluk ile bizim gönlümüzde taht kurmuş, müstesna bir şahsiyetti.

"Allah, hiçbir zaman âlâyişten ve gösteriş-ten hoşlanmaz. Bilhassa arkadaşlarımız âlâyiş ve gösterişten uzak durmalı, aksi hâlde bir musibetin geleceği bilinmelidir."

Son Notlarından

TEVAZU DEYİNCE

Mü'min mütevazidir. Söz ve fiil sahibine karşı alabildiğince saygılı ve edepli olmak, mü'min olmanın ve mü'min kalmanın ön şartlarındandır. Sözün tesiri, tevazunun gücüyle ölçülmelidir. Bir gün, mutlaka, o söz ve hareket ses getirecek, her şeye nigehban olan Allah emeği asla zayi etmeyecektir.

Diyarbakır'da, birkaç yıl önce eğitim kurumu olarak kiralanan binaların birinde, mülk sahibi ile sıkıntılar yaşanır. Eğitim-öğretimin zarureti anlatılıp, mülk sahibinin kalbi yumuşatılmaya çalışılır. O zaman bir anda adamın yüzü değişir: "Yıllar önce biri gelmişti. 'Gençliğe sahip çıkacağız. Onlara yüksek tahsil yaptıracağız.' ve benzeri birçok şey demişti; ama ben tek başına olan bu adamın söylediklerine mana verememiştim. 'Bir kişi bunları nasıl yapar? Üstelik o zaman sıkıyönetim var. Şartlar da çok zor iken mümkün değil.' diye düşünmüştüm. Demek ki söylediklerinin hepsi gerçekleşmiş." diye Mehmet Hoca'yı anlatır ve ardından da gereken her kolaylığı gösterir. Mehmet

Hocanın yaşadığı hayat nesiller sonrasına bile tesir etmiş ve güzelliklere vesile olmuştur.

Mehmet Özyurt Hoca'nın tevazu ve mahfiyetini, onu anlatanlardan okuyalım.

Kemâlât Âbidesi

A. Candan anlatıyor:

Herhâlde 1973 yılıydı. Arkadaşların Yüksek İslâm Enstitüsü giriş imtihan sonuçları belli olmuştu. Listeleri görmeye ben de gitmiştim. Birinci sırada tanımadığım, önceden ismini hiç duymadığım bir isim vardı: Mehmet Özyurt. Kimdi bu Mehmet Özyurt? Çok merak etmiştim, daha sonra kayıtlar başladığında bizim arkadaşlar tanışmışlar. Bizim ev biraz güzel olduğundan mıdır nedir, bize getirdiler. Medresede okumuş, kendisini özel yetiştirmiş, kemâlât âbidesi bir zât. Birkaç gün bizde kaldı. Eşyalarını bize bıraktı, işlerini ayarlayıp gelmek üzere Antakya'ya gitti. Fakat gelmedi. Daha sonra valizini Pan Turizm'le geri gönderdim. Uzun süre gelmedi, gelemedi. Okul idaresinin "Zaman önemli değil ne zaman gelirse gelsin." dediğini ve kaydını silmediğini duymuştum. Nitekim Mayıs ayına doğru geldi ve o sene sınıfı geçti. Bu arada tayinini İzmir'e aldırarak hem görev, hem de talebeliğini devam ettirdi.

Mehmet Hoca'daki kemâlâttan dolayı kendisine karşı çok büyük bir sevgim ve saygım vardı. Her fırsatta camiine gider, kâğıttan okuyor gibi irticali konuşan bir hatibin samimi hutbelerini dinlerdim. Benim Hocaefendi'den başka çok sevdiğim ve hangisine gitsem diye tereddüt ettiğim iki hoca vardı: Biri Şengül Hoca idi. O bizi bulunduğumuz çirkeften salih bir kulvara çıkaran bereketli bir insandı. Kimin elinden tutsa ona hidayet vesilesi olmuştu. Allah (celle celâluhu) ebediyen razı olsun. Öbür

âlemde de inşallah elimizden tutar. Diğeri de Mehmet Özyurt Hoca idi.

Öyle Değil mi Mehmet Hocam?

İbrahim Hoca, Mehmet Özyurt'un Yüksek İslâm Enstitüsü günlerini anlatırken çok duygulanıyor.

Hatay'ın merkez köylerinden olan Karaksi'de neş'et etmiş, medrese tahsili olan, pratik ve kitabî Arapçası mükemmel bir insandı.

Karaksi Köyü, Yavuz Sultan Selim cennet mekânın strateji gereği olarak iskân ettiği köylerden birisidir.

Dört senelik İzmir Yüksek İslâm Enstitüsü hayatında okul diplomasını almak için mevzuatın müsaade ettiği kadar ara sıra enstitüde göründü.

Derslere geldiği zaman, özellikle meslek derslerinde, hocalar Mehmet Özyurt'un gözünün içine bakarlardı. Acaba bir itiraz ya da tashih yapacak mı diye. Aslen Arap olan İbrahim Hocamız bile "Öyle değil mi Mehmet Hoca?" der, ondan onay alırdı.

Talebelik yıllarında hem evli, çoluk çocuk sahibi idi, hem de Bornova Merkez Camii'nde imam-hatiplik yapıyordu. O günlerde Fethullah Gülen Hocaefendi de aynı camide vaaz ediyordu. Çok rahatsız olduğu zamanlar Hocaefendi'nin yerine hutbe irad ediyordu. Ses tonu, ilmi, vakarı, ciddiyeti dinleyenlere "Sanki o!" dedirtiyordu.

İlmiyle Âmil Bir Şahsiyetti

V. Yıldız Hoca, Mehmet Özyurt Hoca'nın tevazuu mevzuunda şunları söylüyor:

Merhum Mehmet Hoca, ilim ve irfan ehli olduğu kadar aynı zamanda ilmiyle âmil olan bir şahsiyet ve güzel ahlâk noktasın-

da bir fazilet timsali idi. Onun güzel ahlâkının temelini oluşturan hususlardan birisi, ciddi bir tevazuya, samimi bir fedakârlığa ve derin bir hoşgörüye sahip olması idi. Nitekim İzmir Yüksek İslâm Enstitüsü'ne giriş için yapılan Kur'ân-ı Kerim ve Arapça imtihanında ikimiz de aynı puanı almamıza rağmen; nedense o, ikinci olarak ilân edilmişti. Ancak o büyük insan bunu mesele yapmamış ve tereddüt etmeden gelip beni tebrik etmişti. Hocaefendi'nin tayini İzmir/Bornova'ya vaiz olarak çıktığında; bunu can u gönülden kabul etmiş ve hem kürsüyü hem de minberi ona ikram etmişti. Kendisi ise fedakârlık yaparak, o feyizli, bereketli vaaz ve hutbelerden mahrum kalmayı göze almış ve başka camilere gidip oralarda vaaz edip, hutbe okumuştu.

Büyük Yerlerin İnsanıydı

Mehmet Özyurt Hoca'yı, en yakın arkadaşlarından H. Pembe Hoca'dan dinleyelim:

Mehmet Hocamla 1973 yazında Yüksek İslâm Enstitüsü mülâkat imtihanında tanıştım. Bizim kaldığımız yerde misafir olarak kalıyordu. Hâl ve hareketleri çok dikkatimi çekmişti. Sürekli Arapça eserler okuyor ve ileri seviyede sohbetler ediyordu. Kısa sürede samimi olduk.

Hocaefendi'nin rahatsız ve mazeretli olduğu zamanlarda onun yerine vaaz ve hutbeleri o verirdi. Cemaat, Hocaefendi'yi dinler gibi onu dinler, istifade ederdi.

İhlâsı, samimiyeti, manevi derinliği o kadar ileriydi.

Dört yıl boyunca kendisinden çok istifade ettim. İmtihan zamanı onun camiine gider, beraber tefsir, hadis gibi Arapça metinlere çalışırdık. Sorular da çalıştığımız yerden çıkardı. Bütün bunlar onun manevi tasarrufuydu herhalde...

Mehmet Özyurt Hoca büyük bir insandı. Büyük yerlerin insanıydı. Onun için, Rabbimiz onu genç yaşta huzuruna aldı.

Gerçek Aşkın Ateşiyle Yandı

Onu son görenlerden Bahaddin Hoca anlatıyor:

1973'te İzmir Yüksek İslâm Enstütüsü'nde okumaya geldiğinde bizde kalmıştı. Onu özellikle sabah namazlarında okuduğu Kur'ân'ıyla hatırlıyorum. Ter ü taze bir Kur'ân ziyafetiydi âdeta. Zaman zaman içini çekip "Ah minel aşki ve hâlâtihi ahrake kalbi biheravâtihi" deyişini hep hatırlarım. Gerçekten aşkın ateşiyle yandı. Mütebessim, nüktedan ve gül çehreliydi.

Diyarbakır'da eski Hani Belediye Başkanı Şeyh Sıddık Efendi anlatmıştı: "Bir gün köye, yanıma gelmişti. Ben de o sıra tarlada ekinlere bakıyordum. 'Ne yapıyorsun?' dedi. Ben de 'Ekinlere bakıyorum.' dedim. 'Otu herkes yetiştirir, gel seninle insan yetiştirelim, günümüzde yetişmiş insana ihtiyaç var.' dedi. Bu söz bana çok tesir etmişti. Hâlbuki bana kimse böyle bir sözü kolay kolay söyleyemezdi. Hem başkandım, hem şeyhtim, hem de ağalığım vardı. Kendimi alamamış ve peşine takılmıştım. Vefatından önce beraber oturuyorduk. Ölmeden önce beni indirip öteki arabaya bindirmiş ve bensiz ölüme uçmuştu. Hâlâ yanarım, niçin beni de beraberinde götürmedi. Yanarım."

İnsanların Kendine Gelmelerini Beklemez; Kendisi Ayaklarına Giderdi

Prof. Zafer Bey, onunla yaşadığı yılları anlatıyor:

O baştan aşağı bir edep, ahlâk, tevazu, mahviyet ve tevekkül insanıydı. Her daim mütebessimdi. İnsanlar onun yanında olmaktan sıkılmazdı. Büyük bir ilim sahibi olmasına rağmen, sohbetlerinde ilmiyle insanları ezmezdi. Sıradan bir insan gibi davranırdı. Ön plâna çıkma, kendini gösterme ve hodfuruşluk gibi hoş olmayan tavırlar onda asla görülmezdi. Çocuklarına ve ailesine karşı son derece müşfik ve müsamahalıydı. Hiç hak

etmediği hâlde düştüğü mahkemede ve tutuklu bulunduğu hapishanede son derece metanetli ve dayanıklıydı. Arkadaşlarına yapılan iftiralara en şiddetli biçimde karşı koymuş, onlara olan vefasını ve sadakatini en üst düzeyde ispat etmişti. Allah'a olan inancı ve itimadı son derece yüksekti. Ufak tefek serzeniş ve saldırılara aldırmazdı. Onları Allah'a havale ederdi. "Niye karşılık vermiyor?" diye üzülenler, habbeyi kubbe yapmak isteyenlerin emellerine muvaffak olamadıklarını görünce, bu sakin tavırlarından dolayı ona hak verirlerdi. İnsanlara yardımcı olmayı kendisine görev edinmişti.

Bir defasında suret-i haktan görünüp, onun tanıdığı bir iş yerinde çalışan naehil birisi, daha sonra asıl yüzünü göstererek ona ve yakın bir arkadaşına şantaj yapmaya başlamıştı. Ben bu olayın en yakın şahitlerinden biriyim. 12 Eylül sıkıyönetim dönemindeki hassasiyetlerden yararlanarak, onu ve arkadaşını tehdit etmeye kalkışan, o kendini bilmez şahsa karşı bile son derece mülâyemetle davranmıştı. Bu tavrı, benim o zaman çok garibime gitmişti. Ama daha sonra gördüm ki; bu iftiraların ona ve önemli bir kurumda çalışan arkadaşına en ufak bir zararı dokunmadı. Yani sonuçta o yine haklı çıktı.

İmam-Hatip olarak görev yaptığı İzmir-Bornova'daki Merkez Hüseyin İsa Bey Camii'ndeki odası, sohbetinden istifade etmek isteyenlerle dolar taşardı. Bu sohbetlerden istifade edenler, gündüz işleri nedeniyle gelemeyenlerin de yararlanması için, onu, akşamları evlerine davet ederlerdi. O da onların isteklerini kırmaz ve elinden geldiğince akşamları sohbet toplantılarına katılır, yüce dinimizin doğru anlaşılmasına yönelik irşatta bulunurdu. Bu yönleriyle genç yaşında toplum içinde haklı bir saygınlık kazanmıştı. Sadece namaz için camiye gelenle yetinmez, öğrencilere de faydalı olmaya çalışırdı. Onun görev yaptığı cami, bilgilenmek için gelen lise ve üniversite öğrencileriyle dolar taşardı. Namaz vakitleri dışında çevredeki esnafı ve işadamlarını

ziyaret eder, onların da hatırlarını sorardı. Yani insanların kendisine gelmelerini beklemez, o, bizzat yüksek tevazuuyla onların ayaklarına giderdi.

Dinleyenleri Etkilerdi

Mehmet Özyurt Hoca'nın iman hizmeti uğrunda gerçekleştirdiği "Kahve Sohbetleri"ni Muharrem Kalyoncu anlatıyor:

İlk kahve sohbetini Hocaefendi'yle yanlış hatırlamıyorsam, Mersinli'de gerçekleştirmiştik. O dönemlerde camilerde çoğunlukla ihtiyarlar oluyordu. Emekli olmuş, yaşlı insanlar namaz vakitlerinde camiye geliyor, Hocaefendi de camide onlara hitap ediyordu. Ama Hocaefendi camiye gelmeyen, daha çok genç kesime hitap etmek istiyordu. Kahve sohbetlerine, bir bakıma bu düşünceden yola çıkılarak başlanmıştı. Hocaefendiyle birlikte, hemen arkasından Mehmet Hocam'la İzmir ve çevresinde birçok kahve sohbetine gittik. İnsanlar orada değişik oyunlar oynuyorlar; gırgır, şamata, gürültü arasında ben ayağa kalkıp 15-20 dakika oyunlarına ara vermelerini isteyerek Mehmet Hocamı onlara takdim ediyordum. Mehmet Hocam da onlara öyle bir damardan girerdi ki; onlar âdeta büyülenmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette pürdikkat dinlerlerdi. Mehmet Hocam onlara başka yerlerde duymadıkları şekilde Allah'ı, Peygamber'i anlatır; arkasından bu ülke için, bu nesil için, gelecek için, ahiret için bir şeyler yapılması gerektiğini söyler; bu arada verdiği müşahhas örneklerle de dinleyenleri çok güzel etkilerdi.

Ben kolay kolay ağlayamam ama Mehmet Hocamın arkasından çok ağladım, kendimi tutamadım, hıçkıra hıçkıra ağladım.

Mehmet Hocam ilmiyle, irfanıyla, iffetiyle âdeta iman âbidesi bir âlimdi. Yerinin doldurulması çok zor... Allah bizi ahirette onunla beraber etsin... Amin!

O hep şöyle derdi:
"Sıradan bir insan olmayı öğrenemeyen bir insanda ciddi sorunlar var demektir."

HERKESLE HEMDEM İDİ

M. Özyurt Hoca İzmir'de Gültepe Çobançeşme Camii'nde imam olmuştu. Bir süre sonra İzmir müftüsü onu tanımış ve ilmine hayran kalarak demiş ki: "Seni daha büyük, merkezî bir camiye gönderelim, orada daha yararlı olursun." Bunun üzerine Bornova Merkez Camii'ne imam olarak tayin edilmişti. O gelmeden o zamanki müftü, Bornova cemaatine: "Size çok değerli, çok âlim bir hoca gelecek, onun kıymetini, değerini bilin." demişti.

M. Özyurt Hoca aynı zamanda Yüksek İslâm Enstitüsü'ne devam ediyordu. Bir tek yatsı ve sabah namazlarında camide imamlık yapıyor, diğer vakitlerde okulda oluyordu. Buna rağmen ilminden dolayı onu böyle büyük bir camiye atamışlardı. Cuma günleri de aynı camide vaaz veriyordu. Hocaefendi'nin vaaz verdiği günler, onun evinde, kadınlı-erkekli, en az 40-50 kişi olurdu. Türkiye'nin neresinden vaaza gelen olsa, bunların büyük çoğunluğu onun evine gelirdi. Hocaefendi de cumadan sonra diğer şehirlerden gelenlerle birlikte bazen onun evinde yemek yer, onlara sohbet ederdi. M. Özyurt Hoca'nın eşi o kadar insana yemek yaparak, bulaşık yıkayarak çok zorluk çekmişti; ama onun bereketini ve tatlı keyfini unutamamış olacak ki ihtilalden sonra Hocaefendi hiç gelmediğinden, defalarca "Sofralarımız öksüz kaldı." demiştir. Bir defasında yemekten sonra Hocaefendi evden çıkarken: "Ben bu evde çok

rahat ediyorum, her yerde böyle rahat edemiyorum." demişti. M. Özyurt Hoca'nın eşi bunu duyduğunda çok mutlu olmuş, bütün yorgunluğunu unutup âdeta çocuklar gibi sevinmişti.

M. Özyurt Hoca fotoğraf çektirmeyi sevmezdi. Bir defasında Almanya'da bulunduğu sıralarda tanıştığı ve hidayetine vesile olduğu bir grup insan, ziyaretine gelmişti. Evinde onları misafir ederken bir yemek vakti sofrada, misafirler ısrarla M. Özyurt Hoca'yla fotoğraf çekinmek istemişlerdi. Ama, o kabul etmeyerek: "Merak etmeyin şu anda her anımızın fotoğrafı çekiliyor, ahirette kare kare gösterilecek bize." demişti.

İnsanlarla Yakından İlgilenirdi

Ş. Aslan Hoca anlatıyor:

Bir Urfa ziyaretimde, Urfa merkezde oturan ve Arap olan Cuma adında bir arkadaşın evine gitmiştik. Bu kardeşimiz Mehmet Hocamın çok samimi dostu idi. Evde yemek, çiğ köfte, çay derken sohbet koyulaştı ve Mehmet Hocam orada halk adamlığını gösterdi: Cuma Beyin çocukları, akrabaları, neler yaptıkları, işlerinin durumu, Urfa'da geçimin nasıl olduğu, halkın yapısı, alışveriş ve töreleri vs... mevzularını tek tek sordu. Yani bazı hocaların dünya işleri addettiği ve çoğu zaman hocalığa yakışmaz diye hiç girmediği ne kadar dünya işi varsa hepsiyle ilgilendi. İşte Özyurt Hocamda olan bu vasıf, pek çok kimsede bulunmayan bir özellikti.

Evet, hoca deyince sadece millete vaaz veren ve dinî konuları anlatan kimse akla gelmemeli, kendi maiyetinin ve çevresinin her sorunu ile ilgilenen ve her konuda onlarla hemdem olan insan akla gelmelidir.

Hâlâ Onun Gelmesini Bekliyorlar

"Uğradığım her yerde o konuşuluyordu." diyor S. Çiftçi ve ekliyor:

Mehmet Hocamla 1979 yılında İzmir Bornova'da tanışmıştım. Ondan sonra belli aralıklarla görüştüm. Kendisinin Diyarbakır'da bulunduğu dönemde ben de Konya'da üniversite okuyordum. Diyarbakır'daki gayretli çalışmalarını hep duyuyorduk.

1992 yılında ben de Diyarbakır'a gelmiştim. İşim icabı çevredeki birçok ile gidip geliyordum. Mehmet Özyurt Hocamın bizim buralara geldiğimiz dönemlerden çok önce, sanki buralarda Hızır misali dolaştığını müşahade ettim. Mardin-Midyat'a gittim. "Oralarda bir tanıdık dostumuz var mı?" diye sorduğumda bir eczacının ismini verdiler. Aradım ve o eczaneyi buldum. Sahibiyle tanıştıktan sonra bana: "Sana birini soracağım, acaba tanıyor musun?" dedi. Ben de "Buyurun kimmiş o?" diye cevap verdim. "Bir zaman buralara Mehmet Hoca diye biri gelirdi. O şimdi gelmez oldu. Şimdi nerede acaba?" diye sordu. Ben de "Mehmet Hocamı mı soruyorsunuz? O şimdi sevdikleriyle birlikte." diye cevap verdim. Şehit olduğu haberi, onlara henüz ulaşmamıştı. Yıllar geçmesine rağmen insanlar hâlâ onun gelmesini bekliyorlar. Mehmet Hocam Güneydoğu'da hemen her yere birçok kez gitmiş, derdini, gayesini anlatmış, ayak basmadık bir yer bırakmamış.

Siz Şimdiye Kadar Allah'a Ne Verdiniz?

Onu andıkça gözleri parlıyor Abdurrahim Yıldız'ın:

Bir gün, Mardin'de ağa ve aşiretleri ziyaret ediyorduk. Bahardı ve yağmurlar çok az yağmış, ekinler tehlikeye girmişti. O civarın bilinen ağalarından Şakir Duyan'ın evine gittik. Orada, Mehmet Özyurt Hocamı onlara tanıttım. Çok mübarek bir insan olduğunu, duasının makbul olduğunu beyan ettim. Şakir Ağa fırsattan istifade "Hocam ekinlerimiz kurumak üzere, Allah'a dua et bize yağmur göndersin, yoksa hâlimiz berbattır." dedi.

Mehmet Hocam Şakir Ağa'ya hiç beklemediği şu cevabı verdi: "Siz şimdiye kadar Allah'a ne verdiniz veya O'nun için ne yaptı-

nız ki size yağmur versin!" Şakir Ağa bu cevap karşısında şaşkın ve mahçup bir eda ile "Hocam biz bir şey yapamadık; ama yine O'nun rahmetinden istiyoruz, O kimseyi çevirmez." dedi. O akşam geç saate kadar oturduk, köylülere sohbet yaptıktan sonra gece saat 00:30'da Mardin'den Diyarbakır'a doğru yola çıktık. Gece geç vakit, yollar tehlikeli ve terör kol geziyor. Bana: "Abdurrahim sen Cevşen oku, ben de Yasin-i Şerif okuyayım." dedi. Yola koyulduk, 02:00'de Diyarbakır'a sağ salim vardık.

Halo Ramazan

Yine Abdurrahim Yıldız'dan nekledilen bir hatıra:

Mehmet Hocam Batman'a gelmişti. Onunla ziyaretler yapıyorduk. Akşamüstü manifatura ve konfeksiyon mallarını satan Hacı Ramazan adında bir esnafın dükkanının önünde oturduk, hâl-hâtırdan sonra çay ikram edildi. Öğrencilerin çarşaf ihtiyacı vardı, bunun üzerine Mehmet Hocam: "Halo Ramazan akıbetimiz nasıl olacak, bu talebelere sahip çıkmazsak ötelerde ne diyeceğiz?" diye çok etkili bir konuşma yaptı. Baktım Hacı Ramazan duygulanmış ağlıyor. Hemen dükkana girip içerde ne kadar çarşaf varsa hepsini Mehmet Hocamın önüne koydu; "Al Hocam, al." dedi. Çarşafları aldık, geldik.

Mardin-Kızıltepe eşrafından eski milletvekili Abdulkadir Timurağaoğlu'nun ziyaretine gitmiştik. Orada kalabalık bir cemaat toplanmıştı. Aşiret reisi olan bu zât, kardeşi Hacı Fahri ile bize çok iltifat etti. Büyük yemek sofrası, cömertlik ifadesi olarak hazırlanmıştı. Mardin'in "Berriye" denilen bu ovası misafirlere ikramda âdeta israf hududuna yaklaşırdı; ama, misafirlere yapılan bu izzet ve ikramdan çokça zevk alırlardı. Yemekten sonra, çay faslında sohbet edildi. Mehmet Hocam cemaate birçok şey anlattı: "Düşmanlarımız cehalet, zaruret ve ihtilâftır, bunlarla ilim, marifet ve sanat silahı ile mücadele edeceğiz. Kurtuluşumuz birlik ve beraberlik ile olacak." dedi. Cemaatten bir zat: "Efendim

bölgemizde bazı Müslümanlar ayrı gayrı yapıyorlar. 'Şucu bucu' diyorlar, bunlar için ne diyorsunuz?" dedi. Mehmet Hocam: "Onlar bizim kardeşimizdir, onlara bir şey diyemeyiz." dedi. Bu zat, biraz daha ısrar edince, Mehmet Hocam: "Dinsiz imansız dururken Müslümanla uğraşmak olmaz, çok yanlış bir şeydir, doğru değildir; imanı olan, namaz kılan kimse bizim kardeşimizdir. İman Uhud Dağı, hatalar ise çakıl taşı gibidir. Bu kocaman dağ dururken çakıl taşlarına bakılmaz." diyerek konuyu kapattı.

Yanında Kendimi Çok Huzurlu Hissederdim

A. Türker diyor:

Çok tatlı bir insandı, iltifatları ve alâkası çok yüksek seviyede idi. Yanında bulunduğum sırada kendimi çok huzurlu hissederdim.

Bulunduğu Yerin Şerefini, Varlığıyla Çok İyi Temsil Etti

Onunla uzun yıllar beraber olmuş müezzini Nevzat Başdağ hasret ve hicranla dolu...

Bornova Büyük Cami'de 1975-1983 tarihleri arasında beraber görev yaptık. Cemaatle yakın diyaloğu vardı. Hâl ve hatırlarını sorardı. Onlarla sevinir, onlarla üzülürdü. Görevinde çok titizdi. Camide bulunmayacağı zamanlar görevinin aksamamasını temin için mutlaka bizleri haberdar ederdi.

Çok vefalı bir insandı. İzmir'den İstanbul'a tayinim çıkınca, o sıralarda kendisi de Diyarbakır'a yerleşmişti. Bir zaman sonra ziyaretime geldi. Misafiri eksik olmazdı. Gelenleri en iyi şekilde ağırlar, izzet-i ikramda bulunurdu. Bu ikramlardan ben de hayli istifade ettim. Ruhu şâd olsun.

İki defa beraber hac yolculuğumuz oldu. Sabah namazından önce beni kaldırır, kaldığımız yerden Harem-i Şerife namaza giderdik. Yolda dünya kelamı etmez, devamlı sessizce dua eder, Kur'ân okurdu.

Yumuşak huyluydu. Hiç kızmaz, sinirlenmezdi. Her şeyi tatlılıkla halletmeye çalışırdı. 30 yıllık görev hayatımda onun kadar ilmiyle âmil bir hocaefendi ile vazife yapmadım. Görevinin gereği olan vakar ve tevazu onda fazlasıyla mevcuttu. Bulunduğu yerin şerefini varlığıyla çok iyi temsil etti. Kendisinden razıyım. Allah da razı olsun.

Benim sesimi çok beğenirdi. Cuma günleri iç ezanı hep benim okumamı arzu ederdi. Bazen davet üzerine mevlit okumaya gittiğimiz olurdu. Hediye mukabilinde verilen paraları hep öğrenci arkadaşlara, ihtiyaçlarını karşılamaları için dağıtırdı.

Duruşu, gezişi, tavırları ve konuşması tabiî idi. Riyakârlık, yapmacılık ve kompleksten uzaktı. Çok iyi Arapça bilirdi. Kur'ân okurken sesi çok etkileyici olurdu. İhlâslı ve sade bir üslûpla okurdu.

Yapılan haksız suçlamalarla gözaltına alındığımız zaman bizi teker teker hücrelere yerleştirdiler. Geceleri içerde hafif sesle: "Yâ hafiyye'l-eltaf neccinâ mimmâ nehâf" diye devamlı dua okumamızı tavsiye etti. Mütemadiyen okurduk. Metanetini hep muhafaza etti. Zayıflık göstermedi. Onun bu tutumu bize de moral oldu. 21 günlük gözaltından sonra mahkemece beraat edip serbest bırakıldık.

Allah rahmet eylesin.

Hayatında Asla Lüks Yoktu

G. Konak diyor ki:

Hayatında asla lüks yoktu. Ümidini hiçbir zaman yitirmedi. Çok âlim ve bilgili bir insan olmasına rağmen sıradan bir insan gibi davranırdı.

Bir dönem Diyarbakır'da Buğday Pazarı'nın üstündeki mescitte teravih namazı kıldırdı. Ben, bir defa umreye ve bir defa hacca gitmeme rağmen, Mehmet Hoca'nın arkasında kıldığım namazın tadını orada alamadım.

"Verilen sırrı sakla ve sırrın bir namus olduğunu hatırdan çıkarma."

Son Notlarından

LATİFELERİ

Mehmet Özyurt'un kendisi gibi latifeleri de ciddiydi. Güldürmez, ancak tebessüm ettirirdi. Latifelerinde bile bir hikmet vardı, ibret vardı ve onlarla muhataplarına ders verirdi. Kıvrak zekâsıyla, daha iyi anlaşılsın diye, anlattıklarını bir latifeyle süslerdi. Burada onun latifelerinden bazılarını okuyacaksınız.

Mecburen Yanımızda Gezdiriyoruz

1978-1979 yıllarıydı. İzmir Bozyaka'da Hocaefendi'nin görev yaptığı yurtta M. Özyurt Hoca bir kısım sınıflara Arapça, hadis, tefsir dersleri verirdi. Ders için yurda her gittiğinde Hocaefendi ile de teşrik-i mesaisi olurdu. Bir defasında 2-3 gün üst-üste yurda gittiğinde yanında ilkokula giden oğlunu da götürmüştü. Bu, Hocaefendi'nin dikkatini çekmiş ve M. Özyurt Hoca'ya: "Hayırdır hocam, oğlunuzu yanınızdan ayırmıyorsunuz, nedir bunun esbab-ı mucibesi?" demişti. O zaman M. Özyurt Hoca'nın anlattığı teşbih Hocaefendi'yi bile güldürmüştü. Hocaefendi'ye anlattığı nükte şuydu:

"Bir gün bir beldede o beldenin karakol âmiri, cuma namazı için bir camiye gitmiş. Bakmış ki elindeki kâğıttan vaaz okuyan kişi, o caminin hocası değil, ama o kişiyi gözü bir yerlerden ısırıyor. Biraz düşününce hatırlamış, hemen ayağa fırlayıp, hocayı bulup yakasına yapışmış: 'Ya imam efendi bizim bir yıldır aradığımız bu azılı hırsızı siz kürsüye çıkartıp vaaz verdiriyorsunuz, olacak iş mi?' demiş. İmam efendi de: 'Ne yapacaksın komiser Bey, arkada bırakınca ayakkabıları çalıyor, onun için herkesin gözünün önünde tutuyoruz onu.' demiş. Aynen bu örnekte olduğu gibi biz de böyle çocuğu arkada bırakınca evde yaramazlık yapıyor, annesini üzüyor, mecburen yanımızda gezdiriyoruz."

Namaz da Görev Olduğu İçin

Askerlikle ilgili bir hatırasını anlatmıştı: "Çok telaşeli bir komutanımız vardı. Namaz kılıyordum; bana, yanına gitmem için haber göndermiş. Gelen arkadaşa 'Geliyorum.' dedim ve namazdan sonra gittim. Fakat bu arada bir-iki kez haber gönderdi. Gelen arkadaşlara niye geciktiğimi sormuş, onlar da namaz kıldığımı söylemişler. Ben komutanın yanına gittiğimde bana sordu: 'Namaz mı önemli, görev mi?' Ben de 'görev' dedim. Komutan 'O hâlde niye gelmedin?' diye kızdı. Ben de 'Namaz da görev olduğu için gelmedim.' dedim."

Babana Rahmet Bu Akşam Geleceğiz

Şerif Ali Bey anlatıyor:

"Mehmet Özyurt Hoca, Diyarbakır'a gittiğinde, o yıllarda imkânlar da çok kısıtlı olduğu için tanıştığımız insanları davet edebilecek fazla yer yoktu. Yeni tanıştığı bir işadamına, sık sık değişik insanları davet ederken de kendi üslûbu ile: "Babana rahmet, bu akşam size gelip, bir içli köfte yesek." latifesini yapar bu vesile ile değişik insanlar ile onun evine gidilir ve sohbet edilirdi. Bir, iki,

üç, dört… Bu şekilde davetler devam ederken, yine bir seferinde Mehmet Özyurt, arkadaşına "Babana rahmet, bu akşam size geleceğiz." deyince, karşıdaki de gülerek ve latifeli bir şekilde: "Hocam, dün akşam babamı rüyamda gördüm, bana: 'Oğil sen orada ne yapirsen, ben burada rahmetten boğilirem.' dedi." diye karşılık vermiş. Bu latifeyi de bizlere o günkü şartları anlatabilmek için aktarmıştı.

Ah! Kendine Yaptığın Yetmiyor

İbrahim Hoca'nın Mehmet Hoca'yla alâkalı bir hatırası şöyle:

Birçok kişi gibi ben de 163. maddeden dolayı İzmir'den ayrılmak zorunda kaldım. Mehmet Hocam bu olay üzerine beni Diyarbakır'a davet etti. Ofis Camii yakınlarında oturuyordu. Elimden tuttu. En az 40-50 civarında insanı ziyaret ettik. "Sınıf arkadaşım." dedi. "Erzurum'dan gelmiş misafirim." dedi ve akşama evine davet etti. Ziyaret ettiğimiz o insanların hepsi, "Başım gözüm üstüne hocam" dedi.

Bana latife yapardı: 'Ah! Kendine yaptığın yetmiyor, bir de bize.' derdi. O gün de öyle bir âh çekti ki. Çiğ köfte hazır, misafirleri bekliyoruz. 40-50 kişiden gele gele 3 veya 4 insan geldi. O akşam çok üzülmüştü. 'Üzülme Hocam, bir tek cemaat bulamadan ahirete göçen Allah'ın nebileri olmuş.' deyip teselli etmeye çalıştım.

Nebi Camii'nin karşısında Kılıççı İş Hanı'nda "Süleymaniye Kitabevi" adı altında bir kitap-kırtasiye dükkânı vardı. Herhâlde evinin ekmek parasını da oradan temin ediyordu.

Atımı Nereye Bağlayayım?

Latife deyince Abdurrahim Yıldız Bey şu iki hadiseyi anlattı:

"Diyarbakır'da Mehmet Özyurt Hocamın evinde misafir kalıyorduk. Hocam namazlarını camide cemaatle kılmaya gayret

ederdi. Hatta Şafiî mezhebine uyarak, imsaktan sonra erken kılınan sabah namazları için, evden biraz uzakta olan camiye gider ve namazı cemaatle kılardık.

O yazın sıcağında, bir gün Naci Ağabey geldi. Bir-iki gün sonra Halim Baba çıkageldi. Allah razı olsun Mehmet Hocam çok ikramda bulunuyordu; köfteler, salatalar, karpuz, kavunlar... Ailesi evde olmadığı için kendisi hizmet ediyordu. Neyse iki-üç gün geçti, Mehmet Hocam Naci Ağabeye şu fıkrayı anlattı:

Eski zamanda adamın biri, bir dostuna atıyla misafir olmuş. Ev sahibi bir taraftan misafire, bir taraftan atına ikramda bulunmuş. Üç gün beş gün derken misafir "Atımı hazırlayın gideceğim." demiş. Atını, eğerini hazırlamışlar, kapının önünde vedalaşma ânı gelince âdet olduğu üzere ev sahibi misafirine hitaben: "Niye acele ediyorsun? İyiydik, birkaç gün daha kalsaydın." demiş, Misafir etrafına bakınıp "Valla iyi olur ama atımı nereye bağlayayım?" deyince, ev sahibi dilini çıkarıp "Aha buraya bağla." demiş.

Hepimiz, özellikle Naci Ağabey bu fıkraya çok gülmüştü.

Hürriyet gazetesinin bir haberi üzerine, Mehmet Özyurt Hocamız Diyarbakır cezaevine girmişti. Mahkeme gününden iki gün önce teröristler 5 askerimizi şehit etmişlerdi. Gazete, bu haberi iç sayfalarda küçük puntolarla vermiş; Mehmet Hocamın haberini ise sürmanşetten, hem de gazetenin isminin üst tarafında yayınlamıştı. Mahkemede hâkim Mehmet Hoca'ya "Bir diyeceğin var mı?" diye sordu. O da "Gazetenin hâline bir bakın; askerimizi öldürenleri iç sayfada en küçük punto ile, gençlerin elinden tutanları da sürmanşetten haber yapıyorlar. Bunu şikâyet ediyorum." dedi.

İade-yi Ziyaret Yok mu?

Mehmet Özyurt Hocamla, ziyaretlere giderdik. Bazı nazının geçtiği insanlara: "Tekrar yatır ziyaretine geldik. Yatır ziyareti gibi hep ziyarete geliyoruz. İade-i ziyaret yok mu?" diye sitem ederdi.

Demek ki Mal, Canın Yongasıymış

Bir gün Mehmet Hocam da dahil olmak üzere, dört arkadaş Erzurum'a gidiyorduk. Arabayı ben kullanıyordum. Mehmet Hocam önde oturuyordu. Bingöl'e yakın (Kuruca Geçidi civarında) bir yerde karşıdan hızlı bir araba gelmeye başladı. Gece olduğu için daha dikkatli gitmeye çalışıyordum. Yolun sol tarafına figüre malzeme (mıcır) dökmüşler. Arabanın yavaşlaması için selektör yakmama rağmen araba hızını kesmedi. Ben sağa çekilip durdum. Mehmet Hocam uyuyordu. Karşıdan gelen araba yola dökülen mıcırı görmedi herhalde ki aynı süratle mıcıra girince havaya doğru yükseldi. Mehmet Hocam bu esnada uyanınca (karşıdan gelen araba havaya yükseldiğinden) bizim motor kaputunun koptuğunu zannederek telaşlandı. Karşıdan gelen araba ise yerde sürüklenerek bizim arabaya bir metre kala durdu. Hemen yardıma koştuk. İçlerinden birisinin yerde sürüklenme esnasında kalçası yere temas etmiş ve kemiği gözle görülecek kadar derisi oyulmuş. Hemen bir otobüs durdurduk. Bingöl'e götürülmelerini temin ettik. Yaralı olan zat kendi yarasını düşünmüyor, arabasının parçalandığına âh ediyordu. Mehmet Hocam: "Demek ki mal, canın yongasıymış." demişti.

Fetva mı İstiyorsun?

Nevzat Bey anlatıyor:

Mustafa Bıçakçı'nın evinde yemek yiyoruz. Mehmet Özyurt, şalgam suyu içmek istemişti. Ben "Caiz mi Hocam?" dedim. Gülerek: "Bir fetva mı istiyorsun?" dedi ve şalgamı içti.

Bir Sünnet İhya Ediyorsun

Dolaştığımız esnaf, köy, kasaba, ağalar vs... Herkes "Hocam!" diyor, başka bir şey demiyor. Fakat o, Diyarbakır'a yeni alışıyordu. Oralarda hocamın işi zordu. İmkânlar kısıtlıydı. Hocaefendi de çok seviyordu Mehmet Hoca'yı. Urfa'dan künefe alıp geliyordu Mehmet Hoca, "Hocam sever." diye. Bozyaka'da bir gün salata yapıyordu. Hocaefendi ansızın mutfağa girdi; "Evinde de yapıyor musun?" diye sordu. Mehmet Hoca "Evet" diye cevap verince, "Bir sünneti ihya ediyorsun. Seni mükâfatlandıracağım." dedi. Arkadaşlar güldüler. "Gülmeyin." dedi Hocaefendi. "Ben ciddi söyledim."

Buzlarımız Daha Yeni Çözülüyor

Adem Bey'in naklettiği latifeler:

Bir defasında yazın en hararetli bir gününde Bingöl'den Diyarbakır'a seyahat ediyorduk. Herkesin kısa kollu gömlekle üzerindeki harereti atmaya çalıştığı bir anda, onun ise ceketi üzerindeydi. Dedim ki: "Hocam ceketi çıkarsanız da biraz serinleseniz." Gülerek ve espriyle cevapladı: "Adem kardeş, buzlarımız daha yeni çözülüyor."

Garajdan mı Arıyorsun?

Mehmet Hoca Elazığ'daki dostlarına çok düşkündü. Onlarla görüşmeyi, onlarla beraber olmayı çok arzu ederdi. Elazığ'dan her arayışımda görüşme arzusunun bir ifadesi olarak söylediği:

"Garajdan mı arıyorsun?" sözü çok meşhurdur.

Sizler de Gelip

Farklı simalar Diyarbakır'a geldiğinde onların arkadaşlarla mülâki olmalarını, ruhlarının ilhamlarını duyurmalarını çok arzu ederdi. Bu sebepten dolayı kendisini Elazığ'a her davet edişimde:

"Sizler de gelip bizim arkadaşlarla görüşürseniz!" şartını koşardı.

O Zayıf Notu Öğretmenin Kafasından Sil!

Mehmet Hoca'nın büyük oğlu İzmir Bornova'da ilkokul 1. sınıfa yeni başlamıştı. Öğretmeni düz çizgi, yan çizgi çizme ödevleri vermektedir. Bir gün okul çıkışı camide babasının yanına gider. Mehmet Hoca caminin imam odasında İbrahim Hoca, Hacı Mustafa Türk gibi birkaç arkadaşıyla sohbet etmektedir. İbrahim Hoca çocuğa bugün okulda ne ders yaptığını, ne öğrendiğini sorar. Çizgileri doğru çizemediğinden, bir gün öncesinden 'zayıf' yazısını defterde görür. Yeni ödevini de Mehmet Hoca ve İbrahim Hoca birlikte, yardım ederek yaptırmaya başlarlar. Ama yapılan yanlış bir çizgiyi silmek gerekince çocuk silgisi olmadığını söyler. Bunun üzerine Mehmet Hoca ceketinin iç cebinden ona bir silgi verir. İbrahim Hoca da bu silgiyle bir gün öncesinden aldığı zayıfı bir şekilde öğretmeninin kafasından silmesini söyler. Ertesi gün öğretmeni verdiği ödevlerin yapılıp yapılmadığına bakmak için sıranın başında Mehmet Hoca'nın oğlunun defterine eğilip bakarken çocuk, babasının verdiği silgiyi öğretmenin kafasına sürmeye başlar. Saç telleri kopan öğretmen bir çığlık atar. Ne yaptığını sorduğunda da aldığı cevap karşısında kahkahayla gülmeye başlar...

Cennete Dedi

M. Kuş anlatıyor:

Bir gün Mehmet Hoca eve gelmişti. Baktım, Hayati Ağabey ile şakalaşıyorlar. Bana, "Sen de gelir misin Hacım?" dedi. Daha sonraları merak edip sordum. "Hocam bir soru sordunuz da, 'Nereye' gideceğiz?" Sustu, cevap vermedi. Sonra tebessüm etti, 'Cennete!' dedi. Sorduğuma pişman olmuştum. Hep anlatırım bunu.

"Bir daha böyle bir soru ile karşılaşırsam, 'Nereye' demeyeceğim, 'Gelirim' diyeceğim." derim.

Namazdan Daha Büyük İhtiyaç mı Olur?

Mehmet Hoca, bir otobüs yolculuğunda namaz kılmak için otobüs şoföründen "İhtiyaç" mazeretiyle durmasını ister. Otobüs durur ve Mehmet Hoca namazını kılar. Namaz kıldığını gören şoför Mehmet Hoca'ya: "İhtiyacım var diye durdurdun; fakat ihtiyaç yerine namaz kıldın." der. Mehmet Hoca da:

"Namazdan daha büyük ihtiyaç mı olur?" diye karşılık verir.

"Ne kadar dikkatli ve tedbirliyiz, okuduklarımıza nasıl adapte oluyoruz. Arkadaşlara pratik olarak gösterelim."

Son Notlarından

HİCRANLA AÇILAN KAPI: İZMİR

Mehmet Özyurt Hoca bir defasında Bornova'da bir eve gitmişti. Kudret Bey, yurt imkanlarının azlığından dolayı, üniversiteden arkadaşlarıyla beraber kalıyordu. O anda evde sadece bir kişi vardı. O da odasına kapanmış, ertesi günkü finaline hazırlanıyordu. O hafta imtihan haftasından olacak ki, herhalde mutfak ağzına kadar bulaşık; her taraf yağ ve yemek lekeleriyle dolu. Yemek artıkları ortada, çöp yığılmış. Velhasıl oldukça kötü bir görüntü vardı. M. Özyurt Hoca, yanında getirdiği oğlu Abdullah'a bir miktar para verip, deterjan almaya göndermiş; kendisi de kollarını sıvayarak mutfağı temizlemeye başlamıştı. Saatler geçmişti, ancak temizlik bitmiş, ev pırıl pırıl olmuştu. kudret Bey okuldan eve geldiğinde evin hâlini ve M. Özyurt Hoca'yı o hâlde görünce, elindeki kitaplarını yere fırlatıp: "Ne yaptınız Hocam... Biz sizin hakkınızı nasıl ödeyeceğiz?" diyerek M. Özyurt Hoca'ya sarılmış, başını omzuna koymuş ve hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Elinin bereketinden olsa gerek hemen her arkadaşımızın evinde M. Özyurt Hoca'nın evinden getirilmiş bir dolap, bir divan, bir

halı, bir battaniye, bir demlik, bir tencere; mutlaka bulunurdu. Bitmek tükenmek bilmeyen bir fedakârlığın, cömertliğin bereketi tezahür ediyordu. Onun içinde kalıp da temizliğini yapmadığı, bulaşığını yıkamadığı ve hatta yemek yapmadığı bir tek dost evi mevcut değildir.

Bir defasında bir yere ziyarete etmişti. Evde kalanlarla sohbet ederken: "Hangi yemekleri yapıyorsunuz, ne yiyorsunuz?" diye sormuştu. Eve sakinleri, "Baklagil türünden yemekler" deyince, "Hiç sebze yemeği yapmıyor musunuz?" diye sordu. Onlar da "Sebze yemeği yapmayı bilmiyoruz." cevabını verdiler. Bunun üzerine, Mehmet Özyurt Hoca gidip ıspanak, pırasa, taze fasulye ve torba torba yeşillik alıp eve getirmiş ve onlara öğreterek sebze yemekleri pişirmişti.

Gittiği hiçbir eve eli boş gitmez, ellerinde eşya dolu çantalar olurdu. Mehmet Hoca İzmir'e ziyarete geldiği zamanlar, bir ayakkabıcı ve konfeksiyoncu arkadaşından hediyeler alır; Diyarbakır'da, Mardin'de, Bingöl'de, Urfa'da, Gaziantep'teki arkadaşlarının hanımlarına, çocuklarına bile ayakkabı ve elbise hediye götürürdü. Her seyahate çıkışında, çıkmadan önce, oradaki arkadaşlara mutlaka bir miktar yol sadakası verirdi. Kendisinden para isteyen dilencileri hiçbir zaman boş çevirmemiştir. Yanındakiler; "Hocam bu dilencilere para vermeyelim." dediğinde: "Bu belki de benim imtihanım." derdi.

Sürekli Güleryüzüyle Hatırlıyorum

"Onu terbiyesiyle, ilmiyle ve sürekli güler yüzüyle tanıdım ve öyle de hatırlıyorum." diyen İ. Saraç'ın bana çok uzaklardan yazıp gönderdiği hatıraları:

Mehmet Özyurt Hocamı, ilk Bornova'ya tayin olup geldiğinde Hocaefendi ile birlikte mütevazi evine, hoş geldin ziyaretine gittiğimizde tanıdım.

Hocaefendi'nin Mehmet Hoca'ya karşı duyduğu saygı ve sevgi gerçekten çok etkileyiciydi. Detayını çok hatırlayamadığım bu ilk sohbet, o günün şartlarında çoğumuzun duymadığı mevzulardandı. Onu terbiyesiyle, ilmiyle ve sürekli güler yüzüyle tanıdım ve öyle de hatırlıyorum.

Bornova; Anadolu'dan gelmiş vatan evlatlarının kurda kuşa yem olduğu, perişan olup kültürünü, atalarını unuttuğu, unutturduğu belde. O günlerde gençlere kucak açan, gençleri her hafta evine davet edip maddi-manevi ikramda bulunan, sadece iki insanı hatırlıyorum: Marangoz Muharrem Ağabey ve Emekli Astsubay Durmuş Ağabey.

Üniversiteye başladığım yılları iyi hatırlıyorum. Garip ve kimsesiz olduğum günlerdi. Hocam hep anlatır. Mehmet Hocam bir seneden fazla her hafta Bornova'ya gidip gelmişler, bir üniversite talebesi ile tanışabilmek için. Çok şükür bizleri tanıdılar, beni ve benim gibi arkadaşları. Elimizden tuttular.

O günleri anlatmak gerçekten zor... Acı tatlı hatıraların hepsi zihnimde canlanıyor. Hangisini, neresinden başlayarak anlatayım ki... Mehmet Hocam, cami cemaatinin dahi birbirine yabancı olduğu yıllarda Bornova'ya Hocamızın vaaz ettiği camiye imam olarak gelmişti. Ondan önce bir takım problemlerin yaşandığını az da olsa hatırlıyorum. Mehmet Hocam efendiliğiyle, doyumsuz vaazları, hutbeleri ve soru-cevaplı sohbetleriyle kısa zamanda cemaate kendini sevdirdi ve onlara bir çekidüzen verdi.

Bayram Sabahları Bir Aile Büyüğü Gibiydi

Mehmet Özyurt, insanın derdini kendisiyle paylaşabileceği ender bir dava adamıydı. Sırrınızı sırrından daha aziz bilirdi. Şerif Ali Beyi dinleyelim:

Rahmetli Mehmet Özyurt Ağabey ile, fakülte yıllarında tanıştım. O zaman kendisi Bornova Merkez Camii imamı idi ve aynı

zamanda Yüksek-İslâm Enstitüsü'nde de öğrenci idi. Vakur, ciddi, disiplinli olmakla beraber, son derece mütevazi, kolay dostluk kurulabilen, latifeleriyle bilinen bir kişi idi.

Kendisinden emin ve karşısındakine güven telkin eden bir duruşu vardı ve öyleydi de.

Camide küçük bir odası vardı ve bu oda her yaştan ve her gruptan insanla dolar taşardı. Sadece camiye gelenlerle değil, caminin dışındaki herkesle selâmlaşır, ilgilenir, hâl ve hatırlarını sorardı. Varsa dertlerine derman olmaya çalışırdı. Ben fakülteyi bitirip, asistanlığa başladığımda evlenmiştim ve ailece ilk kez görüştüğümüz ailelerden birisi Mehmet Ağabeyin ailesiydi.

Elinde ne varsa karşısındakine vermek isterdi, çok cömertti.

Hadiseler karşısında asla telaşa düşmezdi, çok soğukkanlıydı. Kendisine oturduğu bina yıkılacak dense, bunu gülümseme ile karşılar, sonra da: "Bir çaresine bakalım." hâli içinde olurdu.

Çocukları ile bir arkadaş gibi konuşurdu. Onlar da bu havaya alışmışlardı.

Arapçası çok iyi olduğu için dinî kitapları Arapça asıllarından okurdu, temel kaynakların hemen hepsi kendisinde mevcuttu. Ayrıca yurtdışından, dinî kitaplar sipariş ederdi.

Hocaefendi bir seferinde, Mehmet Özyurt Hoca rahmetli olduktan sonra, onun için: "O çok aşkın birisiydi, bize hiç ihtiyacı yoktu, ilmi ve edebi her yönüyle mükemmel bir insandı." buyurmuşlardı.

Mehmet Özyurt Hoca çok samimiydi; arkadaşlarının hepsi bütün dertlerini onunla paylaşabilirlerdi. Bu, çok güzel bir özellikti. Bir insanın çok arkadaşı olabilir; ama dertlerini paylaşabildiği dost sayısı çok azdır. Zira bu, paylaşmayı, sır tutmayı, karşılık beklememeyi gerektirir. O, işte böyle biriydi.

Çok, tertipli ve düzenli idi. Bir seferinde beni fakültedeki

odamda ziyarete geldiğinde, kütüphanemdeki kitapları bir düzene koymaya çalışmıştı ve bana düzenli tertipli olmayı tavsiye etmişti.

Bazı bayram sabahları bir aile büyüğü gibi onun evine giderek, bayram kahvaltısını onun evinde yapardık.

O yıllarda, Bornova'da otel yoktu. Türkiye'nin her yerinden Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaaz ve sohbetini dinlemeye birçok insan gelirdi ve biz bu insanları evlerimizde misafir ederdik. Bir seferinde yine bu şekilde gelen bir aile (çocuğu ile birlikte) yatsı namazından sonra Mehmet Özyurt Hoca'ya bir otel sorarlar. O da "Ben sizi otele götüreyim." der ve kendi evine götürür, onlara bir oda gösterir. Misafirler daha sonra buranın bir otel değil, ev olduğunu anlarlar. Çok duygulanırlar, memnun olurlar ve Mehmet Özyurt ile dost olurlar.

İnsanlara Yardım Etmeyi Çok Severdi...

"İnsanları ayırmadan yardımlarına koşardı. Onların dertlerini kalbinin en derinlerinde hissettiğini heyecanla yaşardınız." M. Kadan Bey diyor ki:

M. Özyurt Hoca'yı ilk defa gördüğümde İslâm Enstitüsü'ne yeni başlamıştı. Kendisi ile tanıştım. Çok mütavazı, sakin ve güven telkin edici bir hâli vardı.

Bu durumu, yıllar sonra Bornova Camii'nde bulunduğu esnada da müşahede ettim. Hiç değişmemişti o hâli...

Kendisine verilen vazifeyi dikkatle ve titizlikle takip eder, görevini nazik ve mütevazi bir şekilde yerine getirmeye çalışırdı.

Özellikle, insanlara yumuşak ve nazik davranır, meselelerini bu şekilde çözmeye çalışırdı. Bir gün Bornova'da imamlık yaptığı caminin odasında bir sohbet yapılıyordu. Konu ise, cuma namazından sonra kılınan zuhr-u âhir namazıyla ilgiliydi. Bu namazın,

öğle namazının dört rekât sünneti gibi veya dört rekât farzı gibi kılınabileceğini söylemişti. Ancak 3. ve 4.üncü rekâtlarda zamm-ı sûre okunmasının daha uygun olacağını belirtmişti. Bunu hiç unutamıyorum. Her cuma namazında zuhr-u âhir niyetiyle kıldığım namazda hocamı mutlaka hatırlarım.

Güzel hasletlerinden biri de cuma günleri çevre il ve ilçelerden gelen misafirleri evine davet etmesi ve onlarla kısa da olsa sohbet etmesiydi. İnsanlara yardım etmeyi sever ve İslâm'ın güzelliklerini daima anlatmaya çalışırdı. Allah rahmet eylesin...

Onunla Gayriciddi Konuşulmazdı

Recep Hoca'nın müşahedeleri:

Mehmet Özyurt Ağabeyimi Bornova Merkez Camii'nde imam hatiplik yaptığı zamanda tanıdım. Aynı dönemde Yüksek-İslâm Enstitüsü'nün son sınıfında okuyordu.

Kendileri fevkalâde asil bir insandı. İçindeki dirayet, özündeki şahsiyet, hayatının her anına, hâl ve tavırlarına yansıyordu.

Onunla gayriciddi konuşulmazdı. Zira Mehmet Ağabey şahsiyetli, dikkatli ve ciddi bir insandı.

İrade, dirayet ve ciddiyetin timsali olarak her zaman gönlümde yaşayacaktır.

Şehit Ağabeyimin şefaatini Rabbimden niyaz ederim. Ruhu şad olsun...

Onunla, Ahiret Kardeşi Olmuştuk

İki ahiret kardeşinin ızdırapları, gerçek kavuşma vaki oluncaya kadar süreceğe benziyor. Ş. Aslan, Bornova günlerini anlatıyor:

"Merhum Mehmet Hocamla 1976 senesinde tanıştık. Benim medreselerden mezun olduğumu öğrenince çok saygı gösterdi ve ahbaplığımız orada başladı. Daha sonraki dönemlerde, İzmir

Bornova'da imamlık yaptığı camide sohbetimiz sürdü. Zaman zaman bazı Arapça kaynaklara beraber bakar ve bazı konularda tartışırdık. Bir gün: "Çok güzel Kur'ân okuyorsunuz, sizi dinlerken ben kendimi Mısırlı hafızların huzurunda hissediyorum ve çok haz alıyorum." demiştim. O da bana: "Ben de senin Arapça kitap okumana bayılıyorum, çok seri ve tam bir Arap lehçesiyle okuyorsun." demişti.

Sürüp giden uzun bir arkadaşlıktan sonra onunla 'Ahiret Kardeşi' olmuştuk. Hocaefendi'nin vaaz ettiği her cuma günü Bornova'ya gidip vaazı dinledikten sonra, bir müddet caminin imam odasında otururduk. Bu arada o, bazen kitap satar, bazen de gelen eski tanıdıkları ile beni tanıştırır ve oradaki işleri bitince doğru evine giderdik. Evde öğle yemeği, çay vs. derken misafirleri uğurlar ve biz sonunda baş başa kalırdık. Kitap satıyor olması, ona ucuz bir şekilde çok kitaba sahip olma avantajı kazandırmıştı ve bu yüzden hayli geniş bir kitaplığı vardı. Biz de herkes gitmişken fırsatı değerlendirip, hemen kitaplara dalardık. Bilhassa tefsir hususunda o kadar yoğunlaşırdık ki bazen ikindi ezanı okunurdu, biz hâlâ kitapların başında olurduk. Bir gün Arapçasının eksikliğinden yakındı. Ben de: "Arapçanız çok iyi, keşke her ilâhiyat öğrencisinin Arapçası sizinki kadar iyi olsaydı." dedim. O da Arapçasının bu kadar iyi olmasının ilâhiyata değil; az da olsa ondan önceki medrese tahsiline borçlu olduğunu söylemişti.

Kur'ân'ı Çok Güzel Okurdu

İ. Belge, Mehmet Özyurt Hoca'nın yatsı namazından sonra okuduğu Kur'ân'la hâlâ sermest:

Lise 2'ye gittiğim sene Mehmet Özyurt Hocam Bornova Büyük Cami'nin imamı idi. Yatsı namazından sonra okuduğu Kur'ân-ı Kerim (Amenerresulü) öyle hoşuma giderdi ki, cami uzakta

olmasına rağmen her akşam ayrı bir şevkle, koşarak Büyük Cami'ye giderdim.

Yıl 1982, lise son sınıftaydım. Evimiz çok uzak olduğu için babam okul başlamadan 1-1,5 saat evvel, işe giderken beni de okula bırakırdı. Ben de Ulubey Apartmanı'na gider, bazen yatar, bazen uyur, bazen de kitap okurdum. Yine böyle bir gün, sabahleyin kapı zili çaldı. Koşup kapıyı açtım. Gelen Mehmet Özyurt Hocamdı. Salona geçip oturduk. Hâlimi hatırımı sorduktan sonra, ÖSS'deki tercihimin ne olacağını sordu. Ben de "Öğretmenlik veya Siyasal Bilimler Fakültesi" dedim. O da, "hayırlı olsun" diyerek, bana dua etti. Lise son sınıfta 4 dersten bütünlemeye kalmama rağmen, 1. tercihim olan Siyasal Bilimler Fakültesi'ni kazandım. Beni daha sonraları gördüğünde Diyarbakır'a davet etmişti; ama gidemedim. 2000 yılında Antakya'ya gittiğimde Karaksi Köyü'ndeki kabrini ziyaret etmek nasip oldu.

İrfan Kardeş Hâlâ Hazırlanmadın mı?

Akademisyen İrfan Beyin Mehmet Özyurt Hoca ile ilgili hatırası:

1973'ten 1975'e kadar arkadaşlarla ders çalıştık, Allah onlardan razı olsun. 1980 öncesi ortalık anarşi ve terörden geçilmiyordu, bu yüzden çekiniyordum. Yıl 1976, yeni evliydim, iki-üç günlük... Hocaefendi'nin Buca'da bir pazar günü kır sohbeti vardı. Benim haberim yok. Sabahleyin kapı zili çaldı. Bir binanın çatı katında küçük bir odada oturuyorduk. Kapıyı açtım: Bizim Fahrettin (Ben, Üniversitede asistandım, Fahrettin de son sınıf talebesiydi). Nefes nefese "İrfan Abi, aşağıda Mehmet Özyurt Hoca ve Naim Abi arabada seni bekliyorlar. Buca'da kır sohbeti var. 'Hemen hazırlanıp gelsin.' diyorlar." dedi. Ben, hemen sevinçle ve bekârlık alışkanlığı ile giyinmek için içeri döndüm. Bizim hanım, "Nereye gidiyorsun, niçin gidiyorsun, ben köyde

anamı-babamı bıraktım, İzmir'e geldim, sen şimdi beni bırakıp gidiyorsun." deyip başladı ağlamaya. Zaten çok yufka yürekliyim, ağlatmayayım dedim, gözyaşlarına aldandım. Bir taraftan da Bornova'da vaazlarını dinlediğimiz ve çok sevdiğim Hocaefendi'nin daha husus bir sohbetine çağrılıyorum, aşağıda koskoca Mehmet Hoca beni almaya gelmiş. Bu ikilem arasında hanımın ağlamaları ağır bastı. Biraz nasihat ettim, "Uzak bir yere gitmiyoruz, akşama geleceğiz, merak etme. Sen de çık anneme git, zaten hemen karşıda oturuyor." dedimse de dinletemedim. Kafasını eğdi, içli içli ağlıyor! Ne yapayım, şaşırdım kaldım. Terasa çıkarak aşağıya baktım. "Gelemeyeceğim." diye aşağıya seslenecektim. Rahmetli Mehmet Özyurt Hoca, arabadan inmiş yukarıya bakıyordu. Beni görünce "İrfan kardeş, hâlâ hazırlanmadın mı? Haydi seni bekliyoruz." diye seslendi. Bir içeri gidiyorum, bir terasa çıkıyorum, ne yapacağımı şaşırdım. Terasa çıktığımda aşağıya tekrar baktım, Mehmet Hoca herhâlde meseleyi ferasetiyle anladı: "İrfan Kardeş, haydi kurtar dizginleri." deyince, içeri daldım ve hemen giyinip, hanıma da "Kusura bakma, arkadaşları geri çeviremem, yalan da söyleyemem, bu arkadaşlarla biz ahirette de birlikte olacağız inşallah, beni almaya gelmişler. Eğer sen de ahirette benimle birlikte olmak istiyorsan sabredeceksin, ölmeye gitmiyoruz ya, akşama geleceğiz." dedim ve kapıyı çekip çıktım.

Akşam döndüğümde hanımın morali bozuktu. Çok uzun sürmeden arayı düzelttik. Fakat işte ne olduysa o gün olmuş olacak ki, Allah hanımdan razı olsun, 30 senedir bana bir gün bile mani olmadı. Nereye gidersem, kaç gün gidersem gideyim, hiç problem yapmadı ve huzurumuzu kaçırmadı. Bunun sebebi Rahmetli Mehmet Hocamın ısrarı ve bu konuda bana ettiği nasihatti. İyi ki o zaman telefonumuz yoktu. Telefon olsaydı, beni telefonla çağırsalardı, herhâlde bir bahane bulur gitmezdim. Hanımın ağlamalarına dayanamazdım.

Kavuşma Ânı Görülmeye Değerdi

H. Kalaycı Mehmet Özyurt Hoca'nın 1976'da hac arkadaşı olmuş:

Mehmet Özyurt Hoca'yla imamlık yaptığı Bornova Camii'nden tanışıyorduk. Bu tanışıklık, ailelerimizin de tanışmasına vesile oldu. Mehmet Hoca'nın 1976 yılında hacca gideceğini öğrenince validemle birlikte hacca gitmeyi kararlaştırdık. Mehmet Hocam Turgutlu'dan 'Küpeli Turizm' diye bir hac firmasının tercümanı olarak gidecek, beni de hac firmasında yedek şoför olarak götürecekti. Mehmet Hoca, Müezzin Nevzat, annem ve ben 4 kişilik bir grup olmuştuk. Heyecanla gideceğimiz günü bekliyoruz. Bir hafta veya 3-4 gün kala pasaportlar geldi, fakat benim pasaportun vizesi yoktu. Rahmetli Mehmet Hoca, "Arkadaşımızın pasaportunun niye vizesi yok?" dediğinde: "Biz yedek şoför olarak onu götürmekten vazgeçtik." demesinler mi! Mehmet Hoca: "O zaman bizim grup da gitmiyor, siz ne hâliniz varsa görün." deyince: "Peki onu da götürelim, ama vize alabilirsen..." demişlerdi. Mehmet Hocam atladı, Ankara'ya gitti, iki günde konsolosluktan vizeyi aldı, geldi.

Tam gideceğimiz gün, sabah Hocaefendi'ye 'Allahaısmarladık' demeye gittik. Sohbet bir hayli uzamış olacak ki Turgutlu'ya gittiğimizde kafile hareket etmişti. Rahmetli can arkadaşım Ali Cihad Nalbant (Marangoz Ali) bizi arabasıyla Salihli'de kafileye yetiştirdi.

Neyse kafilede yerimizi aldık. Mehmet Hocam annesini görmek için Antakya'ya gitti. Biz de otobüslerle Tarsus'ta Ashab-ı Kehf'i ziyaret edip, Urfa'da buluşacaktık. Urfa'da Mehmet Hocamı almak için bekliyoruz. Mehmet Hocam yok. Turizm şirketinin sahibi Hüsamettin Küpeli sabırsızlanarak, "Bugün mutlaka hudut kapısından çıkmamız lâzım." diyor. Biz endişe içindeyiz. Kafile başkanı, "Pasaportunu kapıya bırakalım, arkadan gelen ka-

filelerle gelir." dedi. Biz boynu bükük, mahzun Medine yollarına düştük. Medine'de 8 gün kaldık. Arabada, Mehmet Hocamı bırakıp gitmenin üzüntüsü içindeyken validem: "Yanımızda su bulunsun, şu su ibriğini suyla doldur." dedi. Otobüslerin parkında akşam karanlığında su ararken boyumdan derin bir çukura düştüm. Zor zahmet çukurdan çıktım, topallaya topallaya suyu doldurdum, arabaya geldim; ama bizim ayak iyice şişti. Validem bir taraftan söyleniyordu: "Bu ayakla sen nasıl hac yapacaksın" diye... "Anne, sabır, bunu ben istedim." gibi lâflar ettiysemde faydası olmadı. Mekke'ye vardıktan bir gün sonra duyduk ki Mehmet Hocam gelmiş. Kavuşma anımız görülmeye değerdi; gülümseyen çehresiyle: "Sizi gidiler sizi. Beni bırakır kaçarsınız ha!" diye şaka yapıyordu. Rahmetli, bizi üç gün hudut kapılarında aramış; bulamayınca başka bir turizm şirketiyle gelmiş.

Hac esnasında, Mehmet Hocam Arafat'a yürüyerek çıkacağımızı söyledi. "Hocam, benim ayağım sakat, eşya taşıyacak durumda değilim." dememe rağmen, o: "Eşyaları ben taşırım." dedi. Validem, ben, Müezzin Nevzat, Mehmet Hocam, bir de Mehmet Ergüder ile birlikte Müzdelife ve Arafat'a yaya olarak gittik, yaya olarak geldik. Böylece vazifelerimizi yapmış olduk.

Mütevaziliği Beni Çok Etkilemişti

Onunla beraber olmak, S. Uysal için düğün bayramdı:

Mehmet Hoca'yı ilk, Hatay'da görmüştüm, mütevaziliği beni çok etkilemişti. Sonra İzmir Merkez Bornova Camii hatibi olmuştu. Ben de, 1975 senesi Mayıs ayında Bornova Pınarbaşı Camii'ne imam olarak atanmıştım, bu yüzden de sık sık görüşüyorduk.

Hocaefendi de İzmir Bornova Merkez Camii'nde vaaza başlamıştı. Bizim için cuma günleri ve akşamları bu yüzden bayram hâline gelmişti.

Mehmet Hocam da benim görev yaptığım camide bazı haftalarda cuma vaazı verir, hutbe okur ve namazı kıldırırdı.

Ömrü Hizmette Geçti

Mehmet Bey anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hocamız, Bornova Merkez Camii imam-hatibiydi. Bornova'da kalan arkadaşlarımız genelde üniversite öğrencileriydi. Onun din ile ilgili bilgilerinden istifadeye müsait arkadaşlarımız pek yoktu. O da ders ve sohbetlerde muhataba göre hitap eder, konuları seviyemize uygun bir basitlik içinde anlatırdı.

Mehmet Hocamla ilgili bir diğer hatıram:

Salihli'nin Köseali köyüne kahve sohbetine konuşmacı olarak gitmiştim. Vardığımızda hummalı bir hazırlık ile karşılaştım. Karşılayanlardan biri, "Mehmet Hocamız başka bir vasıta ile mi geliyor?" diye sordu. Mesele anlaşılmıştı. Onlar Mehmet Özyurt Hocamızı bekliyorlardı. İsim benzerliği sebebiyle bir sukut-u hayalin eşiğindeydiler. Yanımdaki bir kardeşimiz devreye girdi: "Mehmet Hocamızın gelmesine bir mâni çıktı, Mehmet Ağabeyle geldik." dedi. Mahcubiyetimi hafifletti.

Mehmet Hocam! Bildiğim kadarıyla hiç kimse senden bir zarar görmedi, herkes seni sevdi, saydı. Ömrün ilim-irfan yolunda geçti. Şehit olduğuna dair içimizde tam bir itminan var. Öbür tarafta bizi unutma. Rabbim bizi şefaatine nail olanlardan eylesin!

Bendenizi Kendisine Hayran Bırakmıştı

E. İz anlatıyor:

Rahmetli Mehmet Hocam ile Bornova Büyük Cami imamı iken tanışmıştım. Olgun, sade ve içtenlikle insanları kabul edişi bendenizi kendisine hayran bırakmıştı.

Manisa-Muradiye Ortaokulu'ndan Uşak merkeze; oradan da Bornova Pınarbaşı Ortakokulu'na tayinim çıkmıştı. Zaman

zaman arkadaşları ziyaret ederdi. Bizler de her cuma günü Bornova'ya vaaza giderdik. Cumadan önce sırtında paket paket taşıdığı kitapları caminin önüne serer, ben de nezaret ederdim. Ayrıca ailece de görüşüyorduk. Cuma namazından sonra, cemaat dağılınca kitapları olduğu gibi bırakmamı söyler; caminin karşısındaki bakkaldan torbalarda hazırlanmış ekmekleri evine götürmemi rica ederdi.

Cemaat kalabalığı evine gelince, ne kadar yemek yapmışsa sofraya koyardı. Bakar ki yetmeyecek, o zaman evde peynir, zeytin, turşu… ne varsa sofraya taşırdı. Bazen de pide yaptırmaya giderdim. İçtenlikle yapılan ikramlardan cemaat çok duygulanırdı. Allah için kendisini çok severdim, o da sevgisini belirtirdi.

Pınarbaşı'ndan İzmit Karamürsel'e tayin olmuştum. On iki Eylül sonrasında birtakım olaylar olmuş ve Mehmet Hocam da tutuklanmıştı. Bir gün, Karamürsel'e misafir olarak geldi. Fakirhanemde bir gece misafirim oldu, çok yıpranmıştı. Kalkarken, yürürken ayak tabanlarından çok sıkıntısı olduğunun farkına vardım. Çektiği acı ve ızdırapları hiç gündeme getirmemişti. Çok sonraları, ayak tabanlarını yere basamayacak kadar dövüldüğünü öğrenmiş ve çok üzülmüştüm.

Gönüllerde Taht Kurmuştu

Her hatıra kalbime vuran bir darbe oluyor. Öyle ki mecalim kalmıyor. Gerisi duyanlara kalmış. Kudret Hoca'nın anlattıkları:

Mehmet Özyurt'u ilk defa 79'da Bornova Merkez Camii imamı iken tanıdım. O gün, değerli büyüğümüz M. Fethullah Gülen Hocaefendi vaaza gelemeyeceğini telefonla haber vermişti. Mehmet Hoca sarığı ve cübbeyi giyip imam odasından çıkarken bakmış ki Ahmed Özer Hoca camiye giriyor. Vaaz ve hutbeyi ona teklif etmiş. Ahmet Hocamız da vaazı kabul etmiş. Fakat hutbeyi kabul etmemesi üzerine rahmetli Mehmet Hoca-

mız irticali bir hutbe okumuştu. Ben de o gün camide cemaatten bir fert olarak bulunuyordum. Hutbesine hayran kalmıştım. Hitabeti ve üslûbu Hocaefendi'yle aynı idi. İlk orada tanıdıktan ve o caminin imamı olduğunu öğrendikten sonra, kaderin cilvesi, aradan bir yıl gibi zaman geçti. Balçova'da oturmakta iken Bornova tarafına (Mersinli semtine) taşınmamız icap etti. Yaklaşık iki yıl kadar rahmetli ile beraber olma fırsatım oldu. Kendisini tanımaya başladığımda ilk gözüme çarpan özelliği, yaşının üzerinde bir olgunluk göstermesiydi. O, bu özelliği ile birçok gönülde taht kurmuştur. Şahsen ben onun bu olgun bakışlarından, olgun tavırlarından, olgun konuşmalarından çok etkilenmiş birisiyim. Yaklaşık iki yıla yakın bir sürede onun müthiş gayretleriyle çok güzel beraberliklerimiz oldu. Zaman zaman kaldığım eve gelir, hâl-hatır sorar, problemlerimizin olup olmadığını öğrenirdi. Varsa, maddi-manevi problemlerimizi en kısa zamanda çözer ve bizi rahata kavuştururdu.

Mehmet Özyurt Hocamız fazlasıyla misafirperverdi. Kapısına ansızın gelen bir insanı içeriye almadan, bir şeyler ikram etmeden bırakmazdı. Afyon'da öğretmenliğe devam eden Ağlasunlu Nazım Hoca ile bir gün akşam saatlerinde evine gitmiştik. Mehmet Hocam o günlerde izinliydi. Benim memlekete gitmem gerekiyordu. Sebeb-i ziyaretimiz buydu. Evdeymiş. Kapıyı açtı: "Buyurun!" dedi. Biz onun o sıcak karşılamasından ve 'buyurun' demesinden öyle utandık ki içeriye giremedik. "Memleketime gitmem gerekiyor. Müsaade eder misiniz?" dedim. Hiç tereddüt etmeden, "Tabii ki" dedi. "İnşallah kötü bir şey yoktur." "Yok" dedim. Yanımda bulunan Nazım Hoca, Mehmet Özyurt Hoca gibi birisiyle tanıştığımız için çok talihli olduğumuzu belirtti.

Onun bulunduğu yerde kendimden emindim, daha doğrusu kendimi güvende hissediyordum. Bir toplumun içine girdiğimizde, kitap okunacaksa o okur, sohbet edilecekse o ederdi. "Soru sorulsa cevap verecek hocamız var." diye, kendimi onun bulun-

duğu ortamda emniyette hissediyordum. Onunla beraber olmak, onun atmosferinden istifade etmek, bana ayrı bir haz, ayrı bir zevk veriyordu.

Bizler üniversite talebesi iken, dört-beş arkadaş kendisiyle tefsir okumayı teklif ettik, o da kabul etti. Hatırladığım kadarıyla 'Celaleyn Tefsiri'ni takip ediyorduk. Mevsim kış olduğundan dersi akşam-yatsı vakitleri arası okuyorduk. Yine böyle bir ders esnasında, çocuklarından biri koşarak camiye geldi. Telaşla "Baba! Kardeşime araba çarptı, annem seni çağırıyor!" dedi. Rahmetli hocamız telaşlı çocuğunun yüzüne sakin bir şekilde baktı ve hiçbir şey olmamış gibi: "Sen git evladım, ben geliyorum." dedi ve derse devam etti. Tefsirden beş-altı satırlık bir paragraf kalmıştı, onu okudu, tamamladı ve dersi bitirdi. Sonra da çok sakin bir şekilde: "Arkadaşlar, bu günlük bu kadar olsun. Ben gideyim, çocuğun durumuna bir bakayım. Kusuruma bakmayın, bugün biraz az okumuş olduk." dedi. Onun bu tavrını, bu davranışını, bu olgunluğunu ve kadere olan teslimiyetini görünce, hocamıza karşı içimizdeki muhabbet ve sevgimiz bir kat daha arttı.

Onunla görüşmek ve bazı meselelerimizi ona sorabilmek için vakit namazlarında imamlık yaptığı camiye gider, namazı kılardık. Cemaat dağılıncaya kadar tesbihatımızı yapar ve caminin son cemaat mahallinde veya imam odasında oturur, yirmi-yirmi beş dakika Mehmet Hoca'yla görüşür, sorularımıza ve problemlerimize cevap bulmuş olarak dönerdik. Yine böyle bir maksatla yatsı namazında camiye gitmiştik. Namazdan sonra imam odasında oturup, sohbet yapacağımızı zannediyorduk ki: "Arkadaşlar ayakkabılarınızı giyin, eve gidelim." dedi. Biz de: "Hocam, eve zahmet ettirmeyin, burada beş-on dakika görüşüverelim." dedik. Cebinden resmî bir evrak çıkardı: "Bak bu yazıyı oku Kudret Hoca." dedi. Yazıyı elime alıp, okumaya başladığımda hayrete düşmüştüm. Yazı müftülükten gelmişti; kendisine ihtar mahiyetinde idi. Yazıda şöyle deniyordu:

"Zaman zaman yatsı namazlarından sonra imam odasında birkaç kişiyle oturup caminin elektriğini boşa harcadığınız tespit edilmiştir. Bu uygulamaya son vermediğiniz takdirde hakkınızda işlem yapılacaktır." Bir taraftan ben bu yazıyı okuyorum, diğer taraftan rahmetlinin evine doğru gidiyoruz, binbir hayret içinde... Nihayet eve vardık. Görüşmemizi tamamladık. Bendeniz o baskıyı o günlerde çok anlayamamıştım, ama bu günlerde daha iyi anlıyorum. Rahmetli, bana: "Kudret Hoca görüyorsun ki devletin kâğıdı, mürekkebi hangi işlerde kullanılıyor. Bak, gör!" demişti.

Sizin Yanınızda Yarım Yamalak da Olsa Namaz Kılıyordu

Sinan Bey Bornova günlerini anlatıyor:

Yıl 1980, Üniversiteyi kazanmıştım. Trabzon'dan İzmir Bornova'ya, 80 ihtilali gölgesinde, en az 7-8 yerde aranıp, kimlik tespiti yapıldıktan sonra vardım. Mehmet Özyurt Hoca'nın yanına gittik. Bizi sıcak bir tebessümle karşıladı. Şemseddin Ağabeye "Sinan kardeş sizinle birlikte kalabilir." dedi. Böylece Mehmet Özyurt Hoca ile en az 3 yıl, beraber geçireceğimiz günler başlamış oldu.

Kaldığımız evi sık sık ziyaret eder, hâl-hatır sorar, arkadaşlarımızı okula ve hayata motive ederdi. İlk bakışta sert tabiatlı gibi görünse de arkadaşlarına karşı çok müsamahakâr ve şefkat doluydu. Mübarek gün ve gecelerde vazife yaptığı Bornova Merkez Camii'nde verdiği vaazları, nasihatleri, gençlerden oluşan cemaatin günah ve haramlardan kurtulmalarına vesile olurdu. Hasbî ve samimi vaazlarından etkilenen arkadaşlarımız, harama girmemek için zorunlu olmadıkça evden dışarı çıkmazlardı.

1981 yılında, vazife yaptığı caminin halılarını temizleme görevini bize vermişti. Bir pazar günü 20-25 arkadaş Manisa yolu üzerindeki zeytinliklerde sabahtan akşama kadar cami halılarını

temizlemeye çalışmıştık. Çok yorulmuştuk; ama birbirimize espri yapmaktan da geri durmamıştık. "En çok hangimiz, hangi halıyı gözyaşıyla yıkamıştır?" diye birbirimize takılıyorduk.

Cumartesi ve pazar günleri tanıdıklarımızın evlerine sabah kahvaltılarına giderdik. Bu kahvaltıları Mehmet Özyurt Hocamız ayarlar, bize ev kahvaltısı yapma imkânı sağlardı. Kaldığımız eve geldiği zaman namaz vakti ise "Önce namaz kılalım." derdi. Arkadaşlarımız, namazı vaktinde kılma hususunda çok ihmalkârdılar, bir abdest alma zamanı 20-30 dakika bile olurdu. Onun için her gelişinde "Namazınızı kıldınız mı?" derdi.

Fakültenin 2. yılında Mersinli'ye taşınmıştım. Mersinli'deki evimiz Sanayi Sitesi'nin içinde idi. Üniversiteli sayısı azdı. Çoğu arkadaşımız, üniversite hazırlık kurslarına gidiyordu. 1,5 yıl orada kaldım. Bir gün Mehmet Hoca "Sinan Kardeş, nedir burada inzivaya çekilmişsin, seni artık Bornova'da görmek istiyoruz." demişti. Bu sözünden sonra Bornova'ya taşındım.

Yıl 1983 idi. Bornova'da yanımızda kalan bir arkadaşımızın bazı şeylere karşı zaafı vardı. Birkaç ikaz ve nasihate rağmen alışkanlıklarından vazgeçmedi. O zaman "Kendine başka yer bul kardeşim." dedim. Bunu Mehmet Hocama anlatınca çok üzüldü: "Sizin yanınızda yarım yamalak da olsa namaz kılıyordu. Şimdi sen ne yaptın?" dedi. Sonra çok pişman oldum. Ama o arkadaş bir daha geri gelmedi.

Mehmet Hoca yine bir akşam bize gelmişti. "Hocam sizin kahvaltılarınızı özledik. Size ne zaman sabah kahvaltısına gelebiliriz?" diye sorduk. O da: "Bu pazar bize kahvaltıya gelebilirsiniz." dedi. Konuştuğumuz gün çarşamba idi. Cumartesi günü *Yeni Asır*'da, bir ihbar sonucu yapılan baskından bahsediliyordu. Resme bakınca Mehmet Hoca'yı ve bazı tanıdıkları gördüm. Başımdan kaynar su dökülmüş gibi oldum. İnanmak istemedim. İftira ve saldırıya maruz kalmışlardı. Neyse ki adalet yerini buldu,

beraat ettiler. Ancak bizim Mehmet Hoca'nın evinde kahvaltı yapma imkânımız olmadı.

Bizim kuşağa çok büyük emeği geçmiştir. Rahmet, minnet ve şükranla anıyorum.

Geleceğini Biliyordum

Bu hatıra, o yıllara ayna tutan hatıralara 'hitâm-ı misk' olsun. Nevzat Bey'i dinleyelim:

Yıl 1981... Üniversite yıllarımın İzmir'deki kısmı devam ediyordu. Bir haftanın sıkıntılarını boşaltıp, huzur bulabilirim ümidi ile Bornova Büyük Camii'ne gitmiştim. Cuma için bütün hazırlıkları yapmış, camiden içeri ürkek adımlarla süzülmüştüm. Bu, benim camiye ilk gelişimdi. Hatip, her zamanki yerinde, halkın kalbine lâhutî sesiyle ulaşmaya başlamıştı bile.

Ancak tam çıkaramıyordum. Ses tonu, jest ve mimikleri birini hatırlatıyordu bana. O da ne! Kürsüden yayılan sesler hiç de düşündüğüm, kendimi hazırladığım gibi değildi. Beyazlara bürünen hatip, giysileri ile doğru orantılı bir şekilde insanı başka dünyalara götüren mesajlar veriyordu. Jeolojiden, kimyadan, fizikten, astronomiye kadar verdiği örneklerle sohbetini kafa ve gönüllere nakşediyordu. İzmir hayatımın cuma günleri, camiye gitmek benim için vazgeçilmez bir tutku olmuştu artık. Derken birlikte olma vakitleri artmış; bu vakur, âlim, mukni, babacan insanla birlikte olmanın yollarını arar olmuştum.

Üniversite talebelerine ayrı bir iltifat ve ayrı bir ilgi gösteren bu muazzez insan, onların ihtiyaçlarını karşılıyor, onları sık sık ziyaret ederek ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyordu. Vazife yaptığı camiye yakın bir dairede kendime yer bulmuş, fikir ve sohbetlerinden daha fazla istifade eder olmuştum.

Bir öğleden sonra gene beni ziyaret etmiş ve özellikle çalıştığım odayı şereflendirerek hâlimi-hatırımı sormuştu. Özel bir

şeyler söyleyeceğini tahmin etmiştim. Fazla beklemeden konuya girdi. 'Küçükpark' olarak anılan yerde bir ev kiraladığını; burada kalan arkadaşlara yardımcı olmamı istiyordu.

Tam gönlüme göre bir yer bulmuşken yeniden taşınma, ondan uzaklaşma gibi sebepler 'evet' dememi engelliyordu. O ise ısrar ediyor, kabul etmemi arzu ediyordu. Bütün tekliflerini geri çeviriyordum. O ise, babacan tavrını değiştirmeden benim bu tavrımı hoş görmeye devam ediyordu. Uzun bir uğraştan sonra yanımdan ayrılırken söyledikleri hâlâ kulağımdadır: "O zaman bizim çocuklara sen bak, oraya ben gideyim."

Ayrılması ile içime bir hüzün çökerken, beynim binlerce düşüncenin çarpıştığı bir arenaya dönmüştü. Bir insan, hiç tanımadığı insanlara kol kanat geriyor, her türlü fedakârlığa katlanıyor. Oysa ben, benden istenen basit bir fedakârlığı(!) bile gösteremiyordum. Kendimden âdeta utanmıştım. Camiye vardığımda vazifeyi icra ediyordu. Çıkışta, hakkını helâl etmesini istirham ettikten sonra, ne isterse yapacağımı söyledim. Bu arada içimde kırmış olduğum bir kalbi taşıyan bir insanın dudağından dökülecek sitemli sözlerle karşılaşma ihtimalinin, ızdırabını yaşıyordum. O ise tebessüm ederek sırtımı okşayıp "Geleceğini biliyordum." sözleri ile ürkek bir kalbi daha fethediyordu. Uzun müddet devam edecek olan birlikteliğimiz, bu şekilde perçinlenerek devam etmişti.

Başta da belirttiğim gibi, ilk karşılaşmada ses tonunu birisine benzetmiştim. Gün geçtikçe, jest, mimik, tavır-davranış, hitap ve ses tonuyla fikir yapımı şekillendiren zata olağanüstü bir benzerlik gösterdiğini fark ettim. Hocaefendi'yle ancak teyp kasetlerinde buluştuğumuz için, camide Mehmet Hoca'nın vaaz veya hutbesini, eğer dışarıda veya gözleriniz kapalı, dinliyorsanız Hocaefendi'in sesinden ayırt etmeniz imkânsız gibidir.

Hatta bu, hiç unutamayacağım bir hatırama da zemin hazırlamıştı.

Bir gün arkadaşlarla bir araya gelmiş, Mehmet Hocamız gelinceye kadar da bir hutbe kasetini teybe koymuştuk. Dinlerken kendimizden geçercesine, yaralarımıza sürülen merhem misali kulaklarımızda duraklayan seslerle hafifliyor, zevk dalgalarıyla ruh deryasında kulaç atıyorduk. Derken hocamız geldi, teybi kapatmamızı engelleyerek dinleme kervanına o da katıldı. Kendi kasedini aşk ve vecd içinde dinleyişi garip gelmişti doğrusu. Uzun bir müddet sonra birden kulaklarına kadar kıpkırmızı kesildi ve hemen sesi devreden çıkaran tuşa bastı. Kısa bir sessizlikten sonra mahcup bir eda ile: "Ne yaptınız keçeliler!" dedi.

Ses ve diksiyon benzerliği o kadar ileriydi ki Mehmet Hocamız bize kendisi tarafından verilen hutbenin kaydını, Hocaefendi'nin sesi zannederek dinlemişti.

Daha sonra Hocaefendi ile olan muarefemiz vicahiye dönünce, tavır ve davranış, jest ve mimik gibi siretinin yanında, sûreten de bu kadar benzerlik karşısında hayrete düşmüştüm.

Yaşantım üzerinde silinmez izler bırakan bu nadide insanın, genç yaşta bedenen aramızdan ayrılmasının acısı, ruhen semamızda pervaz etmesiyle biraz azalırken, hayat zinciri içinde oluşturduğu halkaya ihtiyaç gün geçtikçe artmaktadır. Tek tesellimiz, giderken emanet bıraktığı gençlerin, onun boşluğunu doldurmaya aday olmaları.

Kendisini hiçbir zaman unutamayacağım...

"İbadet ve taatte taviz vermemeliyiz. Bir cüz Kur'ân, Cevşen vs..."

Son Notlarından

HUTBELERİ

13 Mayıs 1977 Bornova Merkez Camii

"Siz ey peygamberler, helâl ve hoş şeylerden yiyip için, makbul ve güzel işler işleyin, zira ben yaptığınız her şeyi bilmekteyim." (Mü'minun Sûresi 23/51)

Aziz ve muhterem mü'minler!

Hayatta bir işten netice alabilmek için gidilecek yolda bazı kanunlar vazedilmiştir. Allah bazı kanun ve düsturlar koymuştur. Üzerine aldığın bir meselede, bir davada neticeye varmak istiyorsan, o kanunlar, o düsturlar çerçevesinde hareket etmek zorundasın. O kanunlar, o düsturlarla hareket etmezsen o kanunların çarkları arasına düşer, ezilir, neticeye varamazsın. Dürüst insan yetiştirmek, sağlam bir nesle sahip olmak ve dürüst yaşamak istiyorsan, bunun için de bazı kanunlar çerçevesinde hareket etmek mecburiyetindesin. Ehl-i küfrün; imanın ve İslâm'ın karşısında olan grubun, şarlatanlıkla, gürültüyle bazı meseleleri halletmiş gibi görünmeleri çok basit bir meseledir. Kalpteki hissiyatın üzerine bir kül serpivermekle, insanın his-

siyatını, aklını unutturmakla, bunları tahrip etmekle onlara bir nevi muvaffakiyet rengi verebilirler. Ama ehl-i iman ciddi bir meselenin peşinde koştuğu için, ciddi bir meseleyi oluşturabilmek için, ciddi bir netice elde etmek istediği için, şarlatanlıkla hiçbir zaman bu meseleyi sonuna kadar götüremez ve götürememiştir de. Ehl-i imanın büyük bir meselesi vardır. "Ehl-i imanım, ben iman sahibiyim." diyen bir insan bu meseleyi sonuna kadar götürebilmek için mutlaka bu kanunlara ve düsturlara riayet etmek mecburiyetindedir. Herhangi bir siyasî parti adına günde birkaç defa feveran eden bir insan, İslâmiyet adına bunun 5-10 misli feveran edemiyorsa, onun iman davasında eksiklik var demektir.

"İyi bir evlat yetiştirmek istiyorum." diyen insan, eğer bu yolda gitmiyorsa, onun rızkını, maddi ve manevi teneffüs ettiği havaya kadar tamamıyla helâl yoldan temine gayret etmiyorsa, hayal peşinde, safsata peşinde koşuyor demektir. Allah, Kur'ân-ı Kerim'de bu kanunları koymuş, düsturları çizmiştir. Buyurmuştur ki: "Siz ey peygamberler! Helal ve hoş şeylerden yiyip için, makbul ve güzel işler işleyin! Zira Ben yaptığınız her şeyi bilmekteyim." (Mü'minun Sûresi 23/51) Salih amel ancak bununla, böyle meydana gelebilir. Eğer bunun aksini yapıyorsanız, eğer siz haram yiyip sonra da namaz kıldığınızı, kulluk vazifenizi bihakkın yerine getirdiğinizi iddia ediyorsanız, hayal peşindesiniz ve safsata söylüyorsunuz demektir. Bugün birçok insan İslâm'a hizmet maksadıyla meydana çıkmıştır. Şu ana kadar gelen, bu nesle sahip çıkmak isteyen çok insan vardır. Bunlar bundan önceleri de seslerini duyurmaya çalışmışlardır. Ama çok az insanın sesini duyduğu bir grup da vardır. O diyor ki "Herkesin bir nevi şarlatanlık yaptığı bir devirde, bence bugün en büyük en önemli mesele imanı kurtarmaktır." Bir kısım insanlar ona pasif nazarıyla bakıyordu. Fakat sonra görüldü ki o pasif değildir ve olamaz da. Eğer insan bu prensipler ve düsturlarla hareket edi-

yor, feveran etmiyor, hadiseler karşısında ölçülü ve muvazeneli hareket ediyorsa peyderpey her şey yolundadır. Bu insan doğrudur ve biz bu insanın arkasından gideceğiz. Fakat başka bir insan da evladının, çocuğunun-çoluğunun kumarhaneye gitmesini çok normal karşılıyor. 70 yaşında bir baba kendisinin camiye, evladının kumarhaneye gitmesini, kumarhanede vakit geçirmesini dinden, İslâm'dan bîhaber yaşamasını normal karşılıyor. 50 yaşında bir insan hatta hacca da gitmiş gelmiş; ama kendisinin başka yolda, kızının başka bir yolda, imansız yaşamasını normal karşılıyor. Bu insan peyderpey İslâmiyet'e hizmetinin olacağını iddia ediyorsa, Hakk'ın öğüdünü, nasihatini şeytandan alıyor, demektir.

Sehl İbn Huneyf (radıyallahu anh) anlatıyor: "Biz Hudeybiye'de eğer Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz olmasaydı hemen şavaşa giriyorduk. Hudeybiye'deki anlaşma görünürde bütünüyle Müslümanların, inananların, aleyhine yapılan bir anlaşma gibi duruyordu. Fakat Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem), nübüvvet dürbünüyle bunun insanlık ve İslâmiyet için ileride büyük faydalar sağlayacağını gördü, hiç itiraz etmeden bu anlaşmayı kabul etti." Ebu Cendel ayağındaki bukağılarla beraber Resûlullah'ın huzuruna geliyor, "Medet ya Resûlallah!" diyor. Babasının onu hapsettiği yerden kaçmış, zincirlerini kırmış; zincirleriyle beraber çıkmış, Resûlullah'ın huzuruna gelmiş, "Medet ya Resûlallah!" diyor. Resûlullah bir anlaşma yapmıştı, diyor ki: "Yerine geri gideceksin." Hz. Ömer (radıyallahu anh) o celaletli insan huzura atılıyor: "Ya Resûlallah, bizim dinimiz hak değil midir?" "Evet" diyor Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem). "Biz ölürsek cennete gitmeyecek miyiz?" "Evet" diyor yine Efendimiz. Hz. Ömer "Öyleyse hak dinimizle, yüce dinimizle bu ezilmişliği niçin kabul ediyoruz." dediği vakit, Resûlullah ona çok sakin, çok mutmain ve inançlı bir şekilde, "Ben Allah'ın resûluyum, Allah beni zayi etmeyecektir." diyor.

"Bütün bunları kabul etmeme rağmen istikbal mutlaka İslâm'ın olacaktır." diyor o büyük insan. Hz. Ebubekir'e (radıyallahu anh) gidiyor, ona da aynı durumu anlatıyor. O büyük sadakatini, Resûlullah Efendimiz'e sıddık olma şerefini orada da gösteriyor ve "Madem diyor, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) böyle dedi, onun dediği doğrudur ve o ne dediyse biz onu kabul etmek mecburiyetindeyiz."

İslâmiyet'i bu devre kadar getiren, bu devre taşıyan insanlar, âdeta iğneyle kuyu kazmışlardır. Bugünün insanına da büyük vazifeler düşmektedir.

Bu davayı sonuna kadar götürebilmek, ileriye taşıyabilmek, gelecek nesillere sağlam bir şekilde teslim edebilmek, mecburiyetindediz. Ehl-i küfrün yaptığı şarlatanlıklarla onların karşısına çıkamayız.

Bugün çeşitli yollarla kendi enerjisini sarf eden, çeşitli yollarla bu neticeye varabileceğini sanan insan, Kur'ân'ın ve hadisin ışığında gitmiyorsa hüsrandadır. İnsan sağlam bir neticeye varabilmek için mutlaka bu kanunlar ve düsturlar çerçevesinde hareket etmeli; bu düsturlara göre yürümeli, bu düsturları benimsemeli ve bu prensipler sayesinde de İslâm'ın yüceliğini, yüksekliğini göstererek, aziz, şerif İslâm'ın izzetiyle izzetlenmelidir.

1979 Kurban Bayramı Hutbesi

Fethullah Gülen Hocaefendi çok rahatsızdı. Vaaz vermeye sağlığının çok müsait olmadığını belirtmiş ve Mehmet Özyurt Hoca'dan kürsüye çıkmasını istemişti. Ancak Türkiye'nin değişik yerlerinden Hocaefendi'yi dinlemeye gelenler vardı. Caminin içine, avlusuna, Bornova'nın camiye yakın sokaklarına ve çevre camilere hoparlör çekilmişti. Her tarafı hınca hınç doldurmuş bu insanlar, Fethullah Gülen Hocaefendi'yi dinlemek istiyorlardı. Mehmet Özyurt Hoca da, Hocaefendi'ye çok kısa olsa da kür-

süye çıkması ve cemaate vaaz etmesi yönünde ısrar etmişti. Israr üzerine Fethullah Gülen Hocaefendi kürsüye çıkmış ve vaaz vermeye başlamıştı. Ancak ne talihsizliktir ki, belki de yılda bir bayram namazına gelenlerden biri olsa gerek, Hocaefendi vaaz verirken tam karşısındaki sütuna sırtını dayamış, ayaklarını uzatmış uyuyordu. Hocaefendi'nin sabrı taşmış, vaazın son yarım saatini âdeta haykırarak bitirmişti. Haykırıyor ve kalbinin bu manzaraya dayanamadığını, ahirette her ne pahasına olursa olsun hesaplaşacağını söylüyordu. Uzun zamandır Hocaefendi'nin yanında olan birçok kişi "Onu hiç bu kadar sinirli ve kırgın görmemiştik." demişti. Vaazdan sonra hutbe veremeyeceğini söyleyerek kürsüden ağlaya ağlaya inmişti Hocaefendi. Hutbeye Mehmet Özyurt Hoca çıkmıştı. Çevresinde nezaket âbidesi olarak bilinen Mehmet Özyurt Hoca, haftalarca bu olayın etkisinden kurtulamamıştı. Bu hadise her söz konusu olduğunda da gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Çok sonraları eşi, Mehmet Özyurt Hoca'nın bu olaydan sonra günlerce geceleri başını yastığa koyduğunda ağladığını söylemişti.

İşte Mehmet Özyurt'un o günkü hutbesi:

İnsanlar üzerinde, en müessir ifade, hâl ile yapılan ifadedir. Gece hayatım, gündüz hayatımdan daha gafil. Camide yatak hayatı yaşayan bir aciz olarak karşınıza çıkmak istemedim. Verici cihaza karşı frekanslarını ayarlamayan, buna göre frekansa sahip olamayan, talihsiz bir millet nasıl bir nesil yetiştirebilir? Bunu kestirmek mümkün değildir. Her şeyi maddede arayanların akılları gözlerine inmiştir. Göz maneviyatta kördür. Yarım saat sonra başına ne geleceğini bilemediği gibi üç yaşındaki, bir yaşındaki yavrusunu, anne şefkatinden daha asûde bir şekilde besleyen meleklerin varlığını da kabul edemez insan, akılla hereket ederse. İmamı Gazali mânâ ile maddenin iki kanatlı gitmesini sağlamak için Kâbe'nin etrafında tavaf edenleri anlatır:

"Nicelerini görürsünüz; Kâbe-i Muazzama'yı tavafa giderken hâlen aklı dünyadadır. Kapısının huzurunda iki kat beyaz elbisenin, kefene benzer bir elbisenin içerisine girip, o anda orada kalabileceğini düşünmeden, dünya işleriyle meşgul bir şekilde tavafa girdiğini görürsünüz. Nice Kâbe'nin etrafında pervaneler gibi dönen insanlar var ki Horasan'daki insan Kâbe'ye ondan daha yakındır." Nice gelip de camide Rabbin huzurunda durduğunu zannettiğiniz insanlar vardır ki belki yataktaki hayatından daha gaflet içerisinde bir hayat yaşamakta. Bunları düşünerek kürsüye çıkmayı reddettim. Hasta insanı karşınıza çıkarmakla da vebal altına girdiğimden endişeliyim. Ama paslı kalbime, paslı vicdanıma, nursuz simâma bir nur gelsin, ondan bir şeyler alayım düşüncesiyle yaptım. Cenab-ı Hak beni de, sizi de af buyursun. Bunun gibi, işin ehemmiyetine vâkıf olmadan, işin ehemmiyetini anlamadan, Rab ile bağ kurmadan, Cenab-ı Hakk'ın nuruyla boyanmadan değil bir koyunu, kendi nefsini de kurban etse kaç para eder bunu bilemiyoruz. Öyleyse insanın Cenab-ı Hakk'a kurbiyet kesbedebilmesi için, Rab nasıl istiyorsa öyle olması gerekir. Düşünüyoruz bir köyde, bir kasabada veya bir şehirde, milletin camiye akın akın gelmesinden daha fazla ne istenebilir? Kendi nefsimin gayretiyle bazen bu söz hatırıma geliyor. Bir de düşünüyorum, bir gecesinde 300-400 rekât namaz kılan Kadı İyaz gibi zâtların, Buhari gibi, Müslim gibi zâtların acaba bizden daha büyük cürümleri mi vardı? Hayatı boyunca dünya zevki ve lezzeti adına bir şey tatmayan, hasırın üzerinde yatıp, kalktığında yüzünde hasırın izlerini gören, Hz. Ömer'i ağlatan Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) acaba bizden fazla tattığı bir dünya zevki mi vardı? Bir dünya zevki olmamasına rağmen Cenab-ı Hakk'ın kurbiyetini kazanmak için, bütün bu gayretleri sarf edenlerin yanında bizim nasıl bir gayretimiz var! Senede bir defa camiye gelmeyi nasıl bir gayret telakki ediyoruz? Senede bir defa camiye, Rabbin huzuruna gelmekten nasıl bir kerem

bekliyoruz? “Hiç yoktan, bir gözü olan daha iyidir” kabilinden, diyoruz ki “Gelsin de senede bir defa gelsin.” Ama ümit ediyoruz ki cemaatin hâlinden, geçmişin hâlinden, hocalarımızın hâlinden, esnafımızın, ecdadımızın hâlinden bir şey anlasın ve kalbine bir kıvılcım sıçrasın. Bir kıvılcım sıçrasın da ondan sonra, geçirdiği hayatın nasıl bir hayat olduğunu, nasıl bir bataklık olduğunu anlasın. Önümüze geçsin, gözyaşı döksün de biz de ondan ibret alalım, biz de ondan ders alalım, düşüncesiyle bayrama gelenleri pohpohlamak mecburiyetinde kalıyoruz.

Bayramda akrabalar ziyaret edilir. Bayramda küsler barışır. Ama evinde İslâmî bir hayat tesis etmemişse, İslâmî bir hava esmiyorsa, öyle dostların bir araya gelmesinden ne hayır gelir! Böyle dostların birbirini ziyaret etmesinden, günah meyvesinden başka ne elde edilebilir? Avrupavârî hanımıyla kol kola girmiş, birini ziyaret eden gördüğün zaman, “Biraz önce camideydi, şimdi de bir Alman gâvuru gibi böyle madamı koluna takmış. Bunun yaptığı bayramlaşmadan ne hayır gelir!” diye sukût-u hayale uğramamak da mümkün değildir. Gelip de caminin direğinin dibinde uyuyan insandan, esasen bundan ötesi de beklenemez. Gelip de kulaklarına kadar ağzını açıp esneyen insandan bundan ötesi beklenemez. Bütün bunların temelinde zaaf-ı iman yatmaktadır.

Bütün bunların temelinde Cenab-ı Hakk’a güvenmeme yatmaktadır. Cenab-ı Hakk’ın vadettiği cennet ve cehennem sözlerine ‘tekmeyi atma’ vardır.

Vadedilen cennete karşı varsa iştiyakın, niçin camide vaziyetini almıyorsun? Niçin evinde Müslüman havası estirmiyorsun? Cehennemden var ise korkun, niçin ondan sakınmıyorsun? Cehennemden var ise endişen, niçin cehenneme karşı korunma çareleri aramıyorsun? Rab diyor ki, cehennemden böyle korunulur. Niçin çaresine başvurmuyorsun?

Cenab-ı Hak'tan dua niyaz ediyoruz. Buraya şekliyle, suretiyle, cismiyle gelen cemaatimizi, gönlüyle, maneviyatıyla getirsin. Buraya kadar şekliyle gelen cemaatimizi, ruhuyla beraber gelmiş olarak kabul etsin, ruhuyla gelmiş gibi camiden çıkarsın, içi ve dışı pür-nur olarak camiden çıkarsın ve bu şekilde bayramımızı en iyi bayram yapma şerefiyle bizleri serfiraz eylesin inşallah.

"Arkadaşlar vazifelerinin dışındaki şeylere karışmamalı."

Son Notlarından

MEHMET ÖZYURT HOCA AVRUPA'DA

Mehmet Özyurt Hoca 1978 yılında gittiği Avrupa'da 6 ay Almanya, Hollanda, Belçika, Fransa gibi Avrupa ülkelerinde dolaşmış ve şehir şehir hakkı ve hakikatleri anlatmıştır.

Almanya'nın hemen hemen bütün şehirlerinde, Hollanda'da, Belçika'da, M. Özyurt Hoca'nın ilgi ve diyaloglarıyla birçok kişi ve aile, M. Özyurt Hoca anıldığında gözyaşlarını tutamaz. O aileler hemen her yıl Türkiye'ye geldiklerinde M. Özyurt Hoca'nın kabrini ziyaret etmektedirler.

İhlâs ve Vefa Âbidesi

Aynı çile potasında, uzun yıllar beraber yaşadılar. Mehmet Hoca öteleri seçti, Necdet Hoca dünyevî gurbeti... O bir çıktı, bir daha dönemedi. Bir gurbet gününde Mehmet Özyurt Hoca'dan bahsettim, içi burkuldu. Konuşurken çok zorlandı. Israrıma boyun eğdi ve şunları anlattı:

İzmir Yüksek-İslâm Enstütüsü'nde beraber okuduk, aynı sınıfta bulunduk. Talebe arkadaşları arasında faziletiyle bilinen

Mehmet Hoca'ya, meslek hocaları da saygı gösterirlerdi. Zaten kendi fıtratının gereği olarak ağırbaşlı, oturaklı, ciddi bir insandı.

Aynı zamanda görev aldık. Ben Karşıyaka'da daha sonra da Manisa'da görev yaptım, O ise izmir Bornova'da Merkez Camii'n-de imam-hatipti. Sonra Hocaefendi'nin görev yeri ayrı bir renklilik ve ayrı bir güzellik kazanmıştı. Bütün bu güzellikler arasında Mehmet Hoca'nın güzelliği yine bariz bir şekilde kendini gösterirdi.

Evi sanki bir aşhane gibi işlerdi. Herkesin elinden tutar, evine götürürdü. Yedirmekten âdeta zevk alırlardı. Bu vesilelerle aynı zamanda bir aile dostu olmuştuk. Okulda ve okul sonrasında temel dinî eserleri Mehmet Hoca vasıtasıyla tanıyor ve bu eserlere yine onun vasıtasıyla sahip oluyorduk. Her şeyinde olduğu gibi ticaretinde de örnek bir insandı. Bir gün yine kendisiyle Ankara'ya vaizlik imtihanına gitmiştik. Kendisinin kazanması için değil de, sanki benim kazanmam için gayret göstermişti ve Allah'ın ihsanı ve onun dualarıyla muvaffak olmuştuk. Onun için makam-mevki hiç mühim değildi ve yine imamlığına devam etti

1978'li yıllarda Almanya'ya birlikte gitmiştik. İstanbul'dan uçağa bindik, Münih'e indik. Bizi karşılayan insanlardan çok samimi ve sıcakkanlı bir kişi olan Muhsin Bey bizi aldı. O günlerde bizim Türk işçiler henüz ailelerini getirmemişlerdi. Çadırlarda kalıyor, kendileri yapıp kendileri yiyor ve perişan bir hayat yaşıyorlardı. Birkaç gün Münih'te kaldıktan sonra bizi trenle Hamburg'a gönderdiler. Orada kiralık bir yerde kaldık. Hamburg'da umduğumuzu bulamadık. Mehmet Hoca ve Halit orada kaldılar, ben Frankfurt'a geldim. Günler haftalar geçti, orada onlara hayat hakkı tanımadılar. Kendi siyasî anlayışlarına angaje olmalarını istediler. Ama ihlâs ve vefa âbidesi Mehmet Hocamız aç kalmayı tercih ederek kimsenin minneti altına girmedi; ben de kaldığım yerde ayakta durmaya çalışıyordum. Nezaket, zerafet ve vefa örneği, ihlâs âbidesi Mehmet Hocam geldikten sonra, sanki -teşbihte hata olmasın- Hz. İsa'nın ruhaniyeti gelmiş gibi, kahveha-

neler ve meyhanelerde insan kalmadı. Hepsi camiye geliyordu. Hele 'Ebu Cehil' diye tanıştırdıkları biri vardı ki meyhaneden gelmişti. "Ben Allah'a inanmıyorum." diye başlamıştı, ama kısa bir zamanda tam bir dönüş yaptı.

Gündüzleri kahvehanelere ve geceleri meyhanelere gidiyorduk. Karşılaştığımız insanlar hep para düşündüğünden, bizim de para karşısında serfürû edeceğimizi bekliyorlardı. Dönme zaruretim ortaya çıkınca, hemen ertesi gün biletimi alıp yola koyulmam herkesi şaşırtmıştı. Benden sonra Mehmet Hoca odasına kapanmış, tam 24 saat çıkmamış, kapısını çalanlara "Necdet Hoca gitti." diyerek ağlarmış.

Evet, o ihlâs ve samimiyetinden bir şey kaybetmeden koştururken şehadet şerbetini içti; asıl özlemini çektiği Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna uçtu gitti. Biz şimdi onu rüyalarımızda görüp teselli bulmaya çalışıyoruz. O hakikat âşığı, Hakk'ın sevdalısı, âlim, fâzıl ve kâmil bir insandı. Allah bizleri ahirette de beraber etsin. Âmin…

O Ayrılık Gününü Hiç Unutmuyorum

O unutulmaz seyahatin küçük bir meyvesi olan A. Subaşı anlatıyor:

Almanya'nın Mainz şehrinde sonradan hayatımın dönüm noktası olduğunu anladığım bir kaza neticesinde istirahata ayrılmıştım. Ertesi gün, cuma namazına gittiğimde hutbeden çok etkilenerek farklı bir atmosfere girdiğimi hissettim. Kafamda bazı soru işaretleri oluşmuştu. Eve dönüp ailemle bu duygularımı paylaştım. O gün akşam hutbesinden etkilendiğim kişiyi görme ihtiyacı hissettim. Camiye giderek hutbeyi veren kişinin orada olup olmadığını sordum. Camimiz idare, lokal ve ibadet olmak üzere üç bölümdü. Ben lokal önünde bu soruyu sorduğumda, içeriden kendisi fırlayarak: "Ağabey hoş geldin." deyip, hayatımda hiç

kimsenin beni kucaklamadığı bir şekilde çok samimi kucakladı, selamladı ve isminin Necdet Hoca olduğunu söyledi. O ilk karşılaşmamızdan itibaren kendisinden çok etkilenerek sık sık kendisiyle görüşme ihtiyacı hissettim ve değişik vesileler ile bir araya gelmeye başladık. Bu görüşmelerden birinde Almanya'ya iki kişi geldiklerini, diğer arkadaşının Bremen'de olduğunu, isminin de Mehmet Özyurt olduğunu söyledi. Kısa bir süre sonra da Mehmet Özyurt, Necdet Hocamı Bremen'e davet etti. Necdet Hocam, misafir edildiği cemiyet yetkilileri ile Bremen'e doğru hareket edeceği gün ben de onu uğurlamaya gitmiştim. Ancak bir aksilik olduğunu, beraber gidecekleri arkadaşlardan kimsenin olmadığını gören Necdet Hocamın oldukça üzüntülü ve de celalli olduğunu görünce, üzülmemesini söyledim ve yolculuk için gerekli işlemleri gerçekleştirerek onunla beraber Bremen'e gittim. Bize verilen adres Bremen'deki cemiyet başkanının evi idi. Mehmet Özyurt Hocam ile orada buluştuk, tanıştık ve orada misafir edildik. (Mehmet Hocamın bulunduğu yerde çok huzurlu olmadığını hissetmiştim.) Bizi, düzenledikleri programa götürdüler. Program sonrası biz uçakla Frankfurt-Hanau'a geri döndük. Mehmet Hocamın huzursuzluğu konusundaki şüphelerimin doğru olduğunu Necdet Hocamın Mehmet Hocamla yaptığı bir telefon görüşmesi dolayısıyla anlamış oldum. Bir müddet sonra kendisini Hanau'a davet ettik. Bulunduğumuz şehre gelmesi ve yerleşmesi neticesinde aramızdaki münasebet ve muhabbet güçlendi.

Bir müddet sonra, Necdet Hocamın Türkiye'ye dönmesi söz konusu oldu. O ayrılık gününü hiç unutmuyorum. Vedalaşma esnasında Mehmet Hoca'nın Necdet Hoca'ya sarılarak çocuklar gibi hıçkıra hıçkıra ağladığına şahit oldum. Bu ayrılık ve ayrılık esnasında yaşananlar beni çok etkiledi ve ben o anda, bu samimi kardeşliği sergileyen Mehmet Hocamı yalnız bırakmama kararı aldım. Sık sık bir araya gelmeye başladık. Evimizin şeref konuğu olmaya başladı.

Benim etkilendiğim gibi, Mehmet Özyurt Hoca'yı bir kez gören aynı etki altında kalarak, tekrar onunla bir araya gelmek için can atardı. Kendisi de kimseyi ayırt etmeyerek herkesle içten münasebet kurma aşkı ve heyecanı taşırdı. Papazlarla dahi çok samimi münasebetler kurar, onlara bir şeyler anlatmanın yollarını arardı. Yine bir gün camimizin fahri imamı (İşçi) Selâmi Hoca'nın camiye gelen bir genci kılık kıyafeti, saçı ve küpesi için keskin ifadelerle uyarması neticesinde Mehmet Hocam: "Selâmi Hocam, sen nidecen onun saçını sakalını." diyerek Antakyalı şivesiyle onu tatlı bir şekilde uyarmıştı. Böylelikle, her kesimden insanın camiye gelip gitmesi adına bir kere daha gayret sarf etmişti.

Necdet Hocam gibi Mehmet Hocamın da belli bir süre sonra Türkiye'ye dönmesi gerekti. Vefa âbidesi bu iki insan, Türkiye'ye döndükten sonra aramızdaki münasebetlerin daha da derinleşmesine vesile olan bir davranış sergileyerek, Ödemiş'te benim ailemi ve eşimin ailesini ziyaret etmişler.

Onlarla tanışmadan önceki Türkiye'ye gelişlerimde sadece ailemle ilgili plânlarım olurken, onlarla tanıştıktan sonraki gelişlerim tamamen farklı bir anlam kazandı ve her gelişimde mutlaka onlarla görüşmelerim, buluşmalarım oldu. Onların vasıtasıyla Türkiye'deki bu havayı teneffüs etmeye başlayınca, artık Almanya yavaş yavaş gündemimden çıkmaya başladı. Kendimi, orada yalnız ve huzursuz hisseder oldum.

Aramızdaki münasebetler neticesinde meydana gelen mesuliyet duygusu ailevî ilişkilerimde de belirleyici rol oynamıştı. Bir gün hanım bana: "Bir şey söylemek istiyorum." dedi, "Buyur söyle." dediğimde bana, o güne kadar yatırım amaçlı bir kenara biriktirdiğimiz kendine ait altın takı türü birikimimizi öğrencilere burs olarak vermek istediğini söyledi. Kendisinden, benden ve bildiğim kadarıyla hiç kimseden henüz bir şeylerin istenmediği bir dönemde ailemin bu davranışı, tamamen bu insanların sa-

mimiyetlerini görmesinin ve onlara can u gönülden inanmasının neticesidir.

Gerek Almanya'daki gerekse Türkiye'ye gelişlerimizdeki görüşmelerimiz neticesinde bizde de bir şeyler yapma, boş durmama isteği oluşmaya başladı. 1982'de çocukları Türkiye'de bırakarak geri döndüm ve 1984'de izne geldiğimde Ödemiş'teki müessesenin inşaatıyla ilgilenmek üzere Almanya'ya dönmeyerek Türkiye'de kaldım. Türkiye'de bulunduğumuz süre içerisinde Mehmet Hocam ile görüşmelerimiz devam etti. Kendisi bir süre sonra Diyarbakır'a gitti. Ben kendisini Diyarbakır'da hiç ziyaret edemedim; ama ne zaman onu derinden özlediğimi hissetsem ve İzmir'de onun samimi arkadaşı Naim Bey'e onu yâd etmek niyetiyle uğrasam, kendisinin İzmir'de olduğunun müjdesini alırdım.

Bir yaz gecesi arkadaşlarla birlikte bir çay bahçesinde bulunduğumuz esnada, günün son haberlerinde o elim kaza haberini alarak, o vefa âbidesi kutlu insanın vefatını öğrendik. Allah rahmet eylesin!

"Karakteri zayıf, maddeye düşkün bazı kimseleri (gayrimemnunları) dikkate almayınız."

Son Notlarından

SOĞUK BİR ŞUBAT AKŞAMI

11 Şubat 1983 Akşamı

11 Şubat 1983 soğuğu A. Akdoğan'ın evini dondurmuştu. Çoğumuz için bir milattı o akşam olanlar. Hadiseyi bütün dehşetiyle A. Akdoğan anlatıyor:

1967 haziranında Urla'da imamlık görevine başlamıştım. 1973 yılında da İzmir Salepcioğlu Camii'ne naklen geldim. Aynı sene de İzmir Yüksek-İslâm Enstitüsü'nden mezun oldum.

1974 yılında Muhterem Fethullah Gülen Hocam, İzmir Hatay'da, İlahiyat öğrencisi ve mezunu, sayısı 25-30 arası olan bir gruba hadis okutuyordu. Biz de o derse iştirak ettik. Bir gün Hocama, Salepcioğlu Camii'nde derslere devam etmemizi teklif ettim ve oranın merkez oluşundan dolayı, hem ulaşım ve hem de rahatlık yönüyle bize daha uygun olacağını söyledim. Hocam kendi üslûbuyla "Hoş olur" dedi. Semaveri de oraya götürmemi istedi. Derslere bizim camide devam ettik. Yazın, öğlen namazını kıldıktan sonra derse başlardık. Arada 15 dakika çay molası verilir,

sonra derse devam edilirdi. İkindi namazını kıldıktan sonra dağılırdık. Kışın ise yatsıyı kılar, daha sonra derse devam ederdik.

Caminin altında büyük sınıflar vardı. Kur'ân Kursu olarak kullanılırdı. Bir ara Çocuk Esirgeme Kurumu kullandı orayı. Ancak benim görev aldığım yıllarda bu sınıflar boş idi. İzmir'deki arkadaşlarımız, burada üniversiteye hazırlık kursu açtılar. Her gün okullarından çıkan öğrenciler, akşama doğru saat 17.00'de buraya kursa gelirlerdi. Yine üniversitede asistan olan bazı arkadaşlarımız da görevden çıkar çıkmaz buraya gelir ve kursta ders verirlerdi. Üstte yani camide darü'l-hadis, alt katta ise darü'l-fünun tedrisatı devam ediyordu. 1974-1975 yılları, hayatımın en güzel yıllarıydı ve bir yâd-ı cemil olarak kaldı.

Mehmet Özyurt Hocaefendi ile bu hadis dersleri vesilesiyle tanıştık. Kendisi bu yıllarda Yüksek-İslâm Enstitüsü'nde okuyordu. Gültepe'de bir camide de imamet görevini ifâ ediyordu. Gültepe'deki bu görevinden Bornova Merkez Camii'ne tayin edildi. Bizim gibi yüzlerce arkadaşımız İzmir dışında çalışsa da imkân dâhilinde Bornova'ya cumaya gelir ve Muhterem Hocaefendiyi dinler, bir bayram neşesi içinde tekrar geri dönerdi.

1979 yılında Soma'dan Akhisar'a tayin edildim. Sekiz ay sonra da Bornova Kız Meslek Lisesi'ne tayinim çıktı. Böylece Bornova yıllarımız başlamış oldu. Bir ara Suphi Koyuncuoğlu Lisesi'nde de derse giriyordum. Asıl arkadaşlığımız burada başladı. Her gün yatsı namazını onun camiinde kılar ve bir yerde oturur, çay içerdik.

Bornova'da Mehmet Hoca'ya karşı halkın ileri derecede bir teveccühü ve saygısı vardı. Bu hâl, Mehmet Hoca'nın ilmi, ahlâkı, fedakârlığı ve fıtrî hâlinden kaynaklanıyordu. Onun itibarı bazılarının haset damarını tahrik etti. Bunlar; dört yıl Yüksek İslâm Enstitüsü'nde beraber aynı sınıfta okuduğumuz, Bornova Müftüsü R. A, Bornova'da Kur'ân kursunda görevli ve Yüksek-İslâm

Enstitüsü'nde öğrenci olan H. T., birisi de Bornova Merkez Camii müezzinlerinden A. G. idi. Bu üç kişi Mehmet Hoca'ya karşı menfî bir ittifak oluşturmuştu.

Bir gün Mehmet Hoca'nın acil bir işi çıkmıştı. Yatsı namazını kıldırma görevini iki saat önceden bana tevdi etti. Yatsıyı kıldırdım. Müezzin A.G. cemaat huzurunda namaz sonrası bana sitem etti: "İmam yoksa müezzin var. Siz kim oluyorsunuz! Ben kendisine "Mehmet Hoca benden yatsıyı kıldırmamı istedi. Ben de vekaleten bu görevi yaptım. Sen problemini imamına anlat. Bir yere giderse, bari senden izin alsın." dedim ve ayrıldım. Ertesi gün müftünün yanına uğradım. Akşam camide olan hadiseyi bildirdim. Meğer müezzin, önceden her şeyi müftüye kendine göre anlatmış. H.T. de oradaydı; yalnız sonradan müftünün odasından çıktı. Müftü, müezzin ve ben odada kaldık. Müftüye: "Mehmet Hoca'nın hastası vardı. (Zannedersem doktora götürdü). Ben görevini yaptım." dedim Sözlerimi daha bitirmeden Müftü Bey kendi enesi ve hissî öfkesiyle söze başladı:

"Mehmet Hoca bazı işler çeviriyor, sizi de alet ediyor. Karanlık işlere giriyor…"

Zaten Ramazan ayında Mehmet Hoca'yı kendi camiinden alarak, bir ay boyunca ufak bir mescitte görevlendirmişti. Yerine de H. T.'yi getirmişti. O da cami konuşmalarında hep Mehmet Hoca'yı cemaate şikâyet ederdi. Bir gün imza toplamışlar. İstediği adamlara imza attırıp, bir kısmından da dilekçe alıp Diyanet'e şikâyet etmişler. İsnad edilen suç: "Mehmet Hoca Ramazanda oruç yedi!" Onların bu tuzaklarını duyan caminin asıl cemaati, Mehmet Hoca'yı tanıyanlar, daha kapsamlı bir imza ve dilekçe kampanyasıyla savunmaya geçtiler. Bu dilekçeleri ve toplanan üç bin imzayı, bizzat kendim, Ankara'ya gidip Diyanet'te hukuk müşaviri olan Rıdvan Beye teslim ettim. Kendisine de Mehmet Hoca hakkında bilgi verdim. Önceki şikâyetin tamamen kıskançlıktan, çekememezlikten kaynaklandığını anlat-

tım. Rıdvan Bey götürdüğüm evrakları bir kenara koyarak bana şöyle dedi; "Kardeşim bu imzalar çok önemli değil. Şimdi burada Allah'ın huzurunda biz bize konuşalım. Sen de ilahiyatçısın. Allah için doğru söyle. Bu Mehmet Hoca isimli arkadaşımız Ramazan'da oruç yiyor mu, yemiyor mu?" Cevap olarak kendisine şöyle dedim: "Rıdvan Bey, siz Mehmet Hoca'yı tanımıyorsunuz. Keşke onu tanısaydınız. Eğer Mehmet Hoca Ramazanda orucunu yiyorsa, yani oruç tutmuyorsa, o zaman ben de siz de dahil olmak üzere, dünyada hiçbir Müslüman oruç tutmuyor demektir. Evet o iddia işte bu kadar ihtimal dışı, garip bir iddia ve iftiradır."

Daha sonra da bu olay kapandı. Mehmet Hoca hakkında Diyanet herhangi bir işlem yapmadı. Ama bu üçlü ittifak çetesi boş durmadı. İşin peşini bırakmadı. İftira ve taarruza devam ettiler.

1982 yılında Bornova 58. Sokak'ta yaptırdığımız yeni evimize taşınmıştım. O çevrede oturan arkadaşlarla yatsı namazında Merkez Camii'nde namazda karşılaşırdık. Bazı günler uzun uzun sohbet ederdik. Her Cuma akşamı buluşurduk. Yine böyle bir akşam, Dedeoğlu'nun evinde idik. Arkadaşlardan biri bana: "Ahmet, yeni evine taşındın. Ev sahibi oldun, şu evi bir ıslatalım." dedi. "Tamam, nasıl isterseniz." dedim. Ertesi hafta, bizim evde çay içmeye karar verdik.

11 Şubat 1983 Cuma günü, akşam misafirlere ikram için gündüzden bir şeyler aldım. Oturduğumuz binanın birinci katında annem ve babam oturuyordu. Bizim ev beşinci katta. Çarşıdan kadayıf almıştım. Ömer Bey künefe yapacaktı. Kendisi bu işte uzmandır. Annem elimdeki paketin ne olduğunu sordu. Ben de "Akşam arkadaşlarım gelecek, künefe yapacağız. Bu akşam kadayıfın altı da üstü de kızaracak." diyerek espri yaptım. Annem bana: "Oğlum dikkat et, ortalık kötü, çoluk-çocuğun var, başına bir hâl gelmesin. Siz kötü şeyler için toplanmazsınız, ama sizi kötü tanıtanlar şikâyet ederler." dedi.

O gün akşam ve yatsı namazlarını Merkez Camii'nde kıldık ve eve geldim. Arkadaşlar da ikişer-üçer gelmeye başladı. Normalde 8-9 kişi oluyorduk, ancak Mehmet Özyurt'un Bursa'dan iki misafiri vardı. Onları da davet ettim. Bursa'dan misafir olduğunu duyunca onlarla bazı mevzuları konuşmak için bazı arkadaşlar da geldiler. Misafirler salona geçti. Ben, Ömer Bey ve İsmail mutfakta künefe hazırlığına başladık.

Misafirler salonda, biz mutfaktayız. Çocuklar da en uç odada oturuyorlardı. Kapı çalındı; yeni gelenler vardır diyerek kapıyı açtım.

Kapı daha aralanırken önce otomatik silahın ucu göründü, hepsi silahlı sekiz-on kişi içeri daldılar.

"Kıpırdamayın, Emniyet!" dedi birisi. Ben böyle aksi bir sürprizle karşılaşınca, "Bir yanlışlık oldu herhâlde. Bizim polislik ne işimiz olabilir." düşüncesiyle onlara şöyle dedim:

"Beyler sakin olun. Bir yanlışlık var, böyle öfke ve şiddetinize sebep bir durum yok."

Fakat onların bizi dinlemeye ve anlamaya hiç niyetleri yoktu. Hepimizi salona topladılar. Diz çöktük, eller ensede. Etrafımızı çevirdiler, silahları üzerimize doğrulttular. Üzerimizi aradılar, kimlik tespiti yaptılar. Evin her tarafına baktılar. En dip odadan ailemin polise şunları söylediğini duydum: "Kardeşim burası ev, ahır değil. Burada aile oturuyor. Çocuklar var burada. Ayakkabılarla berbat ettiniz her tarafı. Balkonlara kadar ayakkabıyla geçtiniz."

Polisin: "Tabii geçeceğiz, ya kaçarlarsa." sözüne karşı hanımım "Niçin kaçsınlar, suçlu değil onlar, hiçbiri kaçmaz." deyince, salondan bunu işiten ekip amiri:

"Kes sesini, terbiyesizlik yapma, seni de götürürüz." dedi. Ben ekip amirine döndüm. Ellerim ensemde, silah başımda. Meğer dönmek de suçmuş. Başımı çevirdiğim istikametin ters

tarafından suratıma sert bir tokat geldi. Elinde iri taşlı bir yüzük vardı. Ağzımdan kan sızdığını hissettim. Ama kıpırdayacak imkânımız yoktu. Bu arada birisi "Ev sahibi ayağa kalksın." dedi. Kalktım. Kitaplığa yöneldi. Tek tek alıp yere atıyor, bazısını masanın üstüne ayırıyor, bazısını da "Bu nedir?" diyerek bana soruyordu. Teyp vardı. "Çalıştır!" dedi. İçindeki kasetin bir yüzünde Kur'ân, diğer yüzünde Hocaefendi'nin bir hutbesi var. Çalıştırdım teybi. Kur'ân okumaya başladı. "Öbür yüzünü çevir!" dedi. Tam bu esnada kapının zili çaldı. Koridorda devriye gezen ve bizim künefenin cevizlerini yemekle meşgul memur kapıyı açtı. Gelen arkadaşımız S. Çizginer'di. Polisle karşılaşınca o zaman durumu fark etmiş. Polis ona "Buyur içeri" dedi. Sami Bey ise: "Hayır gelmeyeceğim ben sadece Ahmet Bey'e yarın gideceğimiz düğüne kalbî rahatsızlığım sebebiyle katılmayacağımı haber vermek için geldim." dedi. Polis, "Hayır, gir içeri kendin söyle." diyerek onu içeri aldı. Sami Bey geldi, selam verdi. Ekip amiri de: "Aleykümselam, çök şuraya." dedi. O da bize katıldı, yani arı kovanına kafayı soktu.

Polisler salona ilk girdiklerinde biz henüz mutfaktaydık. Birkaçı bizi salona çağırmıştı. Salona ilk giren, Mehmet Hoca'nın elindeki kitabı hemen kapmış ve okunan sayfayı katlayarak belirlemiş. Kitap, Tac isimli hadis eserinin 5. cildiydi.

Sami Beyin de gelişinden sonra, kaset çevirme işini unuturlar herhalde diye düşündüm. Ama Amir unutmadı, "Çevir." dedi. Çevirdim. Hutbeyi dinlemeye başladık. "Kimdir bu?" dediler. Hocaefendi olduğunu söyledim. "Başka var mı bu kasetlerden?" dedi. Ben, "Hayır yok" dedim. Teypteki kasedi ve bazı kitapları aldılar. Arkadaşları dışarı çıkardılar. Evde iki polisle yalnız kaldım. Bana kitapları toplamamı söylediler.

"Yerdeki kitapları çocuklar toplar. Ne olacaksa biz işimize bakalım." dedim. Polislerden biri:

"Ahmet Bey, başınıza gelenlere üzüldük. Ama elimizden gelen bir şey yok. Bize emir verildi. Gidin, alın, getirin, dendi. Mecburduk bunu yapmaya. Buyurun gidelim." dedi. Ben hâlâ kesin bir yanlışlık var; gideriz, anlaşılır karakolda ve yarım saat sonra döneriz diye düşünüyordum. Çıkarken morali bozulan aileme şöyle dedim:

"Hiç telaş etmeyin, bunlar polis. Bizim devletimizin polisi. Yabancı devlet polisi değil. Biz esir de alınmadık. Mutlaka bir yanlışlık var. Biraz sonra anlaşılır. Haydi eyvallah!" Bizim önceden hazırlanan senaryodan, olacaklardan, öküz altında buzağı aranacağından haberimiz yoktu. Dışarı çıktık. Beni bir taksiye bindirip götürdüler.

Önce çıkan arkadaşları, Mehmet Özyurt'un evinin önüne götürmüşler. Evi aramışlar. Merkez Camii Başmüezzini Nevzat Başdağ'ın evine gidip onun da evini aramışlar. Biraz kitapla beraber, Nevzat Hoca'yı da almışlar. A. Kıdak'ın evine hareket etmişler; ancak, yanlış yola girmişler. Polislerden birisi: "Yahu yanlış gidiyoruz." deyince dönmüşler. Ben evimizden ayrılınca, ailem arkamızdan hemen A. Kıdak'ın evine gidip haber vermiş. Onları "Size de gelebilirler." diye uyarmışlar; o da evden hemen ayrılmış. Bir dakika sonra ekip A. Kıdak'ın evine varmış. Arama yapmışlar. Daha sonra 1. şubenin önünde buluştuk ve içeri alındık.

Beni 3 no'lu hücreye koydular. Tam karşımda H. Kalaycı, yanımda daha önce içeri alınan 'Serkis' isimli bir Ermeni genci vardı. Başkasının yerine üniversite imtihanına girmekten tutuklanmış. Onu iki gün sonra çıkardılar. Yerine Salih Gülen'i getirdiler. Mesih Gülen de koğuşa konmuş. 19 günlük hücre hayatımız çok stresli, gergin, zaman zaman da esprili geçmişti. Tikkocu bir kız, daha sonra Semih isimli sol görüşlü bir avukat getirdiler. Cezaevi ziyaretinde, terör suçlusu müvekkillerine taktik verirken yakalamışlar.

Daha sonra Şengül Hocayı da getirmişler evinden. Sorgulamadaki hareketliliği ve sesleri duyunca onun geldiğini öğrendim. Öğleyin, lavabo çıkışında Şengül Hoca'yı koridorda gördüm. Ayakta dikiliyordu. Yalınayak, paçalar ıslak... Tek ayak üstü, biraz sağ, biraz da sol ayak üstü duruyor. Gözleri bağlı. O bizi görmedi. Onu, o hâlde görmek beni çok hüzünlendirdi.

İçeri alındığımız, cumayı cumartesiye bağlayan gece, hücrede hiç oturmadım. Üzerimde yıpranmış, iplikleri görünen kirli bir battaniye vardı. Telefonlar çalıyor, ben ümitleniyordum. Bu telefonların bizim haksız ve yanlışlıkla alındığımızın anlaşıldığının bir göstergesi olduğunu düşünüyordum. Oturmuyordum üstüm kirlenmesin diye. Telefonlar çaldıkça "hah…" diyorum, fakat olumlu bir gelişme yok. İki saat geçti. Yoruldum ve oturdum. Biraz sonra da herhalde biz bu geceyi yine burada geçireceğiz diyerek uzandım. Hücre ufak, ayak uzatılmıyor. Ayakkabıları başucuma koydum, sekize katladığım battaniyeyi de yere serdim. Ayakkabılar altta yastık vazifesi gördü. Öyle yattım. Sabah teyemmümle namaz kıldık ve cumartesi-pazarı da öyle geçirdik. Pazartesi sabah beni aldılar. Gözlerimi bağlayıp amirlerine götürdüler. Evde okunan kitabın ne olduğunu sordular. "Hadis kitabı" dedim. "Gidin evi iyice arayın. O kitabı da bana getirin." dedi amirleri. Gözlerimi açtılar, dışarı çıktık, Bornova'ya geldik. Eve girdiğimde, çocuklar ilk başta çok sevindiler. Ama arkadan gelen üç sivil polisi görünce tekrar moralleri bozuldu.

Kitabı bulduk. Kıvrılan sayfayı gördü, "Tamam bu kitap." dedi. Döndük. Kitabı amire verdiler ve beni tekrar 3 no'lu hücreye koydular. Arkadaşlar merak etmişler, sordular "Ne oldu?" diye. "Bornova'dan kitabı getirdik. Dışarıda güneşli ve güzel bir hava var." dedim.

Biraz sonra Mehmet Özyurt Hoca'yı aldılar ve sorgulama başladı. İki saate yakın sürdü sorgusu. Döndüğünde bir müddet sustu. Yarım saat sonra olanları anlattı.

Her gün 3-4 kişi sorguladılar. Birkaç gün ara ile üç kere de beni götürdüler. İlk sorgulamada, arzularına göre konuşmam için biraz yapmacık, iltifatlı sözler söylediler. Sonunda samimi olmadığımı ifade ettiler. "Nasıl olsa üç ay buradasınız. Kendi yöntemlerimizle konuştururuz." dediler.

İki gün aradan sonra tekrar götürdüler. Çok öfkeli ve sert davrandılar. İsim istiyorlar; "Kimler var geride başka?" diye soruyorlardı. Üçüncü sorgulama yine sert geçti. Son anda sorgu polislerinden biri "Ulan deli olacam… Ağzından bir kelime alamadık." diyerek suratıma yine sert bir yumruk patlattı.

On sekiz gün süren sorgulamalar sonunda gözlerimiz kapalı olarak tutanakları imzalamaya zorlandık. On dokuzuncu gün 9. kattaki brifing salonunda önceden hazırlanan ve üzeri kitaplarla, tesbihlerle, üçgen şeklinde beyaz boş kağıtlardan yapılmış muskalarla dizayn edilmiş, uzunca sıralanmış masaların önünde bizi sıraladılar. 40-50 civarında gazeteci vardı. Fotoğraflar çektiler. İçlerinde birkaç dost da vardı. Fakat, bazılarının bize bakışından kin ve nefret dökülüyordu. Bunlardan birisinin biten filmin yenisini takarken şunları söylediğini işittim: "Mermim tükendi." Şarjör değiştirme niyetiyle işini yapıyordu. Demek ki parmağı makinenin düğmesine her dokunduğunda tetik çekme niyetiyle kendi kinini tatmin ediyordu.

Maalesef o zaman müspet bir gazete yoktu. Televizyon yoktu. Sadece küçük tirajlı birkaç dost gazete vardı. Çıkan haberleri çarpıtmadan yazan da onlardı. Fotoğraf çekme faslından sonra televizyon kamerası çekime başladı. Önce projektörü yaktılar, yüzümüze çevirdiler. Sigorta attı. Yaptılar sigortayı, tekrar attı. Fişi başka bir prize taktılar, yine sigorta attı. Her türlü savunma hakkından mahrumduk. Konuşmak yasak. Ama zihnimizden geçen dualara mâni olamıyorlardı. Daha önce, arıza olmadan çektiklerini ifade ediyorlardı. Mazlumun âhı, niyazı vardı, onu düşünmüyorlardı.

Bu fotoğraf ve kamera çekimlerinden sonra dışarı çıktık. Bir otobüse bindirilip Narlıdere'ye gönderildik. 19 günlük, canlı kabir hayatını andıran günlerden sonra ilk defa güneşe ve temiz bir havaya kavuşmuştuk.

Narlıdere'deki günlerimiz aslında güzeldi. Hepimiz bir aradaydık; konuşuyor, her şeyi paylaşıyorduk. Dağ başını andıran büyük bir salondaydık. Soba gibi ısıtıcı bir şey yoktu. Komutan bolca battaniye gönderdi. Askerler kibar davrandı. Buradaki hava, önceki yerde (1.şubede) yoktu. Burada moralimiz düzeldi.

Askeriyede namazlarımızı cemaatle kılıyorduk. Oradaki topluca yapılan dualar, ezkâr ve evrâdın tadını unutamıyorum.

Narlıdere'ye gittiğimizin ilk gecesi geç saatlere kadar uyumadık. Emniyette kim nasıl ifade verdi, neler söyledi, olduğu gibi hiç değiştirmeden, gizlemeden tekrar anlattı. Tâ ki bozuk taraflar düzeltilip ifade birliği temin olunsun diye. Belki yarın mahkemeye çıkarılma ihtimali, ilk gece bizi buna sevketti.

Narlıdere'ye gidişimizin 5. ve 6. günü savcılığa ifade vermeye götürüldük. 7. günü öğlen savcılık ifadeleri bitti. Aynı gün öğleden sonra mahkemeye çıktık. Savcılık ifadesine ilk gün, ilk çıkan Mehmet Özyurt Hocaefendi idi. İfadeden gelince ayrı oturttular. Uzaktık. Savcının tavrını, niyetini merak ediyordum. Mehmet Hoca'ya biraz sözle, biraz da el işaretiyle bu merakımı sordum. O da el işaretiyle, savcının çok iyi niyetli olduğunu ifade etti ve bizi rahatlattı.

Sıkıyönetim duruşma salonlarının önünde büyük bir sanık grubu oturuyordu. Cezaevinden duruşmaya gelen terör suçlularıydı bunlar. Savcıya ifade verdikten sonra biz de en ileride sağ köşeye oturduk. Karşılıklı oturuyoruz. Aramızda soğuk bir hava var. Tek kelime konuşmadık. Daha sonra cezaevinden gelen sağ görüşlü sanıklar içeri girdiler. Solda oturan solcularla göz göze geldiler. Tek kelime dahi konuşulmadı, selâm verilmedi. İleri yü-

rüdüler ve bize yaklaşınca bize selâm verdiler, "Allah kurtarsın." dediler. Biz de aynı temennilerle cevap verdik. Bize yakın olan köşeye de onlar oturdu. Karşılıklı bakıştık, hatta konuştuk. Bir kısmı Ömer Bey'in öğrencileriydi. Eğitim enstitüsü talebeleriydi. Ömer Beye "Hocam geçmiş olsun. Neler oldu?" dediler. Ömer Bey teşekkür ederek: "Hayatta böyle şeyler de başımıza gelebilir. Allah yüzümüzü kızartan şeylerle buralara düşürmesin. Biz utanılacak bir şey yapmadık." diyerek cevap verdi.

Salonda duruşmayı beklerken öğle namazını henüz kılmamıştık. Namaz için imkân verilmiyor. İki kişi bir kelepçe ile bağlıyız. Tuvalete gitmek için bir arkadaş askerlere rica etti. Gidip abdest alıp geldi. İkinci, üçüncü aynı gerekçe ile gitti. Abdestli geldiler. Dördüncü olarak da ben aynı ihtiyacı söyledim. Tuvaletin önüne askerle gittik. Kelepçeyi çözdü. "Sakın abdest alma, çabuk ol!" dedi. Yasak bizde başladı. Aslında girişteki lavaboda abdest alıp dönecektim. Ama yasak konunca, bari tuvaletin içine girip orada abdest alayım dedim. Girdim; fakat alafranga tuvalet var. Duvarda çeşme yok. Klozetin içinde bir boru var. Suyu açtım ama ondan da abdest alınmaz ki. Biraz düşündüm. Klozetin içine akan borunun suyunu elimle ayaklarıma dökerek önce ayaklarımı yıkadım. Çıktım ve tuvaletten çıkan kişi ellerini yıkar anlayışıyla el, yüz ve kolları yıkayarak abdesti tamamladım.

Mahkeme salonuna duruşmaya girdik. Duruşma başladı. Biz, önceden bu duruşmada üç-beş kişi tahliye olur, müteakip duruşmalarda da ikişer-üçer tahliye ile, bir yılda bu iş biter diye tahmin yürütüyorduk. Ben de ev sahibi olduğum için, en son çıkanlar arasında olabilirim düşüncesiyle, kendimi ruhen bir yıl yatmaya göre hazırlamıştım. Hâkim tek tek kimlik tespitiyle duruşmayı başlattı. Sonra şunları söyledi: "Savcı tahliyelerini teklif ediyor. Ama sıkıyönetim komutanı tutuklamamız için yazılı emir gönderdi." Biz her zaman olduğu gibi yine mutad dualarımızı okuyoruz. Hepimizin ifadesini dinledi. Sonra, ikinci kez ev sahi-

bi olarak bana bir şeyler sordu. Mehmet Hoca'ya sordu. Şengül Hocaya bazı sorular sordu. Verilen cevaplar, hâkimi tatmin etti. Konuştuklarımızı zabta geçirdi.

Duruşma iki saatten fazla sürdü. Sonra: "Gereği düşünüldü." diyerek kararı açıkladı. Ayağa kalktık. Karar: "Devletin temel nizamını, dinî esaslara uydurarak gizli cemiyet kurmak, sevk ve idare etmek, anayasal nizamı yıkarak yerine dinî devlet kurma teşebbüsü sebebiyle sorgulanan sanıkların yapılan duruşmasında bu iddiaları ispat edecek hiçbir bilgi, delil, belge olmadığından, sıkıyönetim komutanlarının tutuklama emrinin reddine, sanıkların tahliyesine karar verildi." Hâkimin bu sözleri bizi çok duygulandırdı ve hepimiz birden: "Yaşasın adalet!" diyerek cevap verdik. Hıçkırarak ağlayanlar oldu. Emniyette gördüğümüzle, Narlıdere'de karşılaştığımız muamele çok farklıydı. Hâkimin âdil kararı da bizi çok mutlu etti. Gönlümüzden geçen duyguları şöyle ifade ediyordum:

"Allah'ım, sana şükürler olsun! Bazı değerlerimiz yıkıldı, tahrip edildi. Ama yıkılmayan değerler ve Türkiye'mizde âdil hâkimler de var. Camimiz yıkılsa da, minberi, mihrabı (Kıblesi) bozulmamış Elhamdülillah…"

Koridora çıktık. Tahliye yazısı hazırlandı. On dakika sonra ikişerli sıra ile bizi dışarı çıkardılar. Fakat birinci şubeden gelen iki memur, Ahmed Özer'in tekrar alınıp Bilecik'e gönderileceğini, orada tekrar sorgulanacağını söyledi. Bu haber sevincimizi yok etti. Ahmet Beyin bizden âdeta koparılır gibi alınışı ve onun o andaki şok hâli, bizim çaresizliğimiz tahliye sevincini hüzne çevirdi.

Nizâmiye kapısından topluca çıkarıldık. Trafik durduruldu. Yoldan karşıya geçtik. Herkesin ailesinden birkaç kişi, orada bekliyordu. Onların da sevinci yüzlerinden belliydi. Herkes dağılıp evlerine gitti.

Bornova Kız Meslek Lisesi'nde öğretmendim. Görevden geçici olarak ayrılmıştım. Mehmet Hoca, N. Sarıcalı, Ömer Bey ve

beni çağırdılar. Beraber sıkıyönetim savcısına gittik. Müsadere edilen kitaplarımızı aldık. Bir buçuk aylık ayrılıktan sonra okuldaki görevime başladım. Bu arada Şengül Hoca, M. Özyurt ve N. Sarıcalı'nın 1402 sayılı yasa ile görevlerine son verildi. Benim görevime son verilişi ise yirmi gün sonra oldu. Okul müdiresi görevime son veren yazıyı bana gözyaşlarıyla bildirmişti. Ben müdire hanımı teselliye çalışmıştım.

Bundan sonra Mehmet Özyurt Diyarbakır'a gitti. Orada kitabevi açtı. Şengül Hoca, aynı işi Samsun'da yaptı. Ben de İstanbul'da Bedir Kitap-Kırtasiye isimli işyerini açtım. Sonra, adı Tuna olarak değiştirildi.

Mehmet Özyurt, Diyarbakır'dan ara sıra İstanbul'a gelirdi. Çocuklarıyla geldiğinde kesin bizim fakirhaneye de teşrif ederdi. Biz bundan çok memnun kalırdık. Beraber Cağaloğlu'nda kitap ve kırtasiye toptancılarını gezer, mal alırdık.

Bazen Diyarbakır hatıralarını anlatırdı. Dağkapı'da Süleymaniye Kitabevi'ni işletiyordu. Gittikten birkaç hafta sonra iki sivil polis yanına geliyor ve Mehmet Hoca'ya: "İzmir'de başından geçen olayların hepsini biliyoruz. Diyarbakır'a niçin geldin?" diyorlar. Mehmet Hoca soruya soru ile cevap vererek muhatabını mağlup etmekte pek mahirdi. Onlara da öyle yapıyor ve "Nereye gitmeliydim ki böyle bir soruya muhatap olmayayım?" diyor. Bu cevap üzerine memurlar: "Doğru, sen de haklısın." diyerek gitmişler. Fakat daha sonrası malum…

Yine bir gün (1987 yılı) Mehmet Özyurt, İbrahim Tabanca ve ben Cağaloğlu'na gittik. Mehmet Hoca Kur'ân-ı Kerim alacaktı. Soğuk bir kış günüydü. Dışarıda kar vardı. İçeri girdik. Dört-beş kişi oturmuşlar, ortada büyükçe bir güveç... Yenice yemeğe başlamışlar. Güvecin o nefis kokusu yayılmış. O kokuyu alınca acıktığımızı anladık. Soba yanıyor, içerisi sıcacık. Mehmet Hoca her zamanki samimi, babacan ve fıtrî hâliyle selam vererek, hemen

boş bir tabureye oturdu. Besmele ile başladı. Bize de "Buyurun" dedi. İbrahim Tabanca oturdu. Başka yer de kalmadı. Ben ayakta kaldım. Mehmet Hoca tekrar "Ahmet kardeş otursana" dedi. Onun sözü yerine gelsin diye, adamların omzundan uzanarak bir lokma aldım. Fakat tuhaftır, hane sahipleri hiç yerinden kıpırdamadı ve hiç konuşmadı. Buyursun falan demediler. Ben hemen geri çekildim. Onların bu hâli, bizimkilere dokunmuş olacak ki ikisi de yemeği hemen bırakıp kalktılar. Kırgınlığımızı hissettirmek için kitap sayfalarına biraz bakıp, alışveriş etmeden çıktık. Cağaloğlu'na doğru gidiyoruz. Hiçbirimizde çıt yok, yola devam. Büronun merdivenlerini çıkarken İbrahim Tabanca sessizliği bozdu ve şöyle dedi:

"Yahu neden bu kardeşlerimiz böyle davrandı, herhâlde ihlâs ve samimiyetlerinden olacak." İbrahim'in ruhundaki asalet olumsuzlukları bile hep müsbet yorumlamasını sağlıyordu. Fakat Mehmet Hoca çok alınmış ki bu konuda hiç ses çıkarmadı. Çok geçmedi; birkaç ay sonra İbrahim Tabanca, daha sonra da Mehmet Hoca Allah'ın rahmetine yürüdüler.

Mehmet Hoca'yla, M. Altun'un evinde yemekte idik. Balık vardı sofrada. Balığı çok sevdiğini orada öğrendim. Bir gün yine Beyazıt'ta işimizi bitirdik. Çamlıca'ya evimize döneceğiz. Ona dedim: "Mehmet Hocam, var mısın buradan dikine aşağı, Kumkapı sahiline inelim. Orada balıkçılarda taze balık bulunur. Alalım, eve oradan gidelim." "Fena olmaz." dedi ve öyle yaptık.

İstanbul'da büyük tüccarlar Mehmet Hoca'yı misafir etmekten şeref duyardı. Fakat, Mehmet Hoca hiç yaşantısını değiştirmedi. Vefasını hep gösterirdi. Bizim fakirhane ona kâfi gelirdi.

En son gelişlerinde birkaç gün kaldılar. Giderken bizi mutlaka Diyarbakır'a bekliyorlardı. Hatta "Orada bir tanıdıkta çok hesaplı bir araba, var, gel de onu sana alalım." demişti. Biz de söz vermiştik gitmeye.

Arabalarına bindikten sonra bizim çocuklar bir sürahi suyu arabanın arkasından dökmüşlerdi. O günden sonra da bir daha görüşmek nasip olmadı. 17 Eylül 1988'de kazadan iki saat sonra acı haberi biraderimden duyunca evimizde tarif edemeyeceğim bir hüzün yaşandı.

Mehmet Özyurt, Dursun Kaçar, İbrahim Tabanca, Memduh Ungan, Harun Bey, Abdurrahman Baş gibi ender yetişen bu kardeşlerimiz kışta geldi ve baharı görmeden gittiler. Hep çile çektiler. Şimdi bizler Allah'ın birçok lütfuna mazhar olduk.

Bu arkadaşların adının duyulduğu yerde şeytan barınamaz kanaatindeyim. Onların ruhaniyeti, irfanı ve şuuru dilerim bize ve yeni gençliğimize nefes olsun. Allah ruhlarını şad etsin, bizleri de ahirette beraber eylesin.

Gözyaşların Yağmur Oldu, Kurumuş Sineleri Yeşertti

Aynı yılda dünyaya gözlerini açtılar. Aynı adı şerefle paylaştılar. Acı tatlı günleri ve yılları beraber yaşadılar. Şimdi biri ukbada. Fânide bekaya mazhariyeti bir yüce emanet olarak taşıyan Şengül Hoca, Mehmet Özyurt Hoca'yı bakınız nasıl yâd ediyor:

17 yıldır yüreğimizde ter ü taze yaşattığımız, elim bir trafik kazasında dostlar diyarına yolcu ettiğimiz, şehitler kervanına katılma şerefine nail olan kardeşlerimizden, meslektaşımız Mehmet Özyurt Hocamız enaniyet, gurur, kibir gibi engelleri aşmış, kendi nefsinin muhasebecisi olmuş bir insandı. Sürekli, olup biten hadiseler karşısında bir savcı gibi hep kendi kusurunu araştıran, hasımlarının bile ahiretini kurtarmak için çırpınan, istirahatini ahirete saklayan, çoluk ve çocuğunun yüzünü bile uyurken görüp, öpüp okşayan, milletine, vatanına, aynı zamanda insanlık hizmetine kendini adayan sıradan bir insan görünümlü; ama ahlâk-ı âliye ile mücehhez, ilmî varlığını hiç belli etmeyen, ihlâslı, vefalı,

saygılı, İslâmî onura sahip, birçok yönüyle kader birliğimizin bulunduğu mümtaz bir şahsiyetti.

Dünyaya aynı yılda (1945) gözlerimizi açtık, aynı yıllarda peygamber ocağı şerefli ordumuzda askerlik vazifemizi ifâ ettik, aynı mesleği paylaştık. Aynı meslekte kader birliği yaptığımız, yıllarca acı-tatlı günleri paylaştığımız, birbirimize karşı saygıda kusur etmeyerek kucaklaştığımız bir gönül eriydi o.

Aynı kaynaklardan besleniyor, aynı kaderi paylaşıyorduk. Onun için hayatımız hatıralarla doludur. Biz unutsak, gizli-açık her şeyi bilen, gören, duyan Allah mahkeme-i kübrâda, en ince teferruatına kadar bütün sırların ortaya döküleceği günde gösterecektir.

Gelecek nesillere bir yâd-ı cemil olması ve merhumun ruhunu ta'ziz etme adına bir iki hatırayı ve bana göre önem arz eden bir rüyayı anlatmak istiyorum.

1983 yılında, bir kısım muhbirlerin ihbarıyla düzenlenen bir tuzağa düşürüldüler. Din ve ahlâk öğretmeni Ahmet kardeşimizin evinde birkaç misafir ve talebe velisi çay içmek için bir araya gelmişler. Merkez Camii İmamı Mehmet Özyurt Hocamı da davet etmişler. Hocam akşam namazını kıldırmış, bakmış ki caminin önünde iki misafir var. Bursa'dan gelmiş iki kardeş. Bu kişileri eve davet etmiş. "Hocam gitmemiz gerekiyor." deseler de, merhum, "Olmaz, bir çorba içirmeden göndermem." demiş. Fakat bu iki kişi gitmek konusunda ısrar etmişler; ancak arabaları bir türlü çalışmamış. İtmişler, çekmişler; kat'iyen çalışmamış. "Hocam çalışmaması için dua ettin galiba, biz senin çorbanı içmeden demek gidemeyeceğiz." demişler. Yemek yedikten sonra çayı bir arkadaşta içelim, demişler ve beni de davet ettiler. Beraber Ahmet Hoca'nın evine gittik.

Merhum Mehmet Özyurt Hocam 'Tac' isimli hadis kitabından hadis okurken ev basıldı. Apartmanın ve evin kapısını tutmuşlar. Geleni tutukluyorlar.

Aradan üç gün geçtikten sonra öğle namazı için kollarımı sıvadım, abdest alacaktım. Gelip evimi bastılar. İki çuval kitap doldurdular. Elmalı merhumun tefsiri ve Süleyman Çelebi Hazretleri'nin 'Mevlit' kitabı da dahil alıp götürdüler. O kadar peşin hükümleri, kin ve nefretleri varmış ki daha kapıdan girer girmez gırtlağıma sarılıp ani bir şekilde kafamı duvara vurdular, elimi ayağımı zincire vurup hayvan gibi gözü kapalı bir şekilde demire bağladılar.

Arkadaşlarımla haftalarca sorgulandık. Suçumuz; "Devletin temel nizamlarını yıkıp yerine şeriat devleti kurmakmış." Sordukları soru: "Nurcu musun?" "Ben öyle bir cemiyet bilmiyorum, üyesi de değilim. Sizin gördüğünüz gibi, evimde mesleğim gereği çok kitabım var (ama hiç silahım, hançerim yok). Bu kitaplarımın içinde Risale-i Nur kitapları da var. İhtiyaç hissettikçe onları da okuyorum." Tabii bu arada, maddî manevî ve psikolojik eziyet yaptılar. Sonra "Fethullah Hoca'yı tanıyor musun?" diye sordular. "Evet tanıyorum. Kestanepazarı'nda hocamdı. Kendisinden ders okudum, hem de meslektaşım, aynı müftülüğe bağlıyız. Hocam vaiz, ben imamım."

"Pekâlâ, şimdi nerede?"

"Sizin bilmediğinizi ben nerden bileyim; ben şu anda elinizde esirim."

Bu cevaplarım onları rahatsız ediyor, bana ve arkadaşlarıma sıkıntı veriyorlardı. Merhum Mehmet Hocam hücre komşumdu. 9 no'lu hücrede o, 10 no'lu hücrede ben vardım. Zaman zaman konuşuyor, birbirimize teselli veriyorduk. Bir gün ifadeden geldiğinde çok üzgündü. "Mahvoldum" dedi, çok eziyet etmişlerdi. Allah'ın rızasını kazanma adına ve insanlığa hizmet yolunda güven ve emniyeti temsil edecek nesil yetiştirmek için her şeyi göze aldık. Din, vatan ve millet sevgisini, mesuliyet duygusunu, vatan uğruna gerekirse ölünmesi gerektiğini anlatan insanlarız. Memle-

ketimize, milletimize pul kadar zararımızın olmadığını Allah biliyor; bizi tanıyan dostlarımız, cemaatimiz de biliyor diye düşünüyor; moralimizi canlı tutmaya çalışıyorduk.

Bu konuşmalarımızın farkına varınca merhumu başka bir hücreye koydular. Sonra askeriyeye sevk ettiler. Birkaç arkadaş adlî tıpta şikâyetçi olduk. Günlerce askerî mahkemede yargılandık, neticede beraat ettik. Buna rağmen merhum Mehmet Özyurt Hocamın ve benim, bir nisan günü, müftülük tarafından vazife yapmamız sakıncalı görüldü. "Vazifenize son verilmiştir." diye bir yazı geldi. Bütün haklarımızdan mahrum bırakıldık.

Merhumla ve büyüklerimizle iştişare ederek, İzmir'den uzaklaştık. Birimiz Diyarbakır'da birimiz de Samsun'da birer kitabevi açarak, çoluk-çocuğumuzun rızkını temin etmeye karar verdik. Ancak belli bir zihniyetin emniyet içine sızan uzantıları bizim peşimizi bırakmadı. Neden? Çünkü memleket aleyhine katıldıkları eylemleri ifade eden vesikaları ele geçti. Onun için, onları da sürgüne gönderdiler. Samsun'a sürülen benim peşime, Diyarbakır'a sürülen de merhumun peşine takıldı. Küçük vesileleri değerlendirip merhumu içeri aldılar. Benim de dükkânımı bastılar, ama ben yakalanmadım. Bir yıl kaçtım, evime ve dükkânıma gidemedim.

Bir gün merhum "Hiç gelmiyorsun!" diye sitem etmişti hapisteyken. Bir mahkemesine katılmak üzere Diyarbakır'a gittim. Eli kelepçeli getirildi. Karşıdan selâmlaştık ve ayrıldık.

Giresun-Ordu tarafından dönüyordum. Arabada seyehat hâlindeydik. Haberlerde şehit olduklarını öğrendim.

Acı-tatlı günler yaşadığım bir kader arkadaşımı kaybetmiş olmanın tesiri oldukça kuvvetli oldu. Birden, dünya gözümün önünden silindi. Hemen yola çıktık; ama cenazeye yetişemedik. Köyündeki kabrini ziyaret edebildik.

Seneler sonra, merhumun köy köy, şehir şehir, mahalle mahalle, ev ev dolaşıp Allah ve Resûlullah'ı gönüllere sevdirme ve

neslimizin ahiret hayatını kurtarma adına attıkları tohumlar biiznillah yeşermişti. Bir Ramazan gecesi de Diyarbakır'a davet edilmiştim. Konferansın yapılacağı salonu hazırlama işi henüz bitmemişti. Gece-gündüz bitirebilmek için çalışıyorlardı. Bir gün evvel bir arkadaş, merhumu rüyasında görmüş; kalabalık bir ekiple, kendi de dâhil, bu salonun akşama yetişmesi lazım diyerek çalışıyorlarmış. Ertesi gün, arkadaşlar salonu hakikaten bitirdiler. Akşam salona girdiğimde, karşımda salonu doldurmuş heyecan dolu bir gençlik vardı. Sohbetimde arkadaşımızın rüyasını ve rüyada Mehmet Hocamın bu salonun tamamlanması için çalıştığını anlatınca orada bulunanlardan biri: "Yaktın bizi hocam, ah Mehmet Hocam, kıymetini bilemedik." diye bir çığlık kopardı ve salon hıçkırıklara boğuldu.

Ey güzide insan, çok ağladın, gözyaşı döktün... Ama gözyaşların yağmur oldu, kurumuş sineleri yeşertti. Ektiğin tohumlar, gözyaşlarınla suladığın nesiller meyve verdi. Hocam, ruhun şâd olsun, makamın Firdevs olsun inşallah. Berzah cennetindeki bütün büyüklerimize, kardeşlerimize binler selâm olsun. Vakti geldiğinde Allah bizlere de iman ve şahadet nasip etsin. Âmin…

Yine Bir Şubat

A. Candan Ağabey; "İki Mehmed vardı, onun için bu iki Mehmed iki umde ve iki temel esastı." diyor.

On bir Şubat günü neler olduğunu şöyle anlatıyor:

1974 senesinde, İzmir'den ayrılmış Isparta'ya gitmiştim. Zaman zaman geldiğimde bu iki hocanın yanına gider; onları ziyaret ederdim. Hangisine önce gitsem diye tereddüt ederdim. Her ikisi de kemâlât âbidesi, ihlâs timsali, muhabbet fedaisi idiler. İkisi de namazdan sonra beni bırakmaz, muhakkak evlerine götürür, yemek yedirir, kardeşlik ne demek, ilgi ve alâka ne demek, hakka'l-yakîn gösterirlerdi.

Yine 1983 Şubat tatili Kars'tan İzmir'e gittim. Mehmet Özyurt Hoca çok memnun oldu. Akşam, evinde bir davet vardı, "Arkadaşlar gelecek, sen de gel." diye beni de davet etti. "Yarın Kars'a gideceğim, müsait değilim." dedim. "Sana rapor alalım, 5-10 gün sonra gidersin, hem havalar çok soğuk, yollar kapalı." dedi.

"Bence talebelerin derslerden geri kalmaları doğru olmaz. Oraya onlar için gitmedik mi, aksatmayalım." dedim. Çok duygulandı, "Sana yakışan budur, Allah yolunu açık etsin." dedi. Ama yine de akşama gelmemi ısrar etti. Ben de kabul ettim. Oradan Bozyaka'ya Şengül Hoca'nın camiine geldim. İkindi namazı olacak, kıldık. İ'zaz ve ikramdan sonra "Beraber olalım." dedi. "Ben, Mehmed Özyurt Hoca'ya söz verdim Bornova'ya gideceğim." dedim. Şengül Hoca'nın kibarca ve efendice ısrarını unutamam. "Sen git Mehmed Özyurt Hoca'dan izin al, bu akşam gelmeyeceğini söyle, sana bir sürprizim var." dedi.

Dar vakit, geri Bornova'ya gittim, caminin girişinde kitap tanıtımı ve satışı yapıldığından onu camide buldum.

Şengül Hoca'nın ısrarından dolayı akşama gelmeyeceğim dedim. Çok mahzun oldu. "Pekâlâ" dedi. Yatsıdan sonra Hocaefendinin bulunduğu bir eve gittik. Dünyalar benim olmuştu. Sohbet-i canan yaşadım. Biz daha Hocaefendi'nin yanından ayrılmıştık ki bir haber geldi. Mehmet Özyurt Hoca'nın evini polis basmış. Ne var ne yok, herkesi nezarete götürmüşler.

Benim 12 Eylül 1980-82 yılında soruşturmam olmuştu. İzmir'le irtibatım olup-olmadığı araştırılıyordu. Allah bilir ya, orada olsam öğretmenlik ve memuriyetim tehlikeye girecekti. Şengül Hoca'nın himmetiyle o akşam Mehmet Özyurt Hoca'nın evine gitmekten ve bir de Mehmet Özyurt Hoca'nın benim yüzümden üzülmesine sebep olmaktan kurtulmuştum. Malum o baskın çok çetin ve uzun sürmüş, birçok arkadaşın memurlukları uzun süre ellerinden alınmıştı. Sonra iade edilse de çok mağdur olmuşlardı.

O Güzel Günler Ne Acı Ki Çok Kısa Sürdü

A. Kıdak'ın o günlerle alâkalı anlattıkları:

Başımızın tacı, gözümüzün nuru olan ve fâni âleme genç yaşta veda eden çok değerli M. Özyurt Hocam'la 1975 senesinde, herkesin gitmeyi çok arzu edeceği muhteşem bir makamda karşılaştık. Daha önce de tanıyordum, ama yakınlaşma anlamında ben o Kâbe-i Muazzama'daki karşılaşmayı bir ilk sayıyorum.

Bir akşam vakti, kalabalık bir insan grubu bir yerde toplanmıştı. Aralarında, Rahmetli M. Fevzi Ağabey de vardı. Onu bir battaniyeye sarmışlar, bir kenarda oturuyordu. Yanında oturan M. Özyurt Hocam da ders yapıyordu. Herkes, hepimiz çok değişik bir havaya girmiştik. Dersler oluyordu; ama o Kâbe-i Muazzama'daki hâl ve hayat, anlatış ve duygular… Bunu herhâlde benim gibi bir acizin anlatması mümkün değil. Gözyaşı bile meseleyi anlatamaz. Öyle bir ders anlatıyordu ki; âdeta gönülleri coşturan bir havası vardı. O ânı anlatmak için onun seviyesine yükselmek lazım... Nerede o seviye, nerede o ölçü, nerede o talih bizde...

Sahâbe-i Güzin, Hz. Aişe'ye Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) soruyorlar. Verilen cevap çok muhteşem.

"Siz Kur'ân okumuyor musunuz? O yaşayan bir Kur'ân'dır."

Efendimiz'i bundan daha güzel tarif etmek mümkün mü acaba?

Beni bu değerli hocam ve onun gibi hocaların ruhaniyeti affetsin. Bunlar için haddimi aşarak şunu söyleyebilirim: "Başta Hocaefendi olmak üzere, M. Özyurt Hocam gibi insanlar yaşayan bir külliyattır. Evet, siz külliyatı okuyor musunuz? İşte onlar yaşayan külliyattır."

O güzel günler ne acı ki çok kısa sürdü. 12 Eylül İhtilali olmuştu. Dostunu, düşmanını bilemeyenler, hakiki dost olan bu kardeşlerimize düşmana yapılmayacak hareketlere girişmişlerdi.

Ve bunun neticesi olarak da 11 Şubat 1983 Cuma akşamı muhterem M. Özyurt Hocamın davetlisi olarak A. Akdoğan kardeşimizin evine gittik. M. Özyurt Hocam "Çayları hazırlasın, çay içmeye geliyoruz." diye haber yollamış. A. Akdoğan kardeşimiz, oturduğu daireyi yeni satın almıştı. O akşamki gidişimizin bir sebebi de, A. Akdoğan kardeşimizi yeni evi dolayısıyla tebrik etmekti. Evde Ömer Bey ile İsmail Bey, başka şehirden gelen misafirimiz de olduğundan, misafirlere güzel bir ikram olsun diye mutfakta tatlı yapıyorlardı. 20-25 dakika olmuştu. Ortada kasvetli bir hava vardı. Ne olduğunu çözemiyorduk.

O ilim-irfan hazinesi Mehmet Hocam, kütüphaneden Tac isimli hadis kitabını aldı ve okuyarak anlatmaya başladı. Bu okuma esnasında tam, "Anneye, babaya üff bile demeyiniz." ayetinin tefsirini yapıyordu ki zil çaldı. İçeriye doluşan insanların hareketlerini hissettik. Sonra bulunduğumuz salona girdiler. Sanki bizim orası dünyanın en cani insanlarının, devletine, milletine, ordusuna karşı gelen insanların bulunduğu bir yermiş gibi bir baskına muhatap olduk. Çekilmiş silahlar, kaldırılmış tetikler ve en ağır ithamlarla, "Kıpırdamayın! Kıpırdayan beynine kurşunu yer!" şeklindeki korkunç naralarla içeriye doluşan bu kişiler bizi iki saf hâlinde dizdiler. M. Özyurt Hoca'nın okuduğu eseri aldılar. O okunan sayfayı işaretlediler, imzaladılar, kenarını katladılar. Ondan sonra da evi ve bizi aramaya başladılar. Bizde ne bulunabilirdi... Üzerimizden çakı bıçağı bile çıkmadı. Hatta ben latife yapmayı düşündüm. Yakamda toplu iğne vardı. "Şunu göstereyim." dedim ama muhatap olacak insanlar değillerdi. Bu arama iki saat sürdü. Sonra bizi ikişer ikişer aşağı indirdiler. Aşağı indiğimizde sanki kar yağmış sandım. Her taraf belki 50'den fazla resmî plakalı beyaz Renault araba ile doluydu. Birkaç tane de minibüs vardı. Hepimizi bir minibüse bindirdiler. Şoförün arkasındaki koltuğa da, iki kolundan birer polis tutmuş vaziyette M. Özyurt Hocamı oturttular.

Sonra bizi emniyete götürdüler ve hepimizi ayrı ayrı hücrelere koydular. M. Özyurt Hocamdan geceleri aldığımız mesajlar vardı. "5" diyordu, arkasından "500" ilave ediyordu ve bu fısıltı hâlinde hücreden hücreye ulaştırıyordu. Bu, 5. hücredeki kişi 500 tane salât-ı tefriciye okusun demekti. 6 numara şu, 7 numara şu diye mesajlar veriliyordu. Hem gecelerimiz hem de gündüzlerimiz böylece salât-ı tefriciye ve Ayete'l-kürsi okumak ile geçiyordu. Beklenmeyen hâl diyemeyiz. Çünkü daha önce bütün büyüklerimizin başından geçmiş bu hadise. Ama burada bir farklılık vardı. İlk, hücreye girme saadeti bize nasip olmuştu. Onlara göre kabre girer gibi bir şeydi; ama bizim için öteler ötesine açılan bir kapıydı.

Ben rahatsızlığımdan dolayı ilaç aldığım için, gece-gündüz hücrenin kapısını kapatmadılar. Çünkü üç defa ilaç içiyordum. "Bize sadece meyve lazım." demiştik. Bana her gün 3-4 kilo elma ve portakal geliyordu ve bana sıkı sıkı tembihliyorlardı. "Bunlardan bir tanesini başkasına verirsen senin kemiklerini kırarız." diyorlardı. Ben de geceleri portakalları sayarak hücrelere dağıtıyordum, emekleyerek, yerde sürünerek diğer hücrelere veriyordum. 2 numaralı hücrede-elhamdülillah hemen anladık ki-bir casus kalıyordu. Selçuk isminde, güya tıp fakültesi öğrencisi... Başka arkadaşının yerine imtihana girmiş ve yakalanmış, onun için oraya koymuşlar güya. Hâlbuki hepsi yalandı. Biz bunu birkaç soruyla hemen çözdük. Aramızda casus olduğunu bir şekilde duyurduk birbirimize.

19 günlük hücre hayatımız içinde tek vakit namazımız kazaya kalmadı elhamdülillah. M. Özyurt Hocamın gösterdiği şekilde kimi zaman bir bardak suyla abdest aldık; kimi zaman duvarlardaki demirle teyemmüm yaptık. Sorgulamalar başladı. Tahminimizde yanılmamıştık. Sorgulamaya ilk önce casusu götürdüler. Aramızda ne konuştuğumuzu ona soracaklardı. "Doğruyu söyleyeceğim, ne olur vurmayın!" diye feryatlar geliyordu.

İşkence yapılmış hissini veriyorlardı, bize gözdağı vermek için. Casus geldiğinde baktık, çocukta hiçbir dayak izi yoktu.

O gün M. Özyurt Hocamızdan öyle bir şey daha öğrendik ki... Nasıl bir şey! Casustan sonra M. Özyurt Hocamı götürdüler. Çok uzun sürdü. O hep "Allah!" diye bağırıyordu. Feryatlar, figânlar dayanılacak gibi değildi. Geldiğinde perişan bir durumda idi. Konuşacak hâli yoktu.

Birkaç gün sonra Şengül Hoca'yı da getirdiler. Bir M. Özyurt Hocam bir de Şengül Hocam, onlara öyle işkenceler yapıyorlardı ki, saatlerce "Allah!" sayhalarını duyuyorduk. Bu feryatlar duyulmasın diye sonuna kadar radyo ve teyp açıyorlardı. Nedendir bilmiyorum.

Günler Böyle Devam Etti

Aysal Bey anlatıyor:

"M. Özyurt Hocamın hüzünlü ve sevinçli hâlini tespit etmek çok zordu. Yani, çok üzüntülü olduğu anlarda bile normal hâlini devam ettiriyordu. Şubat 1983'te birlikte yakalandığımızda onunla çok uğraştılar. Onu çok dövdüler. Bir M. Özyurt Hocama, bir de Şengül Hocama çok işkence yaptılar. M. Özyurt Hocamı ilk sorguya almaları 6-7 saat sürdü. O mübarek sadece "Allah" diye bağırıyordu. Çok dövmüşlerdi. Çok işkence etmişlerdi. Hücreye geri getirdiklerinde kımıldayacak hâli yoktu.

Orada çok zor şartlarda abdest alıyorduk, namaz kılıyorduk. Çoğu vakitler bizi tuvalete göndermiyorlardı. M. Özyurt Hocam, herkese yarımşar bardak su dağıtırdı. "Bu su ile abdest alın." derdi. "Kollarınızı bir defa, ayaklarınızı bir defa yıkayacaksınız." diye tembih etmişti.

Onları hiç unutamıyorum. M. Özyurt ve Şengül Hocamı ve saatlerce ikisinden ayrı ayrı çıkan sadece ve sadece "Allah!" feryatlarını. Günlerce böyle devam etti. Hatta bir pazar günüydü

zannediyorum, sabahın erken saatlerinde M. Özyurt Hocamı aldılar hücreden. Öğleden sonraya kadar 'Allah' feryatlarını duyduk. O sesleri kulağımdan hiç gitmiyor. Öğleden sonraydı hücresine getirildiğinde. Baktık, perişan hâldeydi ama bize en ufak bir şey hissettirmemek için büyük çaba sarf ediyordu.

Tanıdığım bu insanlar içerisinde çok faziletli şahsiyetler var. M. Özyurt Hocamın ve Şengül Hocamın benim üzerimde bıraktıkları etki hepsinden çok fazla. Özellikle M. Özyurt Hocam çok etkilemiştir beni.

M. Özyurt Hocam İslâmiyet'i çok iyi yaşayan, fevkalâde fazilet sahibi, ciddi ve dost bir insandı. Evet, dost bir insan... Herkes dost olamaz, herkese dost diyemezsin. İlim sahibi, fazilet sahibi olabilir; ama her insan dost olmayabilir. M. Özyurt Hocam hem ilim, fazilet sahibi hem fedakâr bir dosttu. O bu davaya çok ciddi boyutlarda gönül vermiş, emeği geçmiş bir insandır.

Birkaç Günü Hiç Hatırlamıyorum

Söz edilen İzmir'deki o gözaltı olayının sonrasını M. Özyurt Hoca'nın eşi şöyle anlatıyor:

O olaydan sonra Mehmet Hoca eve geldiğinde iki sene kadar sırtının derileri parça parça döküldü, ayaklarının altının derileri ise vefatına kadar dökülmeye devam etti. İçeriden çıktığında, yaklaşık iki ay kadar, namazlarda rükûa ve secdeye giderken çok zorlandı. Eskiden secdeden elleri dizlerinin üstünde kalkan Mehmet Hoca, içerden çıktıktan sonra uzun süre secdeden kalktığında oturuyor kıyama bir yerlerden destek alarak kalkabiliyordu.

Cezaevinden çıktıktan sonraydı. Birgün ailece arabayla giderken, çevik kuvvetin yaklaşık 500-700 metre uzağında bir yerde arabayı durdurdu. O bölgelerde şehrin yeraltında emniyetin özel yerleri varmış. Bir noktada arabayı durdurup bana dedi ki: "Beni tam buranın altına kadar getirip kaybettiler. Burada kaybolduk-

tan sonraki birkaç günü hiç hatırlamıyorum." O olaylardan sonra hem İzmir'deyken, hem Diyarbakır'dayken, arabayla bazı acı hadiselerin yaşandığı binaların önünden geçerken, elini yumruk yapıp dizine vurarak, "Allahu Ekber!" diye bağırırdı.

"İşlerimizin olması için ne kadar zaman gerekli ise ona göre hareket etmeliyiz!"
Son Notlarından

ÂH DİYARBAKIR!

Niçin Diyarbakır ve Neden Mehmet Özyurt?

Mehmet Özyurt Hoca hayatının bütün karelerinde müjdeyi öne, nefreti geri çekerek yaşadı. O, kendini idareden daha önemlisinin, kendisinden rahatsız olanları idare etmek olduğunu biliyordu ve bu esasa bağlı hareket etti. Mehmet Özyurt Hoca muhteşem bir iffet âbidesi idi. Ciddi bir insan için arıza sayılabilecek lâubalîlikten çok uzak kaldı.

Başarmak ve muvaffak olmaktan çok, sebeplere bağlı kalmak hassasiyetini hedefledi. Ruhunu Allah'a rehin verenler, Allah adına başarmaya kendilerini mecbur bilirler. O bu mecburiyet çerçevesinde uhrevî hayatı tökezletecek hadise ve arzulara karşı arkasını dönmesini bildi. Bütün himmetiyle ötelere sarıldı ve ötelerden bir bilge gibi hareket etti.

O, kaderin takdiriyle düştüğü hiçbir yerden şikâyet etmedi. O, gittiği her yerde insanların en içinde ve ortasında yaşadı. Derindi, sığ göründü. Bu hasletiyle kendisine karşı duyulabilecek kin ve hiddetlerden korundu.

İçi gibi davrandı. Bizzat kendi olarak yaşadı. Kendisini ölümle tehdit edenlere tebessüm etti. Kendisine işkence edenlere: "Niçin vuruyorsunuz, cennete yolumu açtığınızı biliyor musunuz?" diyordu.

Hiçbir güce karşı paniğe kapılmadı.

Yalvarmadı; ama her zaman varlığına ihtiyacını duyurdu. İzzetini, izzetsizlere çiğnetmedi. Büyük projelerin peşinden koşarken küçük düşüncelere takılıp kalmadı. Vehimlere karşı kapalı kaldı. Korku psikolojisini bertaraf ederek yürüdü. Kendisine tahammül edemeyenlere tahammül ederek kendisinden beklenen dersi verdi. Kendisinden beklenenin üstündeki performansıyla dostlarına güven ve ümit kaynağı oldu.

Diyarbakır hayatı, bu sevdayla bitti.

İzmir'den Bir Kamyonda İki Ev Eşyası ile Ayrıldık

Atalay Bey, Mehmet Hoca'yla İzmir'den nasıl taşındıklarını anlatıyor:

Muhterem Mehmet Özyurt Hocamızla İzmir Bornova'da Merkez Cami'nde görevli olduğu zaman tanışmamıza rağmen uzun süre beraber olamamıştık. Kendisiyle asıl kader birliği 1983 yılında İzmir'den ayrılırken başladı. Ben Elazığ'a giderken Mehmet Özyurt Hocam da Diyarbakır'a kitap-kırtasiye üzerine ticaret yapmak için İzmir'den ayrıldı. Her ikimiz de, ev eşyalarımızı aynı kamyona yükleyerek İzmir'den beraber ayrılmıştık.

Bir araya gelince eski günleri yâd ederek birbirimize teselli olmaya çalışırdık. Belki alıştığımız beldeden gurbete ilk çıkışımızın getirdiği sıkıntılar, çok sık bir araya gelmemize vesile oluyordu. Hatta ne zaman sıkıntılı bir hava meydana gelse hemen telefonla görüşerek buluşurduk.

Ne zaman insanların himmetini coşturma adına mübarek

günlerde bir araya gelsek, kendisini davet ederek ilminden istifade etmeye çalışırdık. Ben de Diyarbakır'a gittiğimizde mesainin dışındaki zamanlarda tanıştığım insanları ziyaret eder, akşam çay içmeye davet ederdim. Fakat davetimizi kabul etmelerine rağmen akşamları gelmezler ve bu hususa Mehmet Hocam çok üzülürdü. Bir gün İstanbul'dan dostlar gelmişti. Yine aynı şekilde akşama çaya davet ettik, fakat çok az insan geldi. İstanbul'dan gelen Ali Rıza Bey şöyle bir teklifte bulundu Mehmet Hocama:

"Hocam, sen bir ağanın evinde yemek verildiğini, o zâtın evine yemeğe çağırdığını söyle." Mehmet Hoca da aynen öyle yaptı. O akşam, belki her davet edilen gelmişti. Yemekten sonra Ali Rıza Bey esnaflara şöyle seslenmişti:

"Biz İstanbul'dan geliyoruz; fakat siz Diyarbakır'dan gelemiyorsunuz. Biz geliyoruz ki evlatlarımız iyi bir eğitim alsın. Fakat siz kendi evlatlarınızın geleceği için dertleşmeye bile gelmiyorsunuz. Mehmet Hocam kendi yurdunu bırakarak evlatlarınıza faydalı olmak için gayret gösteriyor. Sizler kendi evlatlarınız için gece-gündüz koşan Mehmet Hoca'ya yardımcı olmuyorsunuz." Bu olaydan sonra, kısmen de olsa davetlere icabet edilmeye başlanmıştı.

Bir gün Mehmet Hocam üç kişiyle birlikte Malatya'ya gelmişti. Fakat ben Malatya'dan ayrılmıştım. Bizim eve gelmişler. Ben olmayınca arabayı istemişler. Benim araba ile Malatya'dan İzmir'e gelmişler. Ben de İzmir'de olduğum için görüştük. Bana arabayı aldığını söyledi. Daha sonra, ben İzmir'den otobüsle Malatya'ya döndüm. Mehmet Hocam da Diyarbakır'a dönecekti. İki gün sonra bana telefon etti. Telefonda benim arabamın kaç para ettiğini sordu. Ben arabanın satılık olmağını söyleyince:

"Biz araba ile kaza yaptık. Araba birkaç takla attı. Kullanılması pek mümkün olmayacak." dedi. Ben de kendisine bir şey olmadığını öğrenince araba için hiçbir ücret istemediğimi söylemiştim.

Çok Çetin Günler İdi

Naci Bey Mehmet Hoca'nın Diyarbakır hayatının şahitlerinden... Diyor ki:

1973 senesi eylül ayında Yedek Subay Okulu'nda idim. Narlıdere'de, istihkâm okulundayken, hafta sonları izine çıkışlarımızdan birinde kâmil ve oturaklı bir zat ile karşılaşmıştık. Kendisinin Antakya'dan İslâm Enstitüsü'nü okumak için geldiğini öğrendik. Benim üzerimde ciddi, ağır başlı ve kâmil bir zat intibaı bıraktı. Daha sonraki yıllarda Bornova'ya yerleşti. Camide vazife yaparak İslâm Enstitüsü'nü bitirdi. Daha sonra resmi görev gereği Diyarbakır'a gitti. Birçok defa Diyarbakır'a ziyaretine gittim.

Yine Diyarbakır'a bir vesilesiyle gelişimizde görüşmüştük. Mehmet Hoca'nın alnında bir yara vardı. Diyarbakır eşrafından Sakıp Ağabeyin de alnının aynı yerinde bir yara bandı vardı. "İkisinin de aynı noktadan yara alması fazla hayır değil. Bir sadaka toplayalım." dedim. O yörede öyle bir gelenek olmadığından bu sözümüz yadırgandı. Ama az da olsa toplandı. Meğer ikisi de her zaman geçtikleri geçidin boyu aşağı indirildiği için geçide alınlarını çarpmışlar.

Yolum Diyarbakır'a Düştüğünde

Mehmet Hoca'nın yakın arkadaşlarından Zafer Bey anlatıyor:

İzmir İlahiyat Fakültesi'ndeki öğrencilik yıllarından itibaren Fethullah Gülen Hocaefendi ile tanıştığını sanıyorum. Hocaefendi ile yolları, görev yaptığı camide de kesişmişti. O, imam iken, Hocaefendi de haftada bir vaaz vermek üzere o camiye gelirdi. Aralarında sevgi ve saygıya dayanan bir dostluk oluşmuştu. 1980'li yılların başlarında, Güneydoğu'daki üzücü olaylar henüz ortaya çıkmadığı bir zamanda, Diyarbakır'a taşınmıştı. Niyeti oradaki vatandaşlara da eğitim yoluyla faydalı olabilmekti. Bu gi-

diş, aynı zamanda olayları henüz ortaya çıkmadan sezmenin ve önünü alabilme çabasının işaretiydi.

O, Türkiye'nin her yerindeki insanların kendini birinci sınıf vatandaş kabul edebilmesi için, onlara hak ettikleri eğitimin verilmesinin gerekliliğini düşünüyordu.

Diyarbakır'daki ticarî hayat o tarihlerde bugünkü kadar gelişmiş değildi. Dolayısıyla hayır faaliyetlerine katkı sağlayabilecek hamiyetli insanlar bulmak ve onları eğitime yönlendirmek pek de kolay değildi. Ülkemizin bu mahrumiyet bölgesinde okumak için kendisine sahip çıkacak bir el arayan, başını sokacak sıcak bir yurt-yuva bekleyen yetenekli gençlere nasıl destek olabilirim düşüncesi içinde oldu hep Mehmet Özyurt Hoca. Onun bu çabalarının bir şahidi de benim. Çünkü ben de aynı yıllarda üniversitemden gönüllü olarak rotasyon istemiş ve Elazığ'da geçici bir süre görev yapmıştım. O yıllarda yolum Diyarbakır'a düştüğünde kendisini ziyaret etme fırsatı buldum. Damarlarına kadar sinmiş heyecanını gördüğümde ona olan hayranlığım ve takdir hislerim arttı. Zaten yine böyle bir gaye uğrunda hayatını kaybetmedi mi? Mehmet Hoca'yı ve hamiyetperver arkadaşlarını; o bölgeyi yerinde göstererek ihtiyaçları yakından idrak etmelerini sağlamak ve bölgeye yatırım yapmalarını temin etmek için İstanbul'daki iş adamlarını davet edip gezdirirken geçirdikleri elim bir trafik kazasında kaybettik.

Bu Yahya'yı Bana Ver

Kudret Hoca anlatıyor. Bu hatıralarla, Mehmet Özyurt Hocamın ufkunu müşahede edecek ve derin ferasetine şahit olacaksınız:

Ben 1982 yılının Ağustos ayında İzmir'den ayrıldım. Çalışma hayatıma Isparta'da başladım. Tam bu tarihlerde, Mehmet Hoca da Bornova'dan ayrılmış Diyarbakır'a geçmişti. Hatırımda kaldı-

ğına göre 1983'te İzmir'e ziyarete gitmiş. Dönüşte Isparta'ya, benim yanıma uğradı. Ziyaret esnasında kendisine ikramda bulunan Yahya isimli bir delikanlıya ilgi gösterdi ve onu Diyarbakır'a davet etti. Ama o an için bu mümkün değildi.

Allah'ın takdirine bakın ki, Yahya kardeşimiz dört yıllık bir yeri kazanmak için tekrar üniversite imtihanına girmişti. Hem de bu konuşmadan iki-üç ay sonra. Neticeler geldiğinde Yahya'nın Diyarbakır Hukuk Fakültesi'ni kazandığını öğrendik. Böylece rahmetlinin isteklerinin keramete dönüştüğünü net bir şekilde görmüştüm.

Isparta'da iki yıl çalıştıktan sonra 1984 ağustosunda Elazığ'a çalışmaya gittim. Henüz üç ay olmuştu. Ankara'dan da Nuri Bey geldi. İkimiz de aynı müessesede çalışıyorduk. Rahmetli o zamanlar Elazığ, Malatya, Siirt gibi yerleri geziyor, dolaşıyor, ziyaretlerde bulunuyordu. Bir defasında yine Elazığ'a geldi. Yüksel Ağabeyin dükkânına gelmiş. Ben de yakınlarda bir yerde bulunuyordum. Yüksel Ağabey bana telefon açtı: "Kudret Hocam, acele buraya gel! Mehmet Hocam burada." dedi. Koştum, gittim. Beraber biraz vakit geçirdikten sonra yerimize geçtik. Muhabbetimiz esnasında, bizim, Nuri Beyle beraber bir yerde fazla olduğumuzu ifade etti. Daha sonra da aynı gün Elazığ'dan ayrıldı. Bir akşamüzeri kendisinden telefon geldi: "Kudret Hoca, bu akşam otobüse bin, yarın sabah Diyarbakır'da ol." dedi. Biz de bu vesileyle Diyarbakır'a geçmiş olduk.

Yürüyerek Bize Diyarbakır'ı Dolaştırdı

A. Bayram Hoca'nın Diyarbakır seyahati o sıkıntı ve çile dolu günlere rastlar:

Mehmet Hoca, bir konuşma sırasında benim Erzurumlu olduğumu öğrenince; Erzurum'a en kısa zamanda geleceğini,

Erzurum'u ve Erzurumluları çok sevdiğini söylemişti. Ne kadar zaman geçti aradan bilmiyorum; ama bir yaz günüydü. Ben üniversite kütüphanesinde çalışıyordum. Bir telefon geldi; İzmir'den gelen misafirler beni görmek istiyorlarmış. Gelen arkadaşlar arasında Bornova Camii'nde vaaz eden Mehmet Hoca da vardı. Renkli, yazlık bir elbise giymişti; ayaklarında terlik tipi sandaletler vardı. Sarılıp hoşbeş ettikten sonra geliş sebeplerinden birinin okul arkadaşı İbrahim Hoca'yı ziyaret etmek olduğunu söyledi. Erzurum'dan da Diyarbakır'a gideceğini belirtti. İki gün misafir kaldı.

Mehmet Hoca gerçekten nüktedan, sevimli, huşu ve hudu ile namaz kılan bir arkadaştı. Bizi kendisine âdeta cezbediyordu. Diyarbakır'a intikal edince, yanılmıyorsam, İbrahim Hoca ile ziyaretine gittik. Yürüyerek bize Diyarbakır'ı dolaştırdı. Birkaç esnafı ziyaret ettikten sonra: "Size güzel bir öğle yemeği ikram edeceğim." dedi. 'Selim'in Sofrası' (olması lazım) isimli güzel bir lokantaya götürdü. Belki de ilk kez güzel bir künefeyi orada yedik. "Hele burada kalırsanız size bir de güzel içli köfte ikram ederim." dedi, sonra şu olayı nakletti: "Birazcık hâli vakti yerinde biriyle tanıştık, üç-beş arkadaş gittik. Neler yapabiliriz, diye dertleşiyoruz. Akşam, bize güzel bir yemek ve içli köfte ikram etti. Herkes memnun oldu. Artık çoğu zaman bu ağanın evinde toplanıyorduk. Aramızda ciddi bir samimiyet oluştu. Artık senli benli konuşmaya başlamıştık. Bir gün kendisine: 'Ağam, babana rahmet haftaya şu gün yine bir içli köfte yaptır da size gelelim.' deyince bana dedi ki: "Olmaz hocam, vallah ben babamı rüyamda görmüşem, bana: Oğlum sen dünyada ne yapıyorsun ki ben burada rahmetten boğuldum. Kes biraz da rahmeti."

Mehmet Hoca'nın naklettiği bu muhavere dilden dile anlatıldı bugüne kadar.

Diyarbakır'a Geldik

Mehmet Özyurt Hoca'nın ikramına kim mazhar olmadı ki... H. Yavuz bir işadamı ve Mehmet Hoca'nın çok hasbî dostlarından biri... O anlatıyor:

Van'dan geliyorduk. Mehmet Hocam bizim geleceğimizi öğrenmiş; bizi Urfa'da karşıladı. Urfa'yı gezdirdikten sonra Urfa'nın meşhur çiğ köfte ve meşhur baklavasını ikram etti. Bizi aldı ve Mardin'e götürdü. Kızıltepe, Nusaybin'de tam üç gün bizi bırakmadı.

Başım Gözüm Üstüne

S. Postacı'nın naklettiği hatıralar:

Takriben yirmi yıl kadar önceydi. Bir vesile ile Diyarbakır'a memuriyet görevini yapmakta olan bir yakınımı ziyarete gittim. Ziyaret esnasında yakınım: "Mehmet Özyurt Hocamızı arkadaşlarla ziyaret edeceğiz. Gelir misin?" dedi. Ben de kabul ettim. Akşam yemeği için bir eve gittik. Akşam yemeğine katılan kişi sayısı on kişiden fazlaydı. Mehmet Hoca bizlere sohbet etti. Sohbetinde: "Burada üniversite var. Dolayısıyla yardıma muhtaç talebe çoktur. Bu talebelere yardımcı olmamız lazım. Bunları barındıralım. Bu işi sizlerin desteğiyle genişletelim." dedi. "Memleket ve millet yararına Allah'ımızın bizden istediği gayrettir." diye etraflıca anlattı. Bu coşkulu ve samimî ortamda Mehmet Hocamın sözleri üzerine ayağa kalkarak: "Buradaki masrafları aramızda taksim edelim." dedim. Kimseden çıt yok. Baktım, bu duruma Mehmet Hocam çok üzüldü. Ben de: "Hocam ben her ay İstanbul'dan bir miktar para göndericem. Başım, gözüm üstüne..." dedim. Söz verdiğim gibi bir yıl boyunca parayı gönderdim.

Sürekli Evinde Ağırlıyordu

Diyarbakır'a gidip de Mehmet Hoca'nın evine uğramamak mümkün mü? Şimdi okuyacağınız hatırayı Adem Bey anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hoca'yla irtibatımız Diyarbakır'a geldikten sonra daha da sıklaştı. O zaman Elazığ'da üniversite hayatıma devam ediyordum. Hocamızla birçok hatıramız oldu.

Mehmet Hocam bizi, yemek için sabah ya da akşam fark etmeden, evinde misafir ediyor, başka bir yere götürmüyordu. Sürekli evinde ağırlıyordu.

Sizler Buraya Gelir Miydiniz?

Mehmet Özyurt Hoca'nın yakın arkadaşlarından İsmail Bey, onunla geçen günlerini unutamıyor:

1986 yılıydı. Öğretmenler olarak bir haftalığına Anadolu turuna çıkmıştık. Adana'dayken Ramazan ayına girdik. Mehmet Özyurt Hocamız da Diyarbakır'daydı. "Buraya kadar gelip Mehmet Hocamızın arkasında teravih kılmadan olmaz." diyerek Diyarbakır'a gittik. Hocamız bizzat pişirdiği künefeyi bize ikram etti. (Mehmet Hoca, çok güzel künefe pişirirdi.) Hocamızın bizim ziyaretimizden dolayı duyduğu sevinci unutamıyorum. Tekrar tekrar: "Sizler buralara gelir miydiniz?" diyerek sevincini ifade etmişti.

Yanılmıyorsam 1988 yazıydı. Van'da Kolej inşaatı sürüyordu. Kolejin şantiyesinde mühendis arkadaşımızın ofisi ve dinlenme barakası vardı. Van'a gelen misafirlerimizi kolej inşaatının bahçesinde ağırlıyorduk. İnşaat tahtalarından yapılmış ilkel kamelyamızda izzet ü ikramda bulunuyorduk.

Bir seferinde Mehmet Özyurt Hocamız misafirimizdi. Çok yorgundu. Gündüz barakada istirahat etmelerini söyledik. Bir süre dinlendi. İstirahattan sonra bana: "İsmail kardeş, evinizde telefon var mı?" diye sordu. "Yok, hocam." dedim. Van'a yeni

gelmiştim ve kaldığımız evde henüz telefon yoktu. Mehmet Hocamız, evinde telefonu olan S. Uysal Hocamızın evinde o gece misafir oldu. Sabahleyin battaniyesini kendisi kaldırmıştı. (Vefat haberi geldikten sonra, bir aya yakın bir süre evin hanımı Hocamızın bıraktığı yerde battaniyelere dokunmamış.) Ertesi gün Van'a Hacı Kemal Erimez Ağabey ve arkadaşları geldiler. İstanbul'dan gelen misafirler olduğunu, Antep'ten de Urfa'ya geçtiklerini söyleyerek Mehmet Hocamızdan onları ağırlamasını rica ettiler. Mehmet Özyurt Hocamız, bunun üzerine Urfa'ya gitti. Misafirleri alıp Antep'e dönerken meşum tanker kazası meydana geldi. Mehmet Hocamızın vefat haberini alınca Hacı Kemal Ağabeyimiz, Hocamızı Urfa'ya gönderdiği için çok üzülmüştü.

Sanki Bu Kardeşlerimi Bir Daha Göremeyeceğim Gibi Bir His Var İçimde

Mehmet Hoca sırlı bir hayat yaşadı. Âdeta bu kısa ömür de yetmişti ona. Hayat karelerini hayırla doldurmasını iyi bildi. Ve ömrünü hiç israf etmedi. Kime sorsanız yutkunarak söze başlıyor. Muzaffer Bey bunlardan sadece biri. O anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hoca ile 1983-1986 yıllarında, Diyarbakır'da tanışma bahtiyarlığına erenlerden biri olarak Rabbime ne kadar şükretsem azdır.

Sanırım 1983 yılının güz aylarıydı. "İzmir'den değerli bir insan gelmiş." dediler. Hemen görmeye ve "Hoş geldiniz." demeye gittik. İçeri girdiğimizde büyükçe bir salonun köşesinde Kur'ân okuyan, mahzun, mütevazi, canayakın bir insan vardı. Bizleri görünce çok memnun oldu. Daha sık görüşmemiz gerektiğini bizden ısrarla istedi.

Gençliğe sahip çıkmak onun için yemek yemekten, su içmekten daha önemliydi. Bir gün, insanları toplayarak: "Allah aşkına; sizler evlerinizde peynir, zeytin, bal yerken, biraz da bu gençleri

düşünün. Küflü salçaya ekmek bandırmaktan başka bir şey bulamıyoruz." demişti. O gün, insanlar bundan çok etkilenmişti.

Yine hatırladığım kadarıyla 1984 yılı idi. Ekim ayı olabilir. Tarihî Hüsrev Paşa Camii'nin külliyesini kullanacaktık. Virâne bir yerdi. Tamiratlar, boyalar yapıldı. Kullanıma hazır hâle getirildi. O gün açılışa vali, kolordu komutanı, Devlet Kız Öğrenci Yurdu müdiresi vs. devlet erkânının çoğu katılmıştı. Bütün odalar gezildi. Vali bey ve Komutan intizam ve temizliğe hayran kaldılar. Vali Bey müdireyi yanına çağırarak: "Müdire Hanım! Buraya gelmeden önce sizin yurdu da gezdik. Fakat bu temizliğin yarısını bile bulamadık. Buraya bakarak kendinize çekidüzen verin." diyerek ikazda bulunmuştu.

Ama gerçek yiğitliğin nasıl olduğunu o gün öğrendim. Açılışta o iltifatlara muhatap olacak asıl kişi (Mehmet Hocam) o gün gelmemişti.

Ertesi gün yeni açılan yurda, üniversiteden öğretim görevlileri geldi. Çaylar içilirken Mehmet Hocam raftaki Kur'ân'ı aldı. Tefe'ül etti, dikkatlice baktı. "Fesubhânallah." dedi ve kapattı. Hepimiz çok merak etmiştik. Israr üzerine aynı yeri açtı ve bir-iki satır okudu. "Burada ne yazıyor biliyor musunuz? 8. cumhurbaşkanın namazında-niyazında biri olacağından bahsediyor." dedi. Yıl 1984 Ekim ayı idi.

Yine bir gün, akşamleyin, bize haber göndermişti. "Birkaç arkadaşla gelin. Elazığ'a gidiyoruz." demişti. Bu gibi geziler bizim için bol bol oksijen demekti. Elazığ'a akşam sekiz sularında vardık. Orada çok duygulu anlar yaşandı. Dönüşte bize dönerek: "Ben, buradan otobüsle Ankara'ya gideceğim. Sizler benim arabamla dönersiniz." dedi. Biz arkadaşlarla göz göze geldik. Utanarak: "Hocam, vallahi hiçbirimiz araba kullanmasını bilmiyoruz." deyince, "Vay mübarekler! Sizi tekrar götürmek bana düşüyor." dedi ve beraber döndük.

Bir gün Diyarbakır'dan acilen ayrılması gerekiyordu. Bizi çağırdı: "Muzaffer Bey, evimin eşyalarını sizler toplayın. Başka bir yere taşıyın." diyerek o gece ayrıldı. Eşyaları toplarken hâlâ kullandığı bir takke gözüme ilişti. Onu almayı çok arzu ettim ve aldım. Ama haber vermeden almanın utancını bir türlü üzerimden atamıyordum. Daha sonraları "Hocam bir kardeşimizin ibadette kullandığı bir eşyasını ona haber vermeden alırsak haram olur mu?" diye safça sordum. Tebessüm ederek. "Olmaz, ama güzel bir şey değil!" demişti.

Yaz tatilinde memleketim Kahramanmaraş'a gitmek için hocamdan müsaade istemeye yanına gittiğimde: "Muzaffer Bey, İklime Hatun Camii'nin imamı Ömer Hoca'da bana verilecek bir emanet var, dönüşte getirir misiniz?" demişti. Dönüşte emaneti aldım. Bir mendildi. Mendili verdim. "Muzaffer Bey, bu mendilde çok gözyaşı var." dedi. Bende jeton düştü ama tüm ısrarlarıma rağmen mendili bana vermedi. "Geç kaldın." dedi.

1987 yılında Manisa-Akhisar'a taşındım. O günler bizim için çok sıkıntılı günlerdi. Soğuk bir kış günüydü. Hava kararmıştı. Oturma odamızın penceresi cami avlusuna bakıyordu. Cama aralıklarla taş atılıyordu. Hemen perdeyi açtım. Karanlıkta 4-5 kişi, içlerinden biri "Enes'in babası" diyerek sesleniyordu. Sesi hemen tanıdım. Mehmet Hocamdı. Merdivenleri nasıl indiğimi, onu nasıl kucakladığımı hatırlamıyorum. Onları misafir ettik. Bana: "Muhterem, niye bu kadar bunalıyorsun, sıkılıyorsun. İşte bak yanındayız. Çok şeyleri tasa yapmayın." diyerek o gün gerekli enerjiyi vermişti.

Galiba 1988'in temmuz ayı idi. Vefatından 4-5 ay önce ailece yine bizi ziyarete gelmişlerdi. İki gün bizde kaldılar. İnsanlara hediye vermek onun hayatının bir parçası idi. Eşime almak istediğim; ama alamadığım bir pardesüyü hediye olarak getirmişti. Eşim için çok sürpriz olmuştu bu. O günün anısına hâlâ saklıyoruz.

Ayrılırken duygu yüklü anlar yaşadık. Birbirimize sarıldık, he-

lâlleştik. Yolda giderken Şükriye Ablama: "Sanki ben bu kardeşlerimi bir daha göremeyeceğim gibi bir his var içimde." diyerek üzüntülerimi dile getirmiştim.

Ruhun şâd, mekânın cennet olsun Mehmet Hocam.

Diyarbakır'a Yeni Gittiğim Günlerdi

Mehmet Hoca ile beraber olmuş Hasan Hoca o sıkıntılı ve çileli Diyarbakır hayatını tadanlardan:

Diyarbakır'a yeni gittiğim günlerde, bir görüşmemizde evlilik işlerimizi sordu. Ben de bilgi verdim. Nişanlımın ilahiyatta okuduğunu; ancak okulda başörtüsü problemi olduğunu, dönem sonuna doğru da düğün yapacağımızı, dolayısıyla okulu bırakacağını söyledim. Mehmet Özyurt Hoca; "Hasan Hocam, keşke yenge hanım okuluna devam etse! Zira ileride ihtiyaç olacak." diyerek düşüncelerini ifade etmişti.

Diyarbakır'da irtica yaygaraları çerçevesinde bir kısım olaylar olmuştu. Ben ise, Diyarbakır'a bu hadiselerden 1-1,5 yıl sonra gitmiştim. Yurt müdürlüğü yapıyordum. Sık sık siyasî şubeden ziyaretimize geliniyordu. Konyalı olmamız münasebeti ile Konya'dan Diyarbakır'a gelmemin sebepleri soruluyordu. Mehmet Hocam da takip ediliyordu. Bu yüzden fazla gelip gidemiyordu. Bazen günlerce görüşemiyorduk.

Mehmet Hocamın Diyarbakır'da çalmadığı kapı, gitmediği işyeri ve dükkân yoktu. Nereye ziyarete gitsek onu tanıdıklarını ifade ederlerdi. Hocalar, şeyhler ve ehl-i ilim olan insanlar tarafından çok takdir görmüştür. Mehmet Hocam da halk tarafından sevilip sayılan insanları arayıp bulmuştur. Bunlardan bir kısmı onu anlayabilmişlerdi, ama istenilen düzeyde olduğunu söyleyemem. Sanırım cereyan eden hadiselerin bunda menfî yönde payı vardır.

Diyarbakır'da dershane açma çalışmalarını yürütüyordum. Çalışmaları bitirdim. Ankara'ya gidecektim, Mehmet Hocamla

buluştuk. Müdür odasında oturuyoruz. O: "İnşallah Ankara'daki işleri de kısa sürede hallederseniz. Çünkü vakit çok az kaldı. Dersler başlayacak, sonra sıkıntı olmasın." dedi. Bu arada İstanbul'dan misafirlerin geleceğini, Batman, Bitlis, Van illerini gezeceklerini söyledi. Kazasız belasız gitme ve gelme temennisiyle ayrılmıştık, bu son görüşmemiz oldu.

İşlerim ile ilgili Ankara'ya gittim. Biyoloji öğretmeni Mehmet Beyi de götürmüştüm. İstanbul'da bir toplantım vardı. Ona da katıldım, tekrar Ankara'ya döndüm. Mehmet Beyle buluştuk. Ruhsat işinde bayağı mesafe almıştık. "Diyarbakır'ı arayalım." dedik işler nasıl gidiyor diye. Malumât alalım düşüncesiyle telefon ettiğimizde Mehmet Hocamızın kaza haberini aldık. Tabii ki dünya başımıza yıkıldı. Cenazenin ertesi gün Hatay'da kalkacağını söylediler. Mehmet Beye "Sen burada işini devam ettir ben Hatay'a gidiyorum." dedim ve garaja gittim. Hataya indikten sonra köyüne giden dolmuşların yerini öğrendim. Dolmuşta: "Mehmet Hoca'nın cenazesine mi geldiniz?" diye sordular, acılarımızı paylaştılar.

Camiye geldiğimizde saf tutulmuştu. Cenazenin de az sonra geleceğini öğrendim. Tabii ki orada dostlarımızla ağlaştık, kucaklaştık. Namazı kıldık; cenaze namazına yetişmem o derin üzüntü içinde bana büyük bir sürur kaynağı oldu. Türkiye'nin dört bir yanından dostları, sevenleri gelmişti. Dostlarının omuzlarında kabristana götürüldü. Allah (celle celâluhu) bizleri şefaatine nail etsin, mekânını cennet eylesin. Âmin.

Himmeti Milleti Olan Talihli Bir İnsan

İzmir'de başlayan dostluk Diyarbakır'da devam eder. O talihlilerden M. Uğur kardeşimiz Mehmet Hoca'yı anlatıyor:

Nev-i şahsına münhasır bir şahsiyet olan Mehmet Hocamızla ilk olarak üniversite yıllarında İzmir Bornova Merkez Camii'nde

tanıştım. Kendine has duruş ve aşkın bakışları ile insana son derece itimat ve güven telkin ediyordu. Emin bir insandı.

Kendine müracaatta bulunan herhangi birinin hâlini-hatırını sorar ve ihtiyacı neyse yardımcı olmaya çalışırdı.

Mehmet Hocamız aynı zamanda Allah'ın 'Kerim' ismine mazhar olmuş bir şahsiyetti. Misafirlerine karınca kararınca izzet ü ikramda bulunmayı, hayatının olmazsa olmazlarından biri addetmişti. Özellikle muhatabını incitmemek için dikkatleri "Rahman-ı Rahim-i Zülcelâl-i ve'l-ikram"a çekerek, kendisini hizmet eden bir kul olarak görürdü.

Ve daha sonra kaderin tatlı takdiriyle ikimiz de Diyarbakır'a taşındık. O unutulmaz sürecin; çile ile gururun, gözyaşı ile ümidin iç içe olduğu günler başlamış oldu.

O, taşıması gereken bütün yükleri kemiklerinin de zorlanmasına, nefesinin kesilmesine aldırmadan taşıyor ve geri adım atmamakta kararlılığını sürdürüyordu.

Hiçbir resmî sıfatı yoktu, sadece küçücük bir kırtasiyesi vardı. Bu konumdayken kaderin sırtına yüklemiş olduğu önemli bir vazife vardı. Bihakkın uygulama bekliyordu o kutlu insandan. Bulunmuş olduğu il ve ilçelerde hemhal olduğu insanlara Muhammedî solukları geceli gündüzlü taşımaya gayret ederdi.

O güzel insanla hemen hemen her konuda rahat bir atmosfer içinde istişare edebiliyorsunuz. Gerçekleştirmek istediğim izdivacımı o güzel insanla istişare ettim ve o da olumlu karşıladı. Hazırlıkların her safhasında kendilerini ve eşini yanımızda gördük. Allah onları ve bütün zürriyetlerini sonsuzluk ülkesine, Cennetü'l-Firdevs'ine ulaştırsın.

Evinin eşiğini en geniş tutanlardan biriydi o.

Evet, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem): "Evinizin eşiğini geniş tutunuz." tavsiyesinin âdeta bir emir telakki edilmişçesine o hanede uygulandığına şahit oluyorduk. Gece-gündüz fark etmeksizin,

var-yok endişesine kapılmaksızın, kim kapıyı çalıyor ise tebessüm eden bir çehre ve 'Buyursunlar efendim' hitabıyla karşılandı.

Allah şahit, melekler şahit, gözlerim şahit, onlarcasını birebir yaşadığım o bereketli sofraların günde kaç kez misafir ağırladığına...

Ve o örnek ailenin her türlü çileyi ve güzellikleri paylaşan, şehit eşi ismiyle müsamma, Şükriye Hanımefendi'yi unutmak mümkün değil. Eşine olması gereken çizgide itaat eden, o hanenin yaşadığı olaylara göğüs gererken eşini her fırsatta teselli eden seçilmişlerden biriydi.

Asrımıza ve bundan sonraki asırlara gerçek Kur'ânî reçeteleri takdim eden Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri'nin dediği gibi: "Cennet ucuz değil, cehennem de lüzumsuz değil." değerlendirmesi seçilmişlere ne kadar da çok yakışıyor.

1986'da Diyarbakır'dan Amasra'ya taşınmıştım. Bir yıl kadar Amasra ilçesinde çalıştıktan sonra, 1987'de Amasra'dan Bursa'ya taşındım ki; bizleri son derece hüzne gark eden o elim kaza ve vuslat haberini aldık.

Evet, ne diyebiliriz ki... Her zaman her hâlimize nigehban olan, bizi bizden daha çok seven, bizler için sonsuz cennet nimetleri hazırlatan ve yine takdiri bütün takdirin üstünde olan Rahmet-i Sonsuz'un daveti söz konusu olunca söylenecek tek sözcük kalır mı?

Rabbim bizleri, başta Efendiler Efendisi Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Seyyidü'ş-şüheda Hazret-i Hamza Efendimiz'in çizgisinde yürüyen eroğlu erlerin şefaatine nail eylesin. Âmin...

Sen Git Hatay'dan Bir Dükkan Tut!..

F. İlk, Mehmet Özyurt Hoca ile alâkalı hatıralarını anlatıyor:

Mehmet Özyurt Hocamla İzmir'den tanışırız. Değişik müna-

sebetlerle sık sık Diyarbakır'a gidiyordum. Bu sebeple Hocam Diyarbakır'a geldikten sonra yakınlığımız daha fazlalaştı. Onun engin cömertliğini, tevazuunu ve ilmini yakından görme imkânım olmuştu. Hocam İzmir'deki resmî görevinden ayrıldıktan sonra Diyarbakır Dağkapı'da Süleymaniye Kitabevi'ni açarak geçimini temin ediyordu. Bir yandan da gece-gündüz Allah için gayret gösteriyordu.

Diyarbakır'a her gelişimde ilk işim, Mehmet Hocam'ı arayarak geldiğimi bildirmek ve bir isteğinin olup olmadığını sormak olurdu. Diyarbakır'a gelip hangi saatte telefon açsam: "Sofra hazır, hemen yemeğe bekliyorum." derdi. Gitmemek için ne kadar bahane söylesem de beni mutlaka ikna eder; gidince de gerçekten sofrayı hazır bulurdum.

Mehmet Hocam giyimine dikkat eder ve çok temiz giyinirdi. İlmi, vakarı, hitabeti, büyükle büyük, küçükle küçük olması, insanların dertleri ile yakından ilgilenmesi herkesi etkilerdi.

Diyarbakır'a gittiği ilk yıllarda orada yeni olması sebebiyle duygu ve düşüncesini anlatmada büyük sıkıntılar yaşıyordu. Sürekli çevre illeri ve ilçeleri dolaşıyor, Diyarbakır'da ziyaretler yapıyordu. Yine bir Diyarbakır seyahatimde açtığı kitabevini kapattığını, kitapları evine kaldırdığını, yeni bir yer aradığını duymuştum. O gün evinde yemek yedirdikten sonra: "Bu akşam yakın bir dostumun, onun evine ziyarete gidelim." dedi. Akşam, birlikte gittik. Biraz sohbetten sonra Hocam eğitim-öğretimin öneminden bahsetti. Nesle sahip çıkılması gerektiğini anlattı. Çay içerken de kapanan kitabevini açabilmek için yeni bir yer aradığını söyledi. Hocamın dost diye sahip çıktığı o esnaf: "Hocam kusura bakma; ama senin memleketin Hatay, annen orada, baban orada, akrabaların orada... Sen git Hatay'dan bir dükkân tut, buralarda ne yapacaksın?" deyince Hocamın işinin ne kadar zor olduğunu anladım. Ama o buna rağmen hiç yılmadı. Vefatından

sonra da değişik vesilerle gittiğim herkes Hocamı tanıyordu. Neredeyse çalmadığı kapı, gitmediği insan kalmamıştı ve hepsi onu hayırla yâd ediyordu.

Mehmet Hocam Çok Çile Çekmişti

E. Aslan o yıllarda Diyarbakır Cumhuriyet Lisesi'nde bir talebe... Kaç kez görmüştü onu bilmiyorum. Ancak bu görüşmeler onda silinmez izler bırakmış:

1984 yılında Diyarbakır Cumhuriyet Lisesi'nde öğrenciydim. Bir gün sınıfta arkadaşlar arasında bir mevzu açılmıştı. Sınıf arkadaşlarımızdan biri, bir sene önce okulumuza gelmiş; ben de bu arkadaşa destek olmuştum.

Bir gün okul çıkışında bu arkadaşımız da dâhil olmak üzere üç kişi, Mehmet Hocamın Nebi Camii'nin karşısındaki Kılıççı Pasajı'ndaki Süleymaniye Kitabevi'ne gittik. Mehmet Hocam oradaydı. İlk kez orada tanışmıştık. Bizim gibi lise öğrencileri için farklı bir yerdi burası.

Beni ve beraber olduğum arkadaşımı asıl etkileyen olay şuydu: Bir gün Diyarbakır'ın en kalabalık caddesi olan Gazi caddesinde yürüyorduk, karşıdan da Mehmet Hocam geliyordu. Biz, daha bir kez görmüş olduğumuz için onu tanıyamadık ve yolumuza devam ettik. Mehmet Hocamın yanımıza yaklaşıp bize: "Rüstem kardeş, Enes kardeş!" diye hitap etmesi, hâl-hatır sorması bizi çok şaşırtmıştı. Kendi aramızda ismimizi nasıl öğrendiğini, bize niye öyle selam verdiğini anlamaya çalışmıştık. Şubat tatilinde iyi talebeleriyiz diye bizi -aslında öyle değildik- dört arkadaş Ankara'ya bir haftalığına geziye göndermişti.

Mehmet Hocam, bir gün bizle sohbet ediyordu. Arkadaşlardan biri şöyle bir soru sordu: "Hocam, istemeden de olsa kimi zaman günah işliyoruz. Bizim için ne tavsiye edersiniz?" Mehmet Hocam cevaben şöyle demişti: "Bir ayna düşünün, her gün bir

leke alırsa ve silinmezse gün gelir kapkara bir cisim olur. Ama her leke alındığında silinirse parlaklığıyla kalır. Kalp, aynadan daha hassastır. Bizler her akşam yatağa girmeden o günkü lekeyi silmeliyiz. Namazlarımızda dua etmeliyiz. Allah'a (celle celâluhu) niyaz ve yakarışta bulunup öyle yatağa girmeliyiz."

"Âlem-i İslâm'ın ve hasseten başımızdaki belâ ve musibetin def'i için dua, evrâd ve ezkâr okumalı."

Son Notlarından

TEMMUZ SICAĞI: 1986

Mehmet Özyurt Hoca'nın her türlü zulme ve işkenceye karşı teslimiyeti, onların geçici olduğuna inanmasındandı. O hep sabretti.

Allah için yaptığı hizmetleri dünyevî beklentilerle kirletmedi. O her başlangıcın vefa ve gayret olduğunu biliyordu. Durumunu konumuna göre gözden geçirerek yaşadı. İfsada karşı ıslah projelerini hayata geçirme gibi en zor olan bir vazifeyi tercih etti. Çıtayı bu hayır adına yüksek tuttu. İnkisar ve ıztıraplara tahammülü bundandı.

İnsanlık tarihinin hiçbir döneminde, insan haysiyeti, onuru, din, millet, aile, ahlâk, fazilet ve hukuk, günümüzde olduğu kadar laubalilik ve insafsızlık merceği altına alınmamış ve irdelenmemişti. Mehmet Özyurt Hoca böyle bir dönemin insanıdır.

Mehmet Özyurt Hoca, kendisini düşünme fantezisine hiç düşmemiş ve bütün zor şartlara rağmen evsafını korumayı bilmiştir. Zamanın adanmışları arasında kalma bahtiyarlığına ermiştir.

O zor dönemin tablolarına göz atalım. Neydi o 1986 yılındaki Temmuz sıcağı ve Diyarbakır?..

Cezaevine Götüren Polis Memuru Ağlıyordu

Elime geçen her yazı bir kitâbe gibiydi. Oturup bunları okumak ve ağlamak bana düştüğü için bahtiyar mıydım, yoksa bahtsız mıydım bilmiyorum. O yazılardan biri de, bu okuyacağınız Y. Kaçmaz'ın yazdıkları. Keşke daha çok yazabilseydi:

Onunla ilk karşılaştığım ânı hatırlamıyorum. Son gördüğümdeyse üzerinde bembeyaz bir elbise vardı. Vefatından üç-beş gün önce, içlerinde benim de bulunduğum misafirlerini evinde beyaz bir entari giyerek karşılamıştı. Vefat haberini alınca, hemen o an gözümün önüne geldi. Sanki kefenini önceden giymişti.

Mehmet Hocamı, Bornova Merkez Camii'nde imamlık yaptığı yıllarda tanıdım. Babacan tavırları bana tâ o zamandan güven vermişti. O nedenle üniversite imtihanına girerken, Diyarbakır'ı tercih edişimde onun orada olması etkili olmuştu. Nitekim 1984 yılının sıcak bir yaz gününde Diyarbakır'a vardığımda, hemen onun yanına gittim. Bana beklediğimin ötesinde alâka gösterdi. On-on beş gün yanında gezdirdi. Arkadaşlarıyla tanıştırdı. Kayıt ve kalacak yer meselemi halletti. Mehmet Hocamın bana maddî-manevî yardımları, vefat edene kadar da sürmüştü. Okulumu iki defa bırakma kararımdan beni vazgeçirerek, bugünlere gelmemde büyük katkısı oldu.

Mehmet Hocamı açtığı kitabevinde bulmak çok zor olurdu; çünkü vaktinin tamamını başkalarına ayırırdı. Benim gibi yüzlerce öğrenciye yardımcı olabilmek için Sakıp Ağabey ile beraber gece-gündüz çalışırlardı. Mehmet Hocamı yemek yeme haricinde şahsî ve ailevî işlerinde çalışırken görmedim. Hep okurken veya dinlerken gördüm. Kahkaha ile güldüğünü, dünyevî, boş işlerle uğraşırken de hiç görmedim.

Sakıp Ağabey ile sabah çıkarlar, Diyarbakır esnafını dolaşarak onlardan imkânı olmayan öğrencilere sahip çıkmalarını isterlerdi. Emekleri boşa gitmedi. Onun vesile olduğu güzelliklerden maddî-manevî anlamda yararlanan yüzlerce insan, eminim bugün çeşitli şekillerde memlekete hizmet ediyor. Çünkü bu hizmetlerin temelinde merhumun çileli günleri yatıyordu.

Bir gün, Dağkapı'daki kırtasiye dükkânına vardığımda, içerde bazı adamların olduğunu gördüm. Beni içeriye almadılar. Adamlar gayet lâubalî ve saygısızca hareket ediyorlardı. Vitrinin camından onları görebiliyordum. Sonra çıkıp gittiler. Mehmet Hocama, neden Diyarbakır'a geldiğini sormuşlar. O da "Nereye gitsem aynı soruyu soracaksınız. Bu benim tercihim." demiş. Daha sonraları da onu hep takip ettiler. Evini taşıdığımız bir akşamüstü, sivil ekipler gizlenme ihtiyacı bile duymadan adım adım takip ettiler. Hiç suçu olmayan bir insanın bir cani gibi sürekli polis takibinde olması zor bir durum olsa gerek.

O bir dava adamıydı. Bunun için başına gelenlere hiç aldırmadı, kimseye kırılmadı, kimseye şikâyette bulunmadı. Onu tutuklayıp cezaevine götüren polis memuru ağlıyordu: "Biliyorum sen suçsuzsun. Ne yazık ki ben bir emir kuluyum." diye.

Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'ndeki duruşmada, para ile kandırılmış bir öğrenci onu, anayasal düzeni yıkmakla suçlamıştı. Hâkim "Devleti yıkmak için ne yapıyorlardı?" dedi. Çocuk: "Efendim kadın eli sıkmıyorlar, şalvar giyiyorlar (kendisi ve yedi sülâlesi şalvar giyen birisi), sabah aç karnına yedi tane üzüm yiyorlar." dedi. Kendisini duruşmaya getiren askerin bu saçma iddialarda bulunan zavallıya olan öfkesini dindirmek de yine Mehmet Hoca'ya kalmıştı. Para ile kandırılan bu çocuğa kızmayan, kendisini suçlayan yine kendisiydi. Bu saçma iddialar yüzünden Diyarbakır Cezaevi'ne girdiğinde bile, o, oradaki mahkûmlara, derdini anlatmanın peşindeydi.

Ağzından 'hayır' lafı çıkmazdı. Susar, ısrar edilirse: "Peki, siz bilirsiniz." derdi.

Onu unutmam mümkün değil. Bugünlere gelmemde onun emeği çoktur. Onun bana yaptıklarına karşılık; ancak ona dualarla ulaşmaya çalışıyorum. Ona her zaman dua ediyorum. İnşallah şefaatine nâil olurum.

Size Hediye Edebilirim

Sakıp Ağabey, 1971'de Manisa TMO Müdürlüğü görevi yaptı; emekli olunca da Diyarbakır'a yerleşti.

Diyarbakır'a taşınan Mehmet Özyurt Hoca'ya, Sakıp Ağabey sahip çıktı; çalışmalarında devamlı refakatinde bulundu. 1988 yılında meydana gelen elim trafik kazasındaki şehadete kadar, ilerlemiş yaşına rağmen, gücü oranında Mehmet Hoca'nın yanında yer aldı.

Sakıp Ağabey, Mehmet Özyurt Hoca'nın Güneydoğu yıllarını anlatıyor:

Mehmet Hoca da Diyarbakır'a taşınmıştı. Günlük mesaimiz müştereken devam ediyordu. Her yere beraber gidiyorduk.

Bir gün, bir halı pazarına bir esnafı ziyarete gittik. Mehmet Hoca halıcı iş adamına ideallerini mukni ifadelerle uzun uzun anlattı. Adamın cevabı: "Mehmet Hoca, ben hacca gittim, oğlumu kızımı Kur'ân'a gönderdim. Orucumu tutar, namazımı eda ederim. Eh! Bundan sonra elâlemin çocuklarıyla mı uğraşacağım! Ben bu işlerde yokum, sen de bu işlerle uğraşma, git memleketine otur. Buralara niye zahmet edip geldin." Bittabi Mehmet Hoca çok mahzun oldu. Oradan ayrıldık. Bu üzüntülü havadan kurtulmak için Hoca'ya moral verecek, bizi sıcak ve güzel karşılayacak bir dostumun işyerine gittik. Dostum, bizi kapıda karşıladı. Güngörmüş, münevver, civanmert dostumun sıcak havası, ikramları bizi oldukça ferahlatmıştı.

Akşam eve erken döndüğümüz çok az olurdu. Her gün kimlerle diyalog kurup, kimlerle tanışabiliriz düşüncesi içindeydik. Evlerimize erken döndüğümüzde bir suçluluk hissi içinde olurduk. Bir eğitim gönüllüsü ve gönül kahramanı, yiğit oğlu yiğit Mehmet Hoca, Güneydoğu'da cehaletin ve etnik ayrımcılığın izale edilmesi için, eğitim kurumlarımızın bir an önce yaygınlaşmasına çalışır; sıhhat, istirahat bilmeden, gece-gündüz, vakit, saat gözetmeden azim ve kararlılıkla çaba gösterirdi. Diyarbakır'ın üst düzey devlet adamlarıyla tanışarak ciddi ve samimi diyaloglar tesis ederdi.

Bir öğleden sonra, ilimiz vali yardımcılarından birini ziyarete gittik. Güncel meselelerden bahsedildi. Bir ara vali yardımcısı, Mehmet Hoca'ya: "Bu yazlık elbiseniz çok güzel, size de çok yakışmış." deyince Mehmet Hoca: "Efendim size hediye edebilirim." dedi. Vali yardımcısı cevaben "Olmaz öyle şey. Ben kabul edemem." dedi.

Görüşmeden sonra müsaade isteyerek ayrıldık. Mehmet Hoca: "Sakıp Ağabey, bu adam sizin eski bir dostunuzdur. Ne yapıp yapıp bu elbiseyi hediye olarak bu zata vereceksiniz." dedi. Daha sonra, Mehmet Hoca'nın takım elbisesini hediyelik paket hâline getirerek, bir kurye ile söz konusu şahsın lojmanına göndermiştim.

Engeller, Sancılar, Gözaltılar...

Bilindiği üzere, hayırlı işlerin şer odaklarınca hazmı kolay olmuyor. Mahmut Yavuz isimli bir şahsa, "Bunlar İslâm Cumhuriyeti kuracaklar." ibaresiyle DGM ve Cumhuriyet Savcılığı'na şikâyet dilekçesi verdiriyorlar. Akıbetin vehametini bir gün önce Hürriyet gazetesinden öğrendik. Önce, benim iş yerime bir pikap dolusu silahlı emniyet görevlisi geldi. Bana: "Amca sizi almaya geldik, evinizi de arayacağız, buyurun gideceğiz." dediler. Beni aralarına aldılar. İşyeri komşularım da hayretle olanları takip ediyordu.

Beraberce eve gittik. Komşuların hayret dolu bakışları üzerimdeydi. Ekip, evimdeki aile kütüphanemi pamuk atar gibi arıyordu. Yaz sıcağında konuklarımıza soğuk ayran ikram ettik. Arama ekibinden birisi kırmızı kitaplara yöneldi. Başındaki ekip şefi, görevliye: "Risale-i Nurlar yasak kitaplardan değildir. Biz, onlara müdahale edemeyiz. O eserler tamamen serbesttir." ihtarında bulundu. Yasak yayın bulamadıklarına dair tutanak düzenlediler. Tutuklu hâlimle gözaltı için emniyete götürüldüm. Gittiğimde amir mevkiindeki polis şefi beni görünce ayağa kalkarak saygı gösterdi: "Oooo Amca, hoş geldin, sefa geldin. Hiç çekinme ben de sizdenim. Amcaya çay getirin. Amca, sen iki-üç kelime söyle; ben de seni bırakayım git." dedi. Sonra: "Siz İzmir'e bağlısınız değil mi amca?" diye sordu Ben cevaben: "Ben emekli bir memurum. İzmir'le hiçbir ilişkim yoktur. Yurtta akrabam olan öğrenciler var, zaman zaman oraya gidiyorum." dedim.

Bu arada başka sorular da sordular. Ben de cevaplarını verdim.

Polis şefi, benden beklediği cevapları alamayınca daha önceki müraiiliği gücenikliğe dönüştü. Göz işaretiyle "Alın bunu götürün." dedi. Görevliler beni alıp, bir metrekarelik bir hücreye kapattılar. İkinci gün de, Mehmet Özyurt Hoca ile iki arkadaşımızı alarak, hücrelere koydular. Gece yarılarında gözlerimiz bağlanarak defalarca ifadelerimiz alındı. Sekiz-dokuz günlük ızdırabın sonunda, kendilerince bir sonuç alındığı kanaatiyle arkadaşlarımızla yan yana gelmemizde bir mâni görmediler. Bu süreçte doğru dürüst karnımızı doyuramamıştık. Oğlum Veysel, izin alarak, evde hazırlanmış yemeği sürpriz yaparak gözaltı mahalline getirdi. Bağdaş kurarak arkadaşlarla beraber sofraya oturduk ve yemeye başladık.

Arkadaşlarımızdan Mimar Fuat Bey ve işadamı Nedim Bey de kısa bir süre için gözaltına alındılar, bizden önce de salıverildiler.

Gözaltının son günü çıkış ifademi vermeye yine geç vakitte, gözüm bağlı götürüldüm. Polis şefi, kâtibine: "Bunlar köylerden ve ilçelerden getirdikleri öğrencilerin beyinlerini yıkıyorlar." dedi. Suç unsuru sayılacak ifadelerle dolu yarım sayfalık bir şeyler yazdıktan sonra, benim ifademmiş gibi imzalamam emredildi.

Polis şefine: "Kamu kurumlarında on sekiz yıl müdür olarak yöneticilik yaptım. Siz ne yapmak istiyorsunuz? Zinhar imza atmıyorum. Elinden geleni geri bırakma." diyerek haklı bir feveran gösterdim. Adam bir an şaşırdı.

"Peki amca kızma." diyebildi. Kâtip arkadaşına gözümü açmasını söyledi. Bana da: "Amca siz ne söylüyorsanız onu imzalatacağız." dedi.

DGM'ye götürüldüğümüzde üniformalı savcı: "Amca sizde yasak yayın bulundu mu?" diye sordu. "Hayır" cevabını verdim

"Öyleyse, ben siz için gayri mevkufluk talep edeceğim."

"Takdir sizindir."

Savcı, davacı öğrenci M. Yavuz'a sordu: "Bunlar ne yapıyorlardı?"

– Efendim evde sarık ve takkeyle namaz kılıyorlar, şalvar giyiyorlar.

Savcı: "Söylediklerinin İslâm Cumhuriyeti'yle ne ilgisi olabilir!" diyerek âdeta çocuğu azarlardı. Savcı, bu şahsı müfterilik yasasına göre ikinci duruşmada tutuklattı. Onunla sanıklar bölümünde karşılaştık. "Sen bizden ne kötülük gördün ki, bizi şikâyet ettin?" diye sorduk.

"Sakıp Ağabey, sizlerden devamlı iyilik ve yardım gördüm. Ancak çok sıkıntıda kalmıştım. Hürriyet'in muhabiri bolca para vererek aceleyle bana bir kâğıt imzalattı. Ben böyle bir şey olacağını kestirememiştim." dedi.

Bütün bu yaşadıklarım benim gibi yaşlı bir insanın huzur-u

İlâhiye'ye çıktığında aff-ı İlâhiye'ye mazhar olmasına sebep olur inşallah.

Hapishane çileleri, büyük mağduriyetler bir sürü maddî ve manevî zarar getirmişti; sonunda karar şu idi:

"Gereği düşünüldü:

Sanıkların laikliğe aykırı olarak devletin sosyal veya ekonomik veya siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla tesis edilen cemiyetin faaliyetlerini tanzim, sevk ve idare etmek ve böyle bir cemiyete girmek suçunu işledikleri iddiası ile sanık Mehmet Özyurt'un TCK'nın 163/1, 173/son, 31, 33, 36, 40; sanıklar A. Kuş, Y. Kaçmaz, M. S. Ayhan ve Mahmut Yavuz'un TCK'nın 163/2, 173/son, 31, 33. maddeleri gereğince cezalandırılmaları için mahkememizde kamu davası açılmış olup, yapılan açık yargılama sırasında sanıklara isnat edilen suçun delili olarak gösterilen teyp kasetleri, video kasedi ile kitaplarda bilirkişi raporuna göre ve dosyadaki kasetlere ilişkin raporlara göre; kasetler ve kitaplarda suç unsurunun bulunmadığının anlaşıldığı ve sanıkların sonraki rücû' ettikleri ve başkaca da yan delillerle desteklenmeyen emniyetteki ikrarı havî beyanlarının dışında mahkûmiyetlerini gerektirir başka kesin ve kuvvetli delil elde edilmediğinden, sanıkların müsned suçtan beraatları cihetine gidilmiştir. …talebe uygun olarak ve Yargıtay yolu açık olmak üzere oy birliğiyle karar verilmiştir. (Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi. Karar no:1987/153)."

Peki, düzmece balonlarla zavallı, suçsuz vatandaşları sürüm sürüm süründüren, haksız yere cezaevlerinde aylarca ızdırap çektiren ve bir sürü mağduriyete sebep olan gazete, bu beraat kararını neşretti mi? Hayır! İftiraya gelince sürmanşetten; beraat edince hiç ses yok!

İşte basınımızın bir kısmının içinde bulunduğu hâli çok iyi gösteren somut bir vak'adır bu.

Alma Mazlumun Âhını

M. Ertuğrul Düzdağ, 4 Şubat 1988 tarihli *Zaman* gazetesinin "Dünden Bugünden" köşesinde şunları yazar:

1986 yılı temmuz ayı içinde, Diyarbakır'da üç genç devlet mahkemesi kararı ile tutuklanmışlar. On yedi aydan fazla hapiste kaldıktan sonra serbest bırakılmışlar.

Bu üç genç, diğer iki arkadaşıyla birlikte 14 Temmuz 1986'da Hürriyet gazetesi tarafından, birinci sayfada çok büyük harflerle verilen bir haber ile ihbar edilmişler. "Kara Tehlike-İrtica" başlığını taşıyan haber "Şeraitçılar Birleşik İslâm Cumhuriyeti kurmak istiyor. Güvenlik kuvvetleri harekete geçti. MİT işin üzerinde. Şeriatçı hocalar yüksek öğrenim gençliğine kanca attı." gibi ortalığı telaşa veren mübalâğalarla devam ediyormuş.

Üç genç; hayatlarının en güzel günlerini, bu zamana kadar hatırlarından bile geçirmedikleri, tesadüfen önünden geçseler ürperdikleri hapishanenin karanlık, kirli, gamlı, dar odalarında geçirdi. Hayatlarında arkadaş olmak bir yana belki selam vermekten bile korkacakları suçlularla, beş yüz yirmi beş gün, on iki bin altı yüz saat geçirdiler.

Bu kaybı kimse gideremez ve bu zulmü hiçbir şey affettiremez.

Dünya edebiyatı, kendisine bu gibi haksızlıklar yapılan mazlum insanların aldıkları intikamların insana "Oh olsun zalimlere!" dedirten hikâyeleriyle doludur. Bu romanları şu zulme sebep olanlar da kimbilir ne zevkle okumuş ve okumaktadırlar. Bilmiyorlar ki orada aheste aheste hesaba çekilen zalimler, kendilerinin birkaç asır evvel yaşamış üstadlarıdır.

Mesela Monte Kristo'yu, Mathias Sandorf'u hatırlasınlar.

Daha yakına gelelim "İlk Kan" filminin bütün dünyada gördüğü rağbet nedendir? Çünkü filmin kahramanı, ezilmiş, hor-

lanmış, dövülmüş bütün güçsüzlerin intikamını, beyaz perdede, kötü polislerden, bürokratlardan, onların adına alıvermekte idi. 'Rambo;' tam âhirete inanmayan Batılı insanın aciz kaldığı kanun dalavereleri karşısında duyduğu yıkıcı, öldürücü hırsın temsilcisi.

Gelelim yüz yıldır kendi yurdunda garip ve horlanan Müslüman'ın faciasına. Ona zulmedenler kendi çocukları. Ne kadar horlanıp haksızlığa uğrasa da eline sopa, bıçak, silah alamaz. Çünkü ahirete ve hesap gününe inanıyor.

Evet, o beğenmediğiniz, kendi hâlinde Müslüman halkın haksızlıklar karşısında sessiz kalması korkaklığından, miskinliğinden değil. İman ve irfanından ileri geliyor.

Mesela haksız yere dövdüğünüz, hapsedip yıllarını mahvettiğiniz Müslüman, düşünür: "Bunlar bana zulüm etti. Bu zulmün hesabını soracak bir makam, beni koruyacak bir büyüğüm olmalı. Benim hakkım ne kadarsa onlardan alınıp bana verilmeli. Kötüler kötülüklerinin ölçüsü kadar ceza görmeli." der.

Ama onu koruyacak, bu büyük zalimlere hesap soracak bir makam ve kötüyü cezalandıracak bir kuvvet göremez. Ne yapsın? Silaha mı sarılsın? O bunu yapmaz. Ve şimdiye kadar da yapmadı. Evet, Müslüman halkın geleneğinde, kendi içinden çıkan idarecilerine "isyan" yoktur.

Çünkü o hakka ve hukuka çok saygılıdır. Şahsen alınmaya kalkışılan hakkın, verilmeye kalkışılan cezanın daima ölçüyü aşacağını, adalet uygulamak istenirken zulme girileceğini bilir. Çünkü âyet ve hadisler onu isyana değil; ıslaha, irşada yönlendirmektedir.

Yine bilir ki apaçık haklı iken haksız bir düzende, eline bir silah aldığı zaman onun için bir dönüş olamaz. Dünyada neticesiz ve ahirette büyük veballi bir işe girişmektense, çektiği zulmü, uğradığı haksızlığı hazmetmeye, unutmaya çalışır. Allah'a tevekkül eder. Rabbinin, bu sabrına bedel, ona ahirette hakkını fazlasıyla vereceğini bilir.

Unutulabilir mi? Hayır. Fertler unutsa bile fertlerin müşterek vicdanları unutmaz. Bu acılar milletin hafızasında birikir, birikir ve patlar.

Halk; en azından, lazım olduğu zaman zalim aydınların, ilgisiz idarecilerin yanında bulunmamakla, onları mahvolmaya terk eder.

Komünistlerin aydınları yanıltıp, kendi halklarına zulüm ettirerek kızıl anarşi karşısında onu "taban"sız ve dayanaksız bıraktığını tekrar etsek, acaba işe yarar mı?

Yabancılaşmış aydın ve idareci ve yazar ve ötekiler, halkına zulmeder ama zulmettiğinin farkına varamaz. İşte; bir milletin en umulmadık bir anda dağılmasına sebep olabilecek en korkunç hastalık.

Yalnız "İrtica" yalanı yüzünden bile bu millet binlerce defa hakarete ve haksızlığa uğradı.

Halkta uyanan şu kanaati bilmem gazetecilerimiz ve idarecilerimiz dikkate almaya değer bulurlar mı?

"Müslümanlara, zulmetmek, onları sindirmek, en tabiî haklarını onlara kullandırmamak için az aralıklarla bu memlekette 'İrtica var' yaygarası koparılır. Bu yaygarayı koparan, belli çevrelerdir. Bu çevreler emniyet kuvvetlerine de tesir edecek güçlü bir propaganda imkânına ve nüfuzuna sahiptirler. İrtica, yakın tarihimizde o kadar korkunç gösterilmiştir ki doğru veya yalan bu ithama maruz kalan bir kimsenin kendisini en şiddetli takibata uğramaktan kurtarabilmesi imkânsızdır.

Hedef gösterilen yere veya şahsa takibat açmayan zabıta, derhal aynı suça ortak olmakla itham edilir. Vali, kaymakam, emniyet müdürleri, kim varsa laik ve çağdaş, modern Türkiye'nin korkunç düşmanlarına karşı kayıtsız kalmak, hatta onlarla birlik olmakla itham edilir. Ama buna hiçbir zaman lüzum kalmaz. Çünkü bu tehdit o kadar iyi anlatılmıştır ki en sert şekilde müdahalede bulunmak normal olarak görülür."

Dindar halkın intibaı işte budur.

Üç genç hapsedilir. Bunların daha önce bir sabıkaları yoktur. Muhitlerinde ahlâklı, namuslu tanınan iyi vatandaşlardır. Muhakemeleri tutuksuz devam etse ne olur? Kaçacaklar mı? Neden kaçsınlar? Nereye kaçabilirler? Kefâlete bağlanamazlar mı? Bunlar suçüstü yakalanmış hırsızlar, katiller mi?

Savcının bile beraat istemeye mecbur kaldığı bir davada, eldeki mevcut delillerin zayıflığı işin başından beri, davanın en azından şüpheli olduğunu göstermekte değil miydi? Eline bir gazete geçiren, bir dilekçe düzenleyen iftiracılara şimdi ne yapılacaktır?

İftirayı birinci sayfasında veren gazete, yalancı şahitler, bunlar ne olacak? Bunlar elini kolunu sallaya sallaya dolaşacak, yeni kurbanlar mı arayacaklar? Haklarında bir takibat, ama öyle âdet yerini bulsun diye değil, bu gibi kötüleri pişman edecek, bir daha böyle şeyler yapmalarına mâni olacak, mazlumları ferahlatacak ve "Bu vatanda bizim de bir yerimiz varmış, biz de vatandaşmışız, biz de adaletten istifade edebilirmişiz." dedirtecek bir takibat açılacak mı?

"Emniyete" yani polise gelince... Mahkemenin kararında bulunan birkaç satır bizi düşündürdü. Acaba sizleri de biraz düşündürür mü?

"… Sanıkların sonraki rücû ettikleri ve başkaca da yan delillerle desteklenmeyen emniyetteki ikrarı havi beyanlarının dışında mahkûmiyetlerini gerektirir başka kesin ve kuvvetli delil elde edilmediğinden…"

Ne kadar utanç verici bir şey!

Gençlere zorla –ihtimal dayakla– işlemedikleri suçlar itiraf ettirilmiş. Bu "İkrar"larını mahkeme huzurunda tabii reddetmişler. Mahkeme de bunu kabul etmiş. Nasıl etmesin ki, daha geçenlerde zavallı bir gencin, işlemediği bir cinayet için sopa korkusu ile beş yıldır hapiste yattığı meydana çıktı!

Yazıktır, yazıktır, yazıktır!

Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste...

"Fedakârlık hissinin geliştirilmesi ve bu mevzuda ciddi tahşidatın yapılması şarttır."
Son Notlarından

TESLİMİYETİ

Kor Ateşte Gülümseme

Asıl zor olan buydu; ancak bu zoru, yani kor ateşte gülümsemeyi, Mehmet Özyurt Hoca imanî izzetinin bir yansıması olarak yaşadı. Kendimizin terhis tezkeresini durduramayacağımızı biliriz. Buna hakkımızın olmadığını da.

O iradesinin dışında itildiği şeylere "Bir hikmeti vardır" diye baktı. Ye's, Mehmet Hoca'nın hududuna sokulamadı.

Mehmet Özyurt, hayır adına atılan her adımda büyük düşündü. 'Olmazlar'a takılmadı. Takvimini, o takvimin sahibine göre yaşadı. "Lütfûn da hoş, kahrın da"nın sese dönüşünü onda görmek hiç de zor olmadı.

Bütün kötülüklerin İslâm dünyasını kuşattığı böyle bir devirde, kurtuluşa açılan koridorda Mehmet Özyurt Hoca kâfi ve vâfi bir örnektir.

Ciddiyet ve tavrıyla Allah'ın 'Müheymin' olduğunu aksettirememek, günümüz Müslümanları için ciddi bir eksikliktir. Böyle bir dönemde, bu başyücelere ihtiyaç bütün ihtiyaçların önünde gelir.

Bu ciddi teslimiyetin misalleri binlercedir. Bazı vefalı dava dostlarının şehadetleriyle, bu fasla göz atmak yerinde olacaktır:

Karakterinin Kemâlinden Ödün Vermedi

Onu anlatan kelimeler her daim kaleme boyun büktü. Onu yazmanın zorluğu da bu oldu. Latif Hoca diyor ki:

Hayatını "Lî zaman" ufkunda sürdüren ezel nasipli bir bahtiyar için, anlar yıllara, yıllar asırlara denk. Berzahın çocuğu mekânın dar mahbesini mesken kabul etmez. Gittiği yere kendi dünyasını da beraber götüren salih kulun bir kez uğrayıp geçtiği yöreler dahi, bir medeniyet devri yaşayan beldeler kadar inşa ve ibda tecrübelerine şahit. Bereket, katreyi umman yapan sır. "Müminin niyeti amelinden hayırlı." Aksiyona anlam ve güç kazandıran ihlâs ve niyet.

Mehmet Özyurt, bizim aramızdayken de saygınlığı ve efendiliği ile hep hatırlı bir misafir gibi yaşadı. Hiç kimse bilerek onu incitmediği gibi, o da kimseyi incitmedi. Vefatından sonra ise, hatırı, yâd-ı cemil hatıralar hevengine dönüştü, gönüllerimizin ebedî mukimi oldu.

Âlimdi, ilmiyle âmildi. Sohbeti dinlenir bir hatipti, Kur'ân'ı güzel okurdu. Kıldırdığı namazlara doyum olmazdı. Samimi, yürekten, candan bir dosttu. Büyükle büyük, küçükle küçük olabilecek kadar kendini aşmış bir tevazu, mahviyet ve aynı zamanda vakar ve ciddiyet insanıydı. Ama bir tarafı vardı ki, zannedersem onu farklı kılan da özellikle buydu: Mehmet Özyurt, asla kendini başkalarından farklı görmeyen bir olgun davranışın sahibiydi. Bu davranış onda iğreti değildi; fıtratının, karakterinin doğal hâliydi.

Bulunduğu belde, zor bir yerdi. Ama o, dilbeste olduğu davası için, sabırla, azimle, tavizsiz bir inanmışlık ruhuyla, yorulma nedir bilmeyen bir cehd ü gayretle, didindi, çalıştı, çabaladı ve bihakkın kendine düşen vazifeyi ifâ etti. Çileye talipti, mahrum

kalmadı. Şehadete talipti; onu da buldu. Ne ki, bunlarda bile karakterinin kemâlinden ödün vermedi; çilesini sıradan bir çile gibi çekti ve ötelere, şehâdetin ihtişamlı çağrışımlarından arınmış bir sadelikte, sıradan bir gidişle gitti.

O Bir Silm İnsanıydı

O bir sabır muallimi idi. Adem Bey'den dinlemiştim:

Rahmetlinin bir özelliği de kendisiyle ve çevresiyle barışık olmasıydı. Diyebiliriz ki bir silm insanıydı. Sıkıntı ve zorluklara karşı şikâyetle değil, sabır ve şükürle mukabele ederdi. Bu hâli, günlük hayatına da yansırdı.

Kendisinden Moral Almış Olarak Dönerdim

Atalay Bey anlatıyor:

Mehmet Hocam, 1986 yılında bazı gazetelerin manşetlerine binâen içeri alındı. İçeriye bir arkadaşla birlikte alınmışlardı. Kendisini yine orada üç-dört defa ziyarete gitmiştim. Aramızda herhangi bir akrabalık olmadığı için görüştürmek istemezlerdi. Fakat müfettiş olduğumu söyleyince görüştürdüler. Cezaevi müdürü, çok anlayışlı birisiydi. Ben doğrudan müdüre giderdim. Müdür gardiyanları çağırtır ve kendi odasında görüşmemizi sağlardı. Her görüşmemizde, kendisine moral verme niyetiyle giderdim. Fakat kendisinden moral almış olarak dönerdim. Cezaevinde bulunmasına rağmen ne moralinde bir bozulma ne de aşk ve heyecanında bir sönme gördüm.

Hiç Şikâyet İşitmedim

O hiç şikâyet etmedi. Bütün musibetlerden hâsıl olan hüznünü Allah'a şikâyet etmişti. Öyle olunca kullar bilmese de olurdu. Naci Beyin yazdıklarına bakalım:

Rahmetli Mehmet Hoca Diyarbakır'da çok çile ve sıkıntı çekmiştir. Bu zamanda da, o zamanda da yine şer şebekesi ve ifsat komitesinin gündeminde Diyarbakır vardı ve rahmetli Mehmet Hoca ve arkadaşlarından bazılarını içeri aldılar. Hapishanede ziyaret ettim, hiç şikâyet işitmedim, çok rahat buldum. Diyarbakır'a daha sonraki gelişlerimde hocamın evinde misafir oldum. Çok cömert ve nükdedan bir zâttı. Antakya'nın mahalli yemeklerini çok güzel yapardı.

Meğer son gelişimiz, son beraberliğimiz olacakmış. Diyarbakır'da buluştuk ve oradan Urfa'ya gittik. Gündüz Urfa'da arkadaşlarla beraber olduk. Akşam Urfa'dan Gaziantep'e geçtik, ama yolda çok yoğun bir trafik vardı. Bizim arabayı kullanan arkadaşa "Su testisi su yolunda kırılır." demişti. Gaziantep'e geldik ve o gece orada kaldık. Ertesi gün bizi Antakya'ya köyüne götürdü, bize iltifatta bulundu. Köyünde, ağaçların altında yemek yedikten sonra oradan ayrıldık. Sonrasında hocamın kaza haberini aldım. Gaziantep'e tekrar döndüm. Kazada şehit olanların Mehmet Hocam, Bayram Ağabey, Hasbi Hoca ve Diyarbakır'dan esnaf bir ağabey olduğunu öğrendik. Cenaze namazına köyünde iştirak ettik. Meğer ben köyünden ayrılınca o İstanbul'dan Van'a misafirlerin geldiğini duyuyor ve Van'a gidiyor. Misafirleri alıp Diyarbakır, Urfa ve Antep'i gezdiriyor. Kader işte, kendisi iki gün önce aynı yolda demişti: "Su testisi su yolunda kırılır."

Hücreden Evinden Çıkıyor Gibi Metanetle Çıkıyordu

M. Türkyılmaz'ın müşâhedelerini okuyalım:

Benim için onu kametince anlatmak, hiç mümkün değil. O hayalimde büyüttüğüm ideal kardeşlerimden biriydi. Onun gibi ilim ehli, hâl ehli olmak hep arzum ve hayalim olmuştur. Ne mümkün! O, erişilmesi mümkün olmayan bir kutup yıldızı gibiydi.

Kahvelere sohbete gittiğini duyardım. Hizmetlerini takdirle

anlatan arkadaşlarımızı hayranlıkla dinler, acaba böyle nesiller yetiştirebilir miyiz, diye düşünürdüm.

Bir gün, tutuklandığını duyunca çok üzülmüştüm. Kendisini tutukluyken hapiste ziyaret ettim. Bulunduğu hücreden, sanki evinden çıkıyormuş gibi tarif edemeyeceğim bir metanetle çıkıyordu. Kendi kendime hapis bu kadar güzel mi acaba, diye düşünmüştüm. O kadar rahat konuşuyordu ki, sanki o bana "Sabret geçer." diyordu. Onunla çok yakın bir beraberliğimiz olmadı; ama hep beraber yaşamış gibi bir arkadaşlığımız vardı.

Vefat haberini duyunca, Allah şahit kendi kendime, keşke yüz tane Muammer ölseydi de Mehmet Hocam şehit olmasaydı, dedim. Heyhat! Rabbimin takdiri böyle, deyip teselli olmaya çalıştım. Rabbim onu en güzel lütuflarıyla lütuflandırsın. Makamı cennet ve Cemâlullah olsun.

O Bana Teselli Veriyordu

Mehmet Özyurt bütün dostlarına bir teselli kaynağı idi. Onu gören müteselli oluyordu. Bunlardan biri de V. Yıldız. Diyor ki:

Merhum Mehmet Hoca da, bütün büyükler gibi, bir zaman geldi samimiyetinin, sadakatinin ve teslimiyetinin muktezasınca yeni yetişen neslin iman ve istikamet noktasında kurtulması için, onlara maddî manevî açıdan yardımcı olmak için pek çok zorluklara göğüs gerdi; Diyarbakır'da hapse atıldı. Bir yaz sıcağında kendisini ziyarete gittiğimde, o gün mahkemeye çıkarıldığını öğrenmiş ve kendisini görmek için adliyeye gitmiştim. Duruşması henüz bitmişti. Duruşma salonundan çıkar çıkmaz onu, 'namaz' diyerek abdest alıp ikindi namazını kılmaya hazırlanırken gördüm. Beni her zamanki mütebessim çehresiyle karşıladı. Sanki duruşma salonundan değil de dostlar meclisinden geliyor gibi, kadere karşı gösterdiği teslimiyet ve kazaya karşı takındığı rıza tavrıyla, bana teselli verdi. Çünkü o rahat hâliyle, zâhirde hoş ol-

mayan hadiseler karşısında bir mü'minin nasıl tavır sergilemesi gerektiğini fiilen gösteriyordu.

Ben Merhum Mehmet Hoca'yı böyle tanıdım ve hakikatte de tanıdığım gibi olduğunu zannediyorum. Bu itibarla da, yıllar geçmesine rağmen onu unutamıyor ve onu sık sık dualarımda hatırlıyorum. Yüce Allah, ona engin rahmetiyle muamele ederek ruhunu sürurlara gark etsin, taksiratını affetsin, kabrini iman ve Kur'ân nuruyla doldursun, ebrar kullarıyla birlikte haşretsin ve Firdevs cennetinde ebediyen mesud etsin! Âmin...

"Batıl vesilelere tevessül etmeme, bizim vazgeçilmez prensibimizdir."
Son Notlarından

MEHMET ÖZYURT HOCA'NIN HIZIR TURLARI

"Hayat, kemâle bir seferden ibarettir." diyenler hiç de haksız değiller. Ruhun derece-i hayatına çıkmak için bitmez bir seferde değil miyiz?

Her adım, olmasını istediğimiz hayırlar için fiilî bir duadan ibarettir. Gelmesi muhtemel gazap ve öfkelere karşı bir paratoner olan bu seferler hiç bitmemeli. Merhum Mehmet Özyurt Hoca bu seferlerin baş yolcularındandı. Patikası bile olmayan engebeleri bütün tehlikeleriyle göğüsledi. Onun seferleri gayretlerinin en güzel resimleridir.

O ideallerinde ısrarlı ve dimdik durdu. Hiçbir dünyevî fırtına onu yerinden oynatamadı. Bu kudsî iksiri bir emanet olarak her yere ulaştırmak ve muhtaçlara sunmak onun en kudsî gayesi oldu.

Allah'ı anlatmada kazanacağı sevabın peşinde olmayı ihlâsına mâni gördü. O, bu bereketli toprağın yediveren başaklarına ulaşmanın ve onların sonsuza kanat açmaları yolunda, bitmez seferlerin garip bir yolcusuydu. O istidatlarının tam hakkını verdi. Mevhibelerine göre şekillendi. Bu konumunu âdi şeylere sarf etmedi. Bu donanımını gizlemesini de iyi bildi. Kendi semamızın "Müşârün bi'l-benanı" idi.

Dinin hassasiyetine duygularını bir örtü yaptı. O inancını dışına yansıtan, Hakk'ın has dostlarından idi. Anlattığı dinin yabancısı gibi görünme zilletinden kurtulmuştu.

Çok gezmesi gerekiyordu. O da onu yaptı.

Onunla o sefer turlarına katılan bazı dostlarının anlattıklarına göz atalım. Siz bu misalleri binlere ulaştırabilirsiniz.

Sık Sık Gezilere Giderdik

Gurbet, muttasıl gurbete inkılâb edince mi biter, yoksa yeniden bütün hicranıyla mı çullanır kimsesiz garipler üzerine. Ne bitmez yolculuk bu. Öyleki şehadete uçuş yine böyle bir seferde vuku bulur.

Şerif Ali Bey anlatıyor:

Kendisi ile sık sık gezilere giderdik. Bu geziler cuma akşamları başlar, pazar akşamları sona ererdi. Bazen yakın, bazen çok uzak yerlere giderdik. İnsan birbirini ya yolculukta ya da alışverişte tanır derler. Ben de kendisi ile o kadar yolculuk yapmama rağmen, onunla ilgili beni rahatsız edecek bir tablo hatırlamıyorum.

Bir Hızır Gibi Gezmiş

Uğramadığı yer kalmamış. Şahitleri o kadar çok ki...

Adem Bey'in anlattıkları:

1992'den sonra Diyarbakır'da beraber olmak nasip oldu. Diyarbakır ve havalisinin sokaklarını ve köylerini gezerken gittiğimiz yerler arasında;

'Mehmet Hoca buralara uğramıştı.' sözünü duymadığımız yer yok gibiydi. Gezdiği bu yerlerde bir Hızır gibi gezmiş, güleryüz ve tatlı diliyle çok gönüller fethetmiş, onların Cenab-ı Hak'la ve Efendimiz'le (sallallahu aleyhi ve sellem) tanışmalarına vesile olmuş. Hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'nin lâtif ve gülen veçhesini güzel temsil etmişti.

İyi bir âlim ve hatip olmakla beraber, o denli de neşeli ve nüktedan bir insandı. Sohbetini dinleyenler kolay kolay sıkılmazlardı. En zor zamanlarda bile problemleri bir nükte ve latifeyle çözerek insanları sürura sevk ederdi.

Kaldı ki Biz Allah İçin Fedakârlık Yapıyoruz

Mehmet Özyurt, her seferden dersler çıkarır. A. Candan Bey, birlikte gerçekleştirdikleri iki yolculuğunu anlatıyor:

Bir seferinde M. Özyurt Hoca'yla İzmir'den İstanbul'a birlikte gidiyorduk. 303 marka otobüsler yeni çıkmıştı. Bu otobüslerde yedek şoförler bagajda istirahat ediyordu.

Otobüs mola vermişti. Mehmet Hoca bagajda, kolilerin yanında, iki büklüm yatan yedek şoförün hâlini görünce beni çağırdı. "Gel" dedi, "Bak insanlar dünya için ne meşakkatli ne perişan bir hayat sürüyorlar. Onların yaptığı fedakârlığın yanında bizimki nedir? Kaldı ki biz Allah için fedakârlık yapıyoruz."

1985 veya 86 yılı yaz tatili olsa gerek. İzmir'den Van'a doğru gidiyorduk. Elazığ'da Atalay Bey'in evinde mola verdik. M. Özyurt Hoca, Diyarbakır'dan geldi ve bize katıldı. Onunla Van'a, oradan Erzurum'a gittik. Van'da bir kolejin yerine bakılacak ve satın alınacaktı. M. Özyurt Hoca bana gelmişken, Van Kalesini, Horhor Medresesi'ni gezdirmişti. Üstad'ın 1. kapıdan düşüp: "Davam!" diye bağırınca, inayet elinin onu 2. kapıdan içeriye çekip aldığını anlatmıştı.

Dünyada Rahat Bir Hayat İstememişti

Yolculuk çile demek... Atalay Bey'in anlattığı buna açık bir misal:

Bir gün, Elazığ'dan Bingöl'e arkadaşları ziyarete gittik. Arabada Mehmet Özyurt Hocamla birlikte üç arkadaş daha var. Arkadaşları ziyaret ettikten sonra, gece tekrar Elazığ'a dönüyoruz. Bingöl ile

Elazığ yolu üzerinde 'Kuruca Geçidi' adıyla bilinen yerden geçiyoruz. Fakat öyle bir sis var ki 3 m. önümüzü göremiyoruz. Araba ile gitmek mümkün değil. Mehmet Hocam bir teklifte bulundu. "Arabanın önünde bir arkadaş gider, onun rehberliğinde yavaş yavaş sisli bölgeyi geçeriz" dedi ve kendisi ilk olarak arabanın önünde hızlı adımlarla yürümeye başladı. Fakat sisli bölge biraz fazlaymış. Arabadaki diğer arkadaşlar da, sırayla yoruluncaya kadar arabanın önünde yürüdüler. Mehmet Hocam kendi yaşını ve hocalık durumunu hiç dikkate almadan herkes gibi ne yapılması gerekiyorsa yapar, hatta daha fazlasını yapmaya çalışırdı.

Evine misafir olduğumuz zaman, hizmet etmekten zevk alırdı. Kendi elleriyle ezme, salata, çiğ köfte hazırlar, ikram ederdi.

Bir gün ailesi ile Malatya'ya gelmişti. Gecenin geç vakitleriydi. Ramazan ayındaydık, geç de olsa teravih namazını kıldık. Fakat zaman epey ilerlediği için yatmaya fırsat yoktu. Biraz oturduk. Sonra sahur yemeği yedik ve sabah namazından sonra İzmir'e doğru iki araba yola çıktık. Fakat ikimiz de, uykusuz araba kullanıyorduk.

İzmir'e geç de olsa ulaşmamız gerekiyordu. Konya ile Afyon arasında ben önden gidiyordum. Mehmet Hocam da arkadan geliyordu. Bir ara mesafe iyice açıldı. Ben bir müddet bekledim. Mehmet Hocam gelmediği için geriye döndüm. Yolda karşılaştık. Arabayla şarampole indiği için geciktiğini söyledi. Bereket kendisine bir şey olmamıştı.

Mehmet Hoca, hayatının büyük bölümünü böyle yorgun geçirdi. Belki de ahirette tam dinlenebilmek gayesiyle dünyada dinlenmeyi ve rahat bir hayatı istemedi.

Sür Allah'ın İzniyle

Ş. Aslan Hoca anlatıyor:

Bir insanı tanımak için "Ya kendisiyle alışverişte bulunmak, ya beraber yolculuk yapmak, ya da maiyetinde çalışmak lâzım."

Kimin sözüydü bu, hatırlamıyorum. Ben de Mehmet Özyurt Hocamla uzun bir seyahat yapmıştım; işte o zaman onun değerini daha da çok anlamıştım.

Dört arkadaş bir özel otomobil ile Türkiye turuna çıkmıştık; güzergâhımız İzmir'den İstanbul, oradan Sivas, oradan da benim memleketim Ş. Urfa ve Mehmet Hoca'nın memleketi Hatay'dı. Yolumuzun üzerindeki her ile, hatta bazı ilçelere de uğrayarak -tam hatırlamamakla beraber- galiba 13 gün sonunda seyahatimizi tekrar İzmir'de tamamladık. Bu gezi esnasında ikimiz de "Yol rehberliği" yaptık. O kadar ki arabaya binince ben sürücü arkadaşa Arapça olarak: "Sir ala bereketillah." derdim. Mehmet Hocam da Türkçe olarak: "Sür, Allah'ın izniyle" derdi. Çok tatlı ve güzel bir yol arkadaşlığı ile birbirimizi çok daha iyi tanıdık ve en ufak bir şeyde bile ihtilâfa düşmedik.

Urfa'dan ayrılıp Hatay'a, onun köyüne misafir olduğumuzda beni camiye götürüp imamla tanıştırdı. Biraz sohbetten sonra ayrıldığımızda, "Bazı köy imamları hep böyle; yıllarca bir köyde bulundukları hâlde köylülere çok şey kazandırdıkları söylenemez." demişti. Ardından da: "Eh, ne yapalım, bu kadar oluyor." diye gülümsemişti.

Bizim bu gezimizden birkaç yıl sonra "12 Eylül" darbesi olmuş ve Mehmet Hocam İzmir'de bir evde sohbet esnasında, arkadaşları ile birlikte kitap okudukları için polis tarafından basılıp gözaltına alınmıştı. Bir müddet sonra serbest kalınca, tekrar Diyanet'te görev verilmediği için Diyarbakır'a gidip orada çalışmaya başlamıştı. Diyarbakır'da kaldığı sırada o menhus 12 Eylül Darbesi'nin ceberût idaresi, onu hapse mahkûm etmişti.

Mehmet Hoca Diyarbakır'da cezaevine girip çıktıktan sonra birkaç defa beraber bazı gezilerimiz oldu. Merhum Kemal Erimez Ağabey ile Urfa'ya gidip bir arsa almak ve orada bir kolej yapmak istiyorduk. Gidip Mehmet Özyurt Hocamızı da aldık ve

Urfa'ya arsa bakmaya gittik. İşte; onun bir halk adamı olduğunu o zaman bir daha keşfettim. Arsa ararken bizi o kadar çok insanla tanıştırdı ki hayret ettim. Meğerse bir taraftan hocalık yaparken, bir taraftan da şahsî dostluklar kurmuş. Halka sadece dinî meseleleri izah eden biri değildi; onlarla bir arkadaş gibiydi. Tanıştığı bu insanları ziyarete gitmiş, giderken de hediye almıştı. Bir kilo çay, bir küçük paket kuru kahve, bir koli yumurta ve sadece çocuklara vereceği birkaç çikolata da olsa eli boş gitmemişti. Çikolataları ayrıca cebine koyar ve çocuklar kucağına gelince bizzat verirdi.

Urfa'ya yolculuk sırasında Hacı Kemal Ağabey, şekeri olduğu için, sık sık su içme ihtiyacı duyuyordu. Epey yol gittikten sonra Hacı Ağabey çok susadığını ve bir köye sapıp bir bardak su içmenin iyi olacağını söyledi. Arabayı Mehmet Hocam kullanıyordu. Gelen ilk köye saptık ve halkın gölgede oturduğu küçük bir duvarın dibine yanaştık. Mehmet Hocam selâm verip Hacı Ağabeyi göstererek: "Bu misafirinize bir bardak su getirir misiniz?" dedi. Bana da: "Hocam bunlara Kürtçe bir şeyler söyle de Hacı Ağabeye mahcup olmayalım." dedi. Ben de Hacı Ağabeyi göstererek: "Bu Hacı Efendi çok muhterem ve zengin bir iş adamıdır. Urfa'da bir okul yaptırmak için tâ İzmir'den gelmiş." dedim. Bu ilk selâm-kelamdan sonra hemen halk koşuşturdu ve büyük bir tas içinde su getirdiler. Kemal Ağabey bir yudum içince yüzünü buruşturarak; "Mehmet Hoca, bu nasıl misafirperverlik kardeşim, bu su ılık. Hiç soğuk suları yok mu?" dedi. Bunun üzerine köylüler "Elektriğimiz yok ki, Hacı amca, kusura bakmayın." dediler. Kemal Ağabey: "Kardeşim, kocaman yüksek gerilim hattı buradan geçiyor, nasıl elektriğiniz yok?" diye sordu. Köylüler de: "Doğru, yüksek gerilim buradan geçiyor, hem de tâ Irak'a, ancak bize vermiyorlar." dediler. Bu manzara karşısında Kemal Ağabey iç geçirdi ve üzüldü.

Ben Sizlere Doyamadım

Mehmet Hoca'nın son günlerinin şahitlerinden A. Bayram Hoca, o unutulmaz hicran anlarını anlatıyor:

Ben Adapazarı'ndaydım. Yıl 1988 yılı olmalı. Kendisinden bir grup arkadaşa sohbet etmesini rica ettim. "Akşam geç de olsa beni göndereceksin." diyerek kabul etti.

Akşam bir arkadaşın evinde toplanarak onu dinledik. Mehmet Hoca'nın duygu yüklü, feyiz ve bereket eksenli sohbeti gözyaşlarıyla dinlendi, âdeta cennet iklimine götürmüştü bizleri. Bir saat sonunda gözyaşı dökmeyen kimse kalmamıştı. Sohbet bitince kendisinden ısrarla bir de Kur'ân-ı Kerim okumasını istirham ettim ve beni kırmayarak okudu. Aman Allah'ım! O ne muhteşem okumaydı öyle! Ben öyle duygulu ve içten bir aşir dinlememiştim. Doğrusu, odadakilerin hepsinin kanaati de öyleydi.

Kendisini garaja bırakırken yolda bu hayranlığımı dile getirdim. "Mehmet Hocam, bu içli, samimi ve gözyaşlarıyla sulanmış enfes soluklu güzel sohbetinizi dinleyen; tabiri caizse, sizin sunduğunuz balı yedikten sonra benim sunduğum sirkeye artık razı olamayacaktır." dedim. Mehmet Hoca beni dinledikten sonra: "Hocam, beni konuşturarak asıl kendi yerini sağlamlaştırdın." demişti.

Bu olaydan birkaç ay sonra, H. Kemal Ağabeyi ve bizi Van'a davet etti. Adapazarı'ndan S. Başoğlu isimli kıymetli bir insanla beraberce Van'a gittik. Van'da güzel bir mekân vardı. Orada öğle yemeğini yediğimiz sırada "Yeni misafirler geldi." dendi. Mehmet Özyurt Hoca ve beraberinde birkaç kişi vardı. Mehmet Hoca sofrada, müsait bir kenara oturdu. Aramızda 5-6 kişi vardı ve bana uzaktı. Henüz hoşgeldiniz deyip elini sıkmamıştım; ama uzaktan selamlaştık. Yemekten sonra, ertesi sabaha kadar beraber olduk. Ben o sıra kendisinin âdeta sırlar âlemine açılmış ve hiç bu dünya insanına benzemeyen manevî hâllerini müşâhede

ediyordum. İman ve Kur'ân hakikatlerine ait bir meseleyi anlatınca veya bir başkasından dinleyince, gözleri âdeta pınar gibi akar ve etrafındakileri de ağlatırdı.

Akşam, bir yerde yine bu mealde sohbet ettik. Güzel ve duygu yüklü sohbetiyle yine ağladık. Ben kendisini çok sevdiğimi ve kendisiyle beraber olmaya doyamadığımı söyledim. "Ben de sizleri seviyorum ve ben de sizlere doyamadım." mealinde sözler söyleyerek mukabelede bulundu. Ertesi sabah kahvaltı yaptıktan sonra Mehmet Hoca'yı ve arkadaşlarını uğurladık.

Cenab-ı Allah Bizi Takdir Etsin

Mehmet Özyurt Hoca'yı hiçbir engel ve mani durduramadı. M. Aslan'ın anlattıkları çok mânidar:

Mehmet Özyurt Hocam, çok gayretli, çalışkan ve yorulma bilmez biriydi. Hiçbir zaman 'Yoruldum.' demezdi. Bizim belirli bir yerimiz vardı. Oraya geçerdi. Arabası varsa doğruca giderdi; yoksa işleri bitince o köşede bekler, geçen bir otobüsü durdurur, Diyarbakır'a giderdi. O zaman, geçerken hep o köşeye bakardık. Acaba orada mı, yardımcı olabilir miyiz, feyizlenip de kendisi ile bir şeyler konuşabilir miyiz diye... Şimdi hâlâ bakıyoruz.

Bir gün, aynı araçta rahmete kavuşan Hasbi Hocamın evindeyiz. Kapı çaldı, gelen Mehmet Hoca'ydı. "Buyurun hocam" dedik. Hep aniden gelirdi. "Ne o ağabey, dalgınsın." dedi. Benden yaşça büyüktü; ama ağabey derdi. "Hocam gittiğimiz her yerde tenkit ediliyoruz. Bize Allah razı olsun diyeceklerine "İşiniz, kârınız yok mu, akıllı olun." diyorlar." Mehmet Hoca, o zaman anlatmaya başladı: "Size başımdan geçen bir meseleyi anlatayım. Ben de Diyarbakır'da aynı sizin durumunuzdayım. Bizi inşallah gelecekte takdir edecekler. Cenab-ı Allah bizi takdir etsin, mühim olan o. Bir adam vardı. 'Çok iyidir.' dediler. Ondan Diyarbakır'da bize yardımcı olmasını istedim. Bana nereli olduğumu

sordu. 'Antakyalıyım.' dedim. O zaman köpürdü ve bana: 'Ben dinimi bilmiyor muyum da bana anlatıyorsun! Sen çok iyi bir adamsan, git memleketine hizmet et!' dedi. Biz böyle karşılanıyoruz ama usanmak yok. Elimizden başka bir şey gelmiyor."

Sabaha Karşı Gelirdi

M. Aslan, o bitmeyen yolculukları anlatıyor:

Mehmet Hocamı 1975-1979 yılları arasında İzmir'de lise öğrenimimi yaparken tanıdım. Bornova Merkez Cami'deki o gür ve tok sesini hâlâ kulaklarımda hissediyorum. Yolumuz ikinci olarak Şanlıurfa'da kesişti. Ben DSİ'de jeoloji mühendisi olarak görev yaparken, Mehmet Hocam da Diyarbakır'da bulunuyordu. 1987-1988 yılları arası bir buçuk yıl gibi bir zaman zarfında, belki yirmi defa birlikte olduk.

Hocam o bölgede ne kadar tanıdığı varsa ziyaret eder aşk, şevk, çalışma azmi yüklerdi. Ayrıca bölgede ne kadar âlim, şeyh ve ağa varsa hepsini ziyaret ederdi. Ben Urfa'da, Diyarbakır yolu üstünde ikamet ediyordum. Hocam Urfa'dan geçerken günün hangi saati olursa olsun, DSİ nizamiyesinden eve telefon açar, vakit gece ise, "Kardeş, hâlâ uyuyor musun?" diye takılırdı. Eve gelir, duşunu alır, istirahat eder ve yoluna devam ederdi. Mehmet Hoca'yı evimde misafir ettiğim zamanlarda haneme bir huzur geldiğini hissederdim. Genelde çocuklarla gelir, hanımı ve çocuklarını bize bırakırdı.

Bir gün Viranşehir'e bağlı Tomurcuk köyüne, yani bizim köyümüze, beraber gittik. Köyde amcam Mehmet Ağa'yı ziyaret ettik. Mehmet Hocam, amcamın kürkünü sırtına geçirdi. Amcamın sigara tablasını aldı. Çok güzel bir sigara sarıp içmesi için amcama verdi. Amcam sigarayı tüttürürken: "Nasıl olmuş, Mehmet ağa?" diye takıldı. Nereye gitse o insanlardan biri oluverirdi.

O sıralar, Urfa'da Hasbi Şahin Hoca'yla bir şeyler yapmaya

gayret ediyorduk. Tarihî bir binayı restore ettirip hizmete açmak için çalışmalar yapıyorduk. Diyarbakır'dan Mehmet Hocam sık sık uğrar, bizleri teşvik ederdi. Bu arada Ankara'dan ve İstanbul'dan da dostlar gelir, yardımcı olurlardı.

Bir Kişiyle Görüşmek İçin

G. Konak'ın anlattıkları:

Mehmet Hoca Diyarbakır'da eğitim-öğretime gönül verenlerden biriydi. Talebeleri devamlı ziyarete gider, kahvaltıda yedikleri zeytin-peyniri paylaşırdı. Kendi evi herkese açıktı. Ben yeni evliyken, hanımı daima onlara bırakırdım.

Mehmet Özyurt Ağabey, bir kişinin selâmıyla ikinci, üçüncü şahıslara da ulaşmayı bilirdi. Bir kişiyle görüşmek için Mardin'e, Nusaybin'e giderdi.

"Maddî gelişmenin yanında maneviyatın da bir buhurdanlık gibi tütmesi gerekir…"

Son Notlarından

ŞEHADETE YAKLAŞIRKEN

Fânideki Son Yolculuk Bakiye İlk Kanatlanış

Mehmet Hoca kırklar gibi yaşadı. Yerinde, konumunun farkında oldu hep. Allah'ın kendisi için tayin ve takdir buyurduğu yerlerde şikâyetsiz yaşadı. Konduğu yerin kendisi için hayırlı olduğuna imanı tamdı. Rıza hassasiyetini sonuna kadar muhafaza etti. Yaptıklarının hesabını vererek ömrünü tamamladı. Arkadan iz sürenlere leke bırakmadı.

Mehmet Hoca'nın vefası, ufku kadar derindi. Bu durum, ona Allah'ın rızasına ermeyi kolaylaştırdı. Başak erken olgunlaştı.

Eşi Şükriye Hanımefendi, Mehmet Hoca'yla yaşadığı mesut bir ömrü özetliyor. Ebediyete gülümseyen son bakışla vedalaşmışlardı. Asıl kavuşma, asıl olan o yurda kalmıştı. Şükriye Hanımefendi o ayrılığın ebedi hicranıyla yanıp duruyor, sabırla ve vakarla. Şimdi söz onun:

O, evde olduğu zamanlar, evde bayram havası eserdi. Misafir hiç eksik olmazdı. Bana ev işlerinde yardımcı olurdu. Her şeyi yerinde yapardı. Doğru olanı mutlaka yapar ve bu konuda ta-

viz vermezdi. Her yönden çok anlayışlıydı. Dışarıda olduğu gibi, evde de çok güzel bir idareciydi.

Yirmi sene kadar önce bir gün ona "Ben sana hiç layık değilim. Sen çok âlimsin, ben ise çok cahilim." demiştim. Mehmet Hoca ise bana: "Ben senden çok memnunum. Asıl cahil, Allah'ı bilmeyendir." diye karşılık vermişti. Hiçbir gün beni rencide edecek bir söz söylemedi. Hep takdirkâr sözler söylerdi. Ben de onun her sözüne her konuda "Peki efendi" demişimdir. İlk günden beri ona 'Efendi' derdim; o da bana 'Hanım' derdi. Hiçbir zaman birbirimize ismimizle hitap etmedik. Herhangi bir konuda birbirimizi üzdüğümüzü hiç hatırlamam. Biz üzülürdük; ama şikâyet etmezdik. Üzüntümüz; onu evde çok az görmemizden, onunla doyasıya beraber olamamamızdan kaynaklanıyordu. Evliliğimiz boyunca, bir gününü eve ayırdığı hiç olmamıştır. İskenderun'da otururken de, İzmir'de otururken de sabah namazında evden çıkar, gece çok geç vakitlerde gelirdi. Çok güçlü, çok becerikli bir insandı ki her şeye rağmen evin ihtiyaçlarını da hiç aksatmazdı.

İzmir'de oturduğumuz zamanlar, cami imamıydı; ama o kadar yoğundu ki, sanki 8-10 tane işyeri varmış gibi, "İşten başını kaşıyacak vakti yok." diye bir söz vardır ya onun gibi, oradan oraya koşturuyor, oradan oraya gidiyor, evde olduğu zamanlarda mutlaka ev misafir dolu oluyordu. Evimiz, İskenderun'da da, İzmir'de de, Diyarbakır'da da hiçbir gün misafirsiz kalmamıştır. Aynı günde 2-3 aile birden yatılı misafirim olmuştur. O çok neşeli olurdu o zamanlar.

Bir defasında 15-20 gün olmuştu, onu görememiştik. Olağan seyahatlerinden birindeydi. Bir akşam üzeri eve dönmüştü. Yoldan geldiği için yorgun ve hâlsizdi. "Artık bu gece bizimle kalsan, özledik seni." dedim. Hatta "Gelen olursa, yok, daha dönmedi, deriz." dedim. Bir defa olsun kendi kendimize bir yemek yiyelim, hep beraber aynı odada oturup bir çay içelim istedim. Gülümseyerek 'peki' dedi. Sanki bunun olmayacağını biliyor gibiydi. Ben

mutfakta hazırladığım yemekleri tepsiye koymaya başlamıştım ki kapı çalındı. Yine onu soruyorlardı. 'Yok' diyemedim, 'evde' dedim. O, onları içeri aldı. Yemeğe kalmayacaklardı. Ama o, onları yemek yemeden bırakmadı. Yine onlarla beraber içeride yemek yedi, onlarla beraber çay içti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar onlarla beraber oturdu.

On yaşındayken, babası onu köyünden çok uzakta Hasan isimli bir hocaya götürmüş, teslim etmiş. "Eti senin, kemiği benim." demiş. Onun medrese hayatı o zaman başlamış. İlme, okumaya, öğrenmeye ve dini yaşamaya çok hevesliydi. Hem kendi köyünde hem de medrese tahsili gördüğü köyde herkes ona ilminden dolayı 'Şeyh Muhammed' derdi. Hocanın yanında kaldığı zamanlarda, hiçbir gün hocasının ailesiyle birlikte aynı sofraya oturmamış. Onlarla beraber aynı yerde bulunmamış. Kendi köyüne geldiğinde de yakın akrabalarıyla dahi aynı sofrada yemek yememiş. Dersinden geri kalmamak için insanlarla beraber olmamış, yaşıtlarıyla oynamamış. Hatta o zamanlar annesi babası dağdan şehre çuvallarla odun taşır, satarlarmış. O da köye geldiğinde onlara yardım eder, sırtında çuval taşır, ama elinden kitabını bırakmazmış. Annesi anlatırdı, tek oda bir evde otururlarmış. Odanın bir köşesine, yere pösteki serermiş. Pöstekinin üzerinde gece sabaha kadar ders çalışırmış. O zamanlar elektrik de yok; mum ışığında, bazen oturduğu yerde uyuklamaya başlayınca annesi onu yatırmaya çalışırmış. O dışarı çıkar; köy yerinde buz gibi havalarda, içeride soba da yanmıyor, yüzünü yıkar, yine dersine devam edermiş. Sık sık abdest alır, namaz kılar, ellerini kaldırır, saatlerce dua edermiş. Günlerce yemek yemediği olurmuş. Annesi onu uyutmak için, yemek yedirmek için yalvarır, ağlarmış. O, yine onun gönlünü alarak yemez, uyumaz, ders çalışırmış.

O zamanlar çok kıtlık varmış. Çok yokluk çekmişler. Bir şehirden bir şehire çok nadir araba çalışırmış. Ona da binecek parası yokmuş zaten. Dağlardan, bayırlardan yürüye yürüye evine

gelirmiş. O da 3-5 ayda bir, birkaç günlüğüne. Hocasının yanında kaldığı süre içerisinde (yaklaşık 10 yıl) bir tek şalvarı, bir de ince bir ceketi olmuş.

Annesinin babasının durumu pek iyi olmadığı için eline geçen parayı onlara gönderirdi. Hatta askere 50 lirayla gitmiş; askerden geldiğinde 50 liranın 15 lirasını tekrar babasına vermiş.

Herkes onu tanıyordu. Ramazanlarda, herkes onu kendi köyüne imam almak içi uğraşırdı. Annesine-babasına gönderdiğinin ötesinde eline geçeni biriktirir, kitap alırdı. En değerli varlığı kitaplarıydı. Hep Arapça kitap alırdı. Bir defasında bir kitaba ihtiyacı olmuş. Fakat o kitap çok pahalıymış. Ne yaparım, ne ederim de o kitabı alabilirim, diye çok düşünmüş. Hatta alamadığı için çok ağlamış. Son çare amcasına başvurmuş. (Amcası benim babam olur.) Ben o zaman çok küçüktüm; ama o ânı hiç unutmam. Boynunu büktü, çok mahzun, ağlayarak: "Amca" dedi, "Bir kitap almam lazım, derslerim yarım kalıyor, bana biraz yardım edebilir misin?" Kimseden bir şey istemezdi. Hayatı boyunca da bir defa bir kitabı almak için birisinden bir istekte bulunmuştu ve bunu kendi ifadesiyle hayatı boyunca unutamayacaktı. Ne acı ki; o zaman babamda da bir şey yoktu. Ancak bol miktarda zeytinyağı vardı. "Sana zeytinyağı vereyim, götür sat, parasıyla kitabını al." dedi. Zeytinyağı o zaman iyi para ediyordu. Zeytinyağını şehre götürüp satarak kitabını almıştı. Daha sonra anlatırdı. O kitabı alınca günlerce sevinmiş.

İman diyordu, ilim diyordu, başka bir şey demiyordu. Âdeta kendisini bu dünyadan soyutlamış, ilme adamıştı. Daha 16 yaşındayken İskenderun'da cenaze yıkatmışlar ona. Tek başına cenaze yıkamış. Onu çok seviyor, ona çok saygı duyuyorlardı.

Sesi de çok güzeldi. Gittiği her yerde ona sorular sorarlar, Kur'ân-ı Kerim okuturlarmış. O, Kur'ân okurken cemaat kendini tutamayıp ağlarmış.

Askerden geldiğinde, annesi babası onu evlendirmek için çok sıkıştırmışlar. O, kesinlikle evlenmek istememiş. "Ben medreseye devam edeceğim." demiş. Çok baskı yapmışlar, hatta hocasına bile söylemişler. O sıralar bir köyde 3-5 ay imamlık yaptıktan sonra İskenderun Çay Mahallesi Camii'ne müezzin olarak atanmıştı.

Orada 35-40 m2'lik, 2 odalı, bir evimiz vardı. İki odaya da birer tane somya koymuştuk. Birinde biz kalıyorduk; diğerinde ise Mehmet Hoca'nın annesi ile babası kalıyordu. Hiçbir şeyimiz yoktu. Yerler çok soğuktu. Yerleri kapatacak bir örtümüz bile yoktu. Buna rağmen evimiz hiçbir gün misafirsiz kalmazdı. İskenderun'dan haftada 1-2 defa misafirler gelirdi. Kitap okurlardı. Daha çok Mehmet Hoca'ya okuturlardı. O okurdu, herkes dinlerdi. O zamanlar, bazen İskenderun'un önde gelen zengin ailelerinden biriyle görüşürdük. Onlar da Mehmet Hoca'yı çok severlerdi. Fakat "Mehmet Hoca'ya dikkat et. Nur talebelerinin arasına katılmış. Hatta onlara ders yapıyormuş. Yarın bir gün devlet onun Nur talebesi olduğunu anlarsa görevine son verir, açıkta ortada kalırsınız." diye bana tembih ederlerdi. Ben de korkardım. Nur talebeleri kimdir? bilmezdim. Onlar bizim evdeyken kapıdan onları dinlerdim. Allah'tan, Peygamber'den, Kur'ân'dan bahsedelerdi. "Allah Allah!" derdim. "Nur talebeleri bunlarsa çok güzel bir şey. Bunlar niye bana böyle diyorlar?" derdim. Ama içimde bir tereddüt vardı. Bir gün dayanamadım. Kendisine sordum. "Kim bunlar?" dedim. Bana baktı, gülümsedi. O gülümseyince ben rahatladım. Başka hiçbir şey demedi. Mırıldanarak dua etti. Ama onun bana bakarak gülümsemesi, benim bütün tereddütlerimi yok etmişti. Bu insanlar iyi bir şey olduğuna kanaat getirmiştim. Fakat çok enteresandır. Daha o zamanlardan beni, "Mehmet Hoca böyle giderse görevden uzaklaştırırlar." diye korkutuyorlardı. Bu korkum, kısa süre sonra geçmişti. Fakat o zamanlar söylenen akıbet 22 sene sonra gerçekleşti. İzmir'e taşınmıştık. İskenderun'daki o korku ve endişe dolu günlerin

üzerinden 22 sene geçmişti. Mehmet Hoca bir gün arkadaşlarıyla beraber yine elinde bir kitapla yakalanacak, bir cani muamelesi görecek ve akabinde görevden alınacaktı.

21 yaşlarındaydı. Evliydik. İskenderun'daydık. Adana'da İmam-Hatip okulunun imtihanlarına girmeye başlamıştı. Çok başarılıydı. Her girdiği imtihanı yüksek puanlarla kazanıyordu. Özellikle, meslek dersi hocaları ona hayran kalmışlardı. Hatta öğretmenler kurulunda bir hocası ona şöyle demiş: "Sen bizden çok ileri bir seviyedesin." İmam-Hatip okulu diplomasını aldığı zaman bir de çocuğumuz olmuştu. Adını 'Ahmet Feyzullah' koydu. O zamanlar hem evi geçindiriyor, bizimle ilgileniyor, hem camide görev yapıyor, hem okul derslerine çalışıyor, hem de kendi kendine Arapça kitaplar okuyor, kendini yetiştiriyordu. Bunun yanında her gün bir yerlere gidiyor, birileriyle buluşuyor; kitap okuyorlardı. O zamanlardan başlamıştı gecelerini feda etmeye. Daha güzel bir ifadeyle gecelerini ihya etmeye. Şuna dikkat etmiştim: Günde 4 saatten fazla uyku onu rahatsız ediyordu. Zaten istese de ömrünün son gününe kadar günde 4 saatten fazla uyku fırsatı eline geçmemişti.

İmam-Hatip diplomasını aldıktan sonra bir üzüntü sarmıştı onu. Bunalım derecesinde düşünüyordu. Yüksek okula devam etmek istiyordu; ama hiçbir imkânı yoktu. Maddi durumu iyi değildi. Evliydi, çocuğu vardı. İskenderun'da görev yapıyordu. Yüksek okula devam etmesi için başka bir şehre gitmesi gerekecekti. Çaresizlik onu yiyip bitiriyordu. Gece gündüz ibadet ediyor, namaz kılıyor, dua ediyordu. Ayrıca herkes ona: "Okumalısın, yüksek tahsil yapmalısın." diyordu. Bunlardan biri de bizim ailece görüştüğümüz Halıcı Hüseyin Beydi. Halıcı Hüseyin Bey, bir gün Mehmet Hoca'ya İzmir'e gidip İslâm Enstitüsü imtihanlarına girmesi için ısrar etmiş. O, "Olmaz, imkânsız." demiş. Hüseyin Bey, daha fazla ısrar edince, Mehmet Hoca anlatmış durumunu... "Nasıl olacak?" demiş. "Şu kadar aylık alıyorum. Şu kadar kira veriyo-

rum." Sorumlu olduğu bir ailesi var. Ayrıca annesine ve babasına da o bakıyor. O zamanlar bir de ikinci çocuğumuzu bekliyoruz. İzmir'e gitmek için bilet alacak parası bile yok.

Diyelim ki İzmir'e gitti. Okulu kazandı ve okumaya başladı. Geçimini nasıl sağlayacak? Ailesine nasıl bakacak? Halıcı Hüseyin Efendi, onun İzmir'e gidiş-geliş parasını karşılayacağını söylüyor. Bunun üzerine, Mehmet Hoca İzmir'e gidiyor. Yüksek İslâm Enstitüsü imtihanlarına giriyor ve birincilikle kazanıyor. (Birinciliği V. Yıldız'la paylaşıyorlar.)

O sıralar, İskenderun'a Edremit'ten yeni bir müftü tayin edilmişti. O müftü de Mehmet Hoca'yı çok sevdi. Hatta, ona çok güzel imkânlar sağladı o zaman. Mehmet Hoca İzmir'de okula devam ederken İskenderun'daki maaşını kesmedi. Mehmet Hoca İzmir'de de bir camide imamlık alıncaya kadar İskenderun'daki maaşı devam etti. Sonra İzmir'den maaş almaya başlayınca bizi de İzmir'e aldı.

Hocaefendi'yi İskenderun'dayken duymuştu. Hatta Hocaefendi'nin birkaç tane vaaz kaseti de vardı. Ama yakinen tanışmamışlardı. İlk olarak İslâm Enstitüsü imtihanlarına gittiğinde kendisini görmüş, tanımış ve 8-10 tane kasetini alıp gelmişti. O zaman, birdenbire çok değişmişti. Ben bile tanıyamaz olmuştum onu. Hatta çok defalar "Sana ne oldu böyle?" demiştim. O kasetleri dinliyor, saatlerce ağlıyordu. Bana çok garip geliyordu 24-25 yaşlarında bir adamın, çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlaması... Yemesi, içmesi, oturup kalkması, hatta yolda yürüyüşü bile değişmişti. Yakınımızdaki bazı insanlar "Bu hoca böyle giderse aklını kaybedecek, ne oluyor ki buna böyle? Biz de Müslümanız, biz de Allah'a inanıyoruz. Bu kadar fazla ileri gitmenin ne âlemi var!" diyorlardı. Demek ki Mehmet Hoca, ışığı o zamandan görmüştü. Yemiyor, içmiyor, yatmıyor, uyumuyor, o ışığa koşuyordu.

Vefatına 20-25 gün kala, onda bazı değişiklikler hissetmiş-

tim. Eskisinden daha fazla düşünceliydi. Gözleri daha fazla yaşarıyordu. Gözleri bir noktaya sabitleşiyor, saatlerce o noktaya bakıyor, bir şeyler düşünüyor, ağlıyor, çoğu zaman sesli olarak dua ediyordu.

Vefatından bir hafta kadar önceydi. Gaziantep'ten dönüyorduk. Orada birçok yere uğradı. Biz arabada oturduk. Her girdiği yerden çıkarken insanlar onu topluca uğurluyorlardı. O da herkesle musafaha ediyor, kucaklaşıyordu. Hareketleri dikkatimi çekmişti. Sanki üstünde bir tonlarca ağır yük varmış gibiydi. En son bir öğrenci yurduna uğramıştık. Biz arabada oturduk. O içeri girdi. En fazla orada kaldı. Başkaları da geldi herhalde. Yurttan da ayrılırken kalabalık bir topluluk bizi uğurlamıştı. Urfa'ya gidiyorduk, oradan da Diyarbakır'a geçecektik.

Urfa'da yeni açılacak bir müessese vardı. Bir an evvel açılması için uğraşıyordu. Açılışın gecikmesi, onu çok rahatsız etmişti. Yolda arabada teybe Hocaefendi'nin bir vaaz kasetini koydu. Onu dinliyorduk. Vaazda bir yerde Hocaefendi şöyle dedi: "Vücudunuz paramparça olsa, kanlarınız şakır şakır aksa iman etmedikçe şehit olamazsınız." O zaman Mehmet Hoca ciğerleri parçalanırcasına bir 'oooff' çekerek direksiyonun göğsüne öyle bir yumruk vurdu ki biz korkmuştuk.

Evimize ulaştık. O, daha doğru düzgün istirahat edemeden bu defa Van istikametine yola çıktı. Evde yarım gün bile kalmamıştı. Orda da bizden çok Diyarbakır'daki arkadaşlarıyla beraber olmuştu. Kapıdan çıkarken, "Birkaç gün sonra Allah geri dönmeyi nasip ederse, kalabalık misafirlerle gelebiliriz." dedi. Hatta "İstiyorsan seni de götüreyim" dedi. Ben de "Madem misafirlerle geleceksin, ben kalayım hazırlık yapayım." dedim. Kendi çıktı gitti. Biz balkondan, gözden kaybolana kadar ona baktık. Arabaya binerken bir defa döndü, el salladık ve gitti. Döndüğünde, çok yorgun, bitkin ve hâlsizdi. Âdeta kıpırdayacak hâli kalmamıştı. Divanın köşesine oturmuştum. O da başını dizlerime koydu ve

uzandı. Ben ona, "Kamyon şoförlerini geçtin." dedim, "Ne gecen var, ne de gündüzün, ne cumartesin var ne de pazarın. Hiçbir gün biz seninle beraber olamayacak mıyız?" Gözleri ıslak ıslaktı. Hareketsiz bir şekilde yüzüme bakıp duruyordu. "Dua et." dedi, "Allah ahirette nasip etsin bunu bize." Baktım; gözlerinden inci gibi yaşlar süzülüyordu. "Ne oldu sana böyle, bu 15-20 gündür çok değiştin." dedim. Çok şeyler biliyor da bir şey söylemek istemiyormuş edasıyla başını sallayarak "Ben de bilmiyorum, ben de bilmiyorum." diye mırıldandı. Sonra kalktı, çamaşırlarımızı koyduğum dolabı açtı. Karıştırırken, çok önceleri bana getirdiği bir elbiselik kumaşı buldu, çıkardı. "Bunu ne zaman giyeceksin?" dedi. Ben de, "Bilmem." dedim. Fakat o hafta içinde ona başlamayı düşünüyordum. Kumaş elindeyken bir kumaşa baktı, bir bana baktı. "Fakirin bir şeyi olur ya giyer, ya giyemez; sen de bu elbiseyi giyemeyeceksin." dedi.

Bir süre evin içinde döndü dolaştı öyle. "Hemen Urfa'ya gitmem lazım." diyordu. Ama o derece yorgun, bitkindi ki, gözlerinin altı mosmor, gözlerinin içi kan kırmızı olmuştu. Uzun yoldan gelmişti. Ama daha hiç dinlenememişti. "Urfa'ya gitmem lâzım." diyordu. Bunu birkaç defa tekrar etti. Dakikalar sonra, Urfa-Antep istikametine yola çıkmak üzere elbiselerini değiştirdi. O kadar ağır hareket ediyordu ki, sanki üzerinde tonlarca yük varmış gibiydi. Hatta çorabını değiştirdiğinde yenisini giyecek hâli yoktu. Ben kendi ellerimle giydirdim. Kapıdan çıkarken ufak çocuğunu çağırdı, öptü. Dua etti. Ayakkabısını giydikten sonra, içeri baktı. "Ne oldu?" dedim, "Bir şey yok." dedi. Bir basamak indi, durdu, döndü, bana baktı. "Ne oldu, bir şey mi unuttun?" dedim. "Hayır" dedi. "Niye gitmiyorsun?" diye sordum. "Bilmiyorum." dedi. Gözleri ıslak ıslaktı. "Sana ne oluyor?" böyle dedim. "Bilmiyorum." diye cevap verdi. Bir basamak daha inerken ben kapıyı kapattım, ama içimde çok büyük bir sıkıntı vardı. Sanki boğazıma yumruk yumruk tıkanmıştı bir şeyler. Geri açtım kapıyı, baktım

gitmemiş orada duruyor. "Niye gitmiyorsun? Bir şey mi var?" dedim. "Yok." dedi. Tekrar yüzüme dikkatlice baktı. "Hadi Allah'a ısmarladık." dedi. Koşar adımlarla indi. Kapıyı kapattım, hemen balkona koştum. Aşağı baktım gitmişti. Göremedim. Balkonumuz müsaitti. Birazcık bekledim belki aşağıda durmuştur, çıkar diye. Yoktu. Kaybolmuştu. İçimdeki sıkıntı gittikçe artıyordu. Gidiş o gidiş… Gitti… Gitti… Üçüncü basamaktaki görüşüm onu son görüşümmüş meğer...

"Herkes bulunduğu sahada şartsız, kayıtsız ve ölünceye kadar beklentisiz hizmete devam etsin…"

Son Notlarından

EBEDİYETE UÇUŞ ÂNI

Çileli bir yolculuğun şehadetle noktalanacağını kim bilebilirdi ki... Sakıp Ağabey de bilemezdi. Ama o, Mehmet Özyurt'un son anına da şahit olmuştu:

Gözaltılar, sorgulamalar, sıkıyönetim, cezaevleri, medrese-i Yusufiyeler faslı bitmiş, bir nebze çoluk çocuğumuzun arasına dönmüştük. Gaziantep'te kolej inşaatını üzerine alan dostlarımız bizi tuğla indirme merasimine davet etmişlerdi. İbrahim Çelik, Hani Eski Belediye Başkanı Şeyh Sıddık Berk, DSİ çalışanı elektrik mühendisi bir arkadaş ve ben arabaya binerek yola koyulduk. Şanlıurfa'ya vardığımızda DSİ'de görevli M. Aslan'ın lojmanına konuk olduk. M. Fırat, Bayram Acar ve N. Gonca da bizden önce orada bulunuyorlardı. Sabahleyin belli bir yerde toplanarak, üç arabalık bir konvoyla yola çıktık. Ben, Şeyh Sıddık Berk, M. Aslan, Mehmet Hoca'nın arabasındaydık, diğer arabada da A. Nakipoğlu, İbrahim Çelik, Hasbi Hoca, Bayram Acar ve M. Fırat vardı. Bizim araba öndeydi. 15. km'de Mehmet Hoca arabayı durdurarak arkamızdaki arabaya gitti. M. Fı-

rat'ı da bizim arabaya gönderdi. Yumurtalık'la Ataş Rafinerisi arasında tankerler âdeta tekerlekli boru hattı gibi, arka arkaya geçiyorlardı.

M. Fırat'ın, bizim arabayı devreye sokmasından beş dakikalık bir zaman sonra, arabamız karşı taraftan süratle gelen bir tankere kıl payı değmeden geçti. Tanker bizi geçtikten sonra, arkada feci ve korkunç bir ses duyduk. (Meğer tankerin şoförü uyuyormuş.) Arkamıza döndüğümüzde Mehmet Hoca'nın bindiği arabanın tankere çarpması ile pestile döndüğünü gördük. Hemen arabanın üzerine üşüştük. Trafik polisleri "Kardeşim araba infilak edecek, sizler de ölürsünüz." diyerek bizleri uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Her şey, beş dakikalık bir zaman diliminde olup bitmişti. Mehmet Hoca, misafiri M. Fırat'ı onore etmek niyetiyle arabamıza davet etmişti. Kendisi de gidip Hasbi Hoca'nın yanına oturmuştu. Takdir-i İlâhî ile Mehmet Hoca M. Fırat Beyin bedeline şehadet mertebesiyle Hakk'a yürüdü.

Mehmet Hoca'nın Şehadet Parmağı

Elim hadisenin diğer bir şahidi M. Aslan olanları şöyle naklediyor:

17 eylül 1988 Cumartesi günü İstanbul'dan Bayram Acar, M. Fırat ve N. Gonca uçakla Gaziantep'e, oradan da A. Nakipoğlu Ağabeyin arabası ile Urfa'ya gelmişlerdi. Urfa'da, bizim evin terasında sohbet yapıldı. Mehmet Hocamla telefonla görüştük. Hocam, yarın sabah geleceğini söyledi. O gece, İstanbul'dan gelen misafirler ve Hasbi Şahin Hoca bizim evde yattı. Gecenin bir vaktinde uyandığımda, Bayram Acar Ağabeyin yatağında değil de, yatağının yanında, yerde uzandığını gördüm. Belli ki gece rahatı kaçmıştı.

Ertesi gün, sabah namazında Mehmet Hocam ve Diyarbakır-

lı işadamı İbrahim Çelik bize geldiler. Sabah namazını cemaatle kıldık. Sonra hep beraber dua ettik. Biraz oyalandıktan sonra Gaziantep'e hareket etmeye, kahvaltıyı orada yapmaya karar verdik. Üç araba ile yola çıktık. Arabanın biri Urfa'dan Ömer Faruk isminde bir esnafa, diğeri işadamı A. Nakipoğlu'na aitti. Öbürü de Mehmet Özyurt Hocam'ın kendi arabasıydı. Hareket ettikten sonra ilk durduğumuz yerde Mehmet Hocam, "Arabalara, kaynaşmak için karışık binelim." dedi.

Bizim arabaya ben, Ömer Faruk Bey ve adını hatırlayamadığım bir ağabeyimiz bindi. Hasbi Hoca, İstanbul'dan gelen ağabeylerin arabasının şoförlüğüne geçti. Hasbi Hoca'nın yanına, M. Fırat Ağabey, arka koltuğa Bayram Acar ve İbrahim Çelik Ağabeyler bindiler. Rahmetli Hasbi Hoca araba kullanmayı severdi.

Arabalar Gaziantep'e hareket etti. Urfa çıkışı 3-5 km. sonra Akabe mevkiine gelindiğinde Mehmet Hocam durdu, arabasından indi. M. Fırat Ağabey ile yer değiştirdi. M. Fırat Ağabey, Mehmet Hoca'nın arabasını kullanmaya başladı. Mehmet Hocam da, Hasbi Şahin'in kullandığı arabaya M. Fırat'ın yerine bindi. 3-4 km. yol aldıktan sonra Hasbi Şahin bizim arabayı solladı. Karşıdan konvoy hâlinde gelen tankerlerden birisi de bu esnada hatalı sollama yaptı. Hasbi Şahin hiç kaçmaya fırsat bulamadan tankerin altında kaldı. Tanker üstünden geçti. Önümüzde simsiyah bir duman yükseldi. O anda hepimiz "Eyvah!" dedik. Olay 40-50 m. önümüzde cereyan etmişti. Hemen durduk. Olan olmuştu. Dördü de anında ruhunu Rahman'a teslim etmişti. Çünkü tanker taksiyi preslemişti. Araba 180 derece dönmüştü. Yönü Urfa'ya doğruydu. Hepimiz şok geçirmiştik.

O anda arabanın en ön farının olduğu yerde bir kıvılcım hâlinde yangın çıktı. Söndürmek için hiçbir şey yoktu. O sırada gelen bir otobüsten bir kucak şişe su aldım. Söndürmek için uğraştım, nafile, söndüremedim. Alev büyüdü, araba içindekilerle beraber

yandı. İtfaiye geldi; ama artık çok geçti. Yerde, rahmetli Mehmet Hoca'nın sağ kolu duruyordu (havalar sıcak olduğu için kolunu pencereden dışarı çıkarmış). Rahmetli Mehmet Hocam şehadet parmağını kaldırmıştı!

Hemen Gaziantep'teki dostlara haber verildi. Yanlış hatırlamıyorsam, Nevzat Bey geldi. Irak'a giden tırlardan battaniye temin edildi. Cesetler battaniyelere sarılarak Urfa Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı. Araba yandığı yerden kaldırıldı. Yerde kalan kül yığınını sanki temizlemek amacıyla ufak bir hortum gelerek, gökyüzüne savurdu. Arabanın yandığı yerde asfalt da yanmıştı. Yıllarca hep oradan geçerken onları anar, ruhlarına Fatiha okurum. Geçen sene gittiğimde, o yerin asfaltını yenilenmiş gördüm. Bir de sollama yasağı levhası dikilmiş.

Mehmet Özyurt Hocamın cenazesi Antakya'ya, Hasbi Şahin'in Kahramanmaraş-Afşin Kuşkayası köyüne, İbrahim Halil Çelik Diyarbakır'a, Bayram Acar Ağabeyin cenazesi de İstanbul'a gönderildi. Hasbi Şahin'in ailesini ve cenazesini ben götürdüm. Orada öğlen namazını müteakip sevenleriyle beraber defnettik.

Gözden Kaybolup Gittiler

O kader anının şahitlerinden biri de N. Gonca... Sonsuza yürüyüş anını bir de ondan dinleyelim:

16 Eylül perşembe akşamı, arkadaşlarla sohbet ediyorduk. Günümüzde günahların bizi her taraftan sardığından, ihlâs ve takva üzere bir yaşayışımızın olmadığından bahsediyorduk. Bir ara Bayram Bey: "Bana kalırsa şehit olmaktan başka bir şey temizlemez." diyerek şehitliği arzuladı. Ben kendi kendime: "Şimdi bir savaş yok, hem de yaşımız belli noktaya gelmiş." diye düşünürken, şehitliğin çeşitlerini hatırladım. Öyle ya; yanarak ölen, karın sancısı ile vefat eden, denizde boğulan mü'minler de hükmen şehit sayılıyordu. Cuma günü uçağa bindik. Tam havalanıp

Kocasinan Kabristanı'nın üzerinden geçerken Bayram Bey bana: "Bak Ziya Beyin oğlu, şimdi mezarında." dedi. Hiçbir münasebeti yokken bunu niçin söylediğini anlayamadım ve düşünmeye başladım. Gaziantep'e vardığımızda uğradığımız dükkânlarda ve işyerlerinde bir fırsatını bulup, insanları ikaz ediyor; teşvik edici konuşmalar yapıyordu. Hâlbuki bu mevzularda çok az konuşan bir insandı. Öbür gün Urfa'ya gittik. Yolda uğradığımız Nizip'te olsun, Urfa'da olsun hep şuurlandırıcı konuşmalar yaptı.

O akşam yattık. Fakat Bayram Bey hiç uyumamış. Hâlbuki, yatınca 5 dk. geçmez uyuyakalırdı. Gece battaniyesini alıp koltuğa oturmuş; azıcık dalıp, sonra tekrar uyanıyormuş. Bana: "Bugün gözüme hiç uyku girmedi." dedi. Sabah namazını Hasbi Hoca'nın imamlığında kıldık.

Sabahleyin üç araba geri döneceğiz. Fakat arkadaşları bir türlü toplayamıyorum. Birini buluyorum, öbürü kayboluyordu. Sanki Urfa'dan çıkmayalım diye çeşitli sebepler çıkıyor ve gidişi engelliyor. Ben Renault'a bindim. Arabayı ben kullanacaktım. Yanımda Mustafa Bey vardı. Arkada Bayram Bey ile Halil İbrahim Bey bulunuyordu. Biraz sonra Hasbi Hoca yanıma geldi: "Sen Kartal'a geçeceksin, bu arabayı ben kullanacağım." dedi. Biz hareket ettik. Arkadakiler 6-7 km. sonra durup, tekrar yer değiştirmişler. Yani Ford'u kullanan Mehmet Hoca, Mustafa'ya: "Senin ehliyetin var, benim arabayı sen kullan." deyip, kendisi Hasbi Hoca'nın yanına, öne oturmuş.

Bir tepeye doğru tırmanıyorduk. Karşıdan tankerler geliyordu. Birisi hatalı bir sollama ile önündekini geçmeye çalışırken, Ford az bir tehlikeyle yanlarından geçti. Fakat Renault ne yapacağını şaşırdı. Tankerle bir anda burun buruna geldiler. Önce, yukarı doğru kalkar gibi oldular, sonra tanker ezip geçti. Renault da ezilmiş hâli ile ters yöne, yani Urfa'ya döndü. Arabayı durdurup koşmaya başladık. Bir baktık dirsekten kopmuş iki sağ kol, ikisinin de şehadet parmakları şehadet getirme hâlinde dikilmiş.

Birinin yüzüğünden Mehmet Hoca'ya; öbürünün de nişanından Bayram Beye ait olduğunu anladım. Dördü de vefat etmişti. Birden yangın başladı. Söndüremedik; ancak itfaiye söndürebildi. Cesetleri, dört ayrı battaniyeye sararak kaldırdık. Cesetler ayrılınca geriye küller, kanlar, kanlı kâğıtlar vs. kalmıştı. Bir anda ezilmiş taksi merkez olmak üzere çevresinde bir hortum belirdi ve geride ne kalmışsa hepsini göğe çekerek aldı. Sonra gözden kaybolup gitti. Hiçbir kalıntı bırakmadı.

Bayram Beyi İstanbul'a getirdik. Onu sardığımız battaniyeyi açtık. Hoş bir kokusu vardı. Hâlbuki yanık olduğu ve aradan vakit geçtiği için endişeliydik. Kefene koyduk. Kabre konurken üzerimize kanlar damladı. Bir arkadaşımın pantolonunda ve birkaç yerinde damla damla kan izleri kaldı. Herkes hayret etmişti.

Namazını Gözyaşlarıyla Kılmış, Gözyaşlarıyla Dua Etmiştik

Fâni hayattan son uğurlanışta şehadeti ötelerde önemli bir referans olacak bir topluluğun omuzlarında uğurlanmak liyakat ister. Mehmet Özyurt, bu liyakatın serdarıdır. Kudret Hocanın "Allah-u Ekber" tekbiriyle cemaat sakinleşmiş ve huzurda divana durulmuştu.

Bu babda son söz Kudret Hoca'nın:

Bendeniz rahmetliyle Diyarbakır'da, 1984 yılının aralık ayından 1985 yılının mart ayının sonuna kadar beraber olabildim. 1985 yılının nisanında askerlik yapmak üzere Diyarbakır'dan ayrılmıştım. Askerliğim bittikten sonra, Zonguldak'ta çalışmaya başladım. Oradan da 1986'da Manisa-Turgutlu'ya geçtim.

Hatırladığım kadarıyla 18 eylül 1988'de rahmetlinin kaza haberini alınca cenazeye gitmek üzere İzmir'den yola çıkan Pekmezci Ağabey'e dahil oldum. Onlar üç kişiyle İzmir'den çıktılar, Turgutlu'dan geçerken beni aldılar. Ertesi sabah, sabah namazında Adana'ya geldik. A. Kemerli Bey bize namazdan sonra kah-

valtı yaptırdı. Bu arada kaza ile ilgili malumât aldık. Daha sonra Adana'dan ayrılıp, rahmetlinin köyüne, cenazenin başına ulaştık. Yusuf Ağabey: "Geç hocam, cenaze namazını kıldır." dedi. Liyakatim olmadığı hâlde namazı kıldırmak bana nasip oldu.

Kalabalık bir cemaatle birlikte gözyaşlarıyla namazını kılmış, gözyaşlarıyla kabre koymuş ve gözyaşlarıyla arkasından dua etmiştik. Bir-iki saat sonra, biz tekrar İzmir'e dönmek üzere köyünden ve kabrin başından ayrıldık. Makamı cennet olsun.Öbür tarafta, Cenab-ı Hak hizmeti sebkat etmiş bu ağabeylerimizle bizleri beraber haşr eylesin.

"Her şeyi Allah'tan bilmeli ve şahıslara karşı bir beklentiye girilmemelidir… "
Son Notlarından

ÖTELERE SELÂM

Şühedâya Dâhil Oldu

Sonsuza uçan sözler hicran kanatlıdır. Hasretin koyunda demlenirler. Bundandır ki, çoğu zaman baş döndürürler.

Uzun bir beraberlik, daha uzun devam edecek bir ebediyyet kapısında ansızın kopuverdi. İbrahim Hoca çok sevdiği Mehmet Özyurt'tan ayrı düştü. Bu ayrılık, sıradan bir ayrılık değildi. Bu can bu bedende durdukça kanayacak bir ayrılık. İbrahim Hoca o ayrılığı şu cümlelerle anlatıyor:

80'li yıllarda Van'daydım. Bir gün kendisini Van'a davet ettim. Davet ettiğim gün İstanbul'dan misafirlerim vardı. Kolej inşaatı içinde güzel bir yemek yedik. Görüştükten sonra Mehmet Hoca: "Bayram Beyi, Hasbi Beyi, M. Fırat'ı sabah Diyarbakır'a ben götüreyim. Geri kalanları da sen Erzurum'a götür." dedi. Taksimat üzerine, onlar sabah Diyarbakır'a gittiler; ben de kalanları alıp Erzurum'a götürdüm. Onlarla Erzurum'da gezip dolaştıktan sonra onları uğurladım ve ertesi gün arabamla Van'a döndüm. Baktım ki arkadaşlar üzgün, kimisi ağlıyor. "Hayırdır arkadaşlar?" diye sorunca, Mehmet Özyurt, Bayram Ağabey ve Hasbi

kardeşimizin trafik kazasında Rahmet-i Rahman'a kavuştuklarını öğrendim.

Mehmet Hoca ebediyete açıldı. Şühedâya dâhil oldu. Cenab-ı Hak, inşallah bizi Firdevs'te buluşturur.

Şehadet Parmakları Havada Kalmıştı

O elim mi elim kazanın sonrasına şahit Nevzat Bey diyor ki:

Van'dan çağırmışlardı. Van'a gidip dönmüştü. Gece M. Fırat, Bayram Acar ve N. Gonca'yla ziyaret için Diyarbakır'a gitmişler. Oradan da Urfa'ya gelmişler. Akşam DSİ lojmanlarında bir arkadaşın evinde yatmışlar. Sabah kalvaltıya Gaziantep'e geleceklerdi. Hasbi Hoca'yı da almışlardı. Diyarbakır'dan Gaziantep'e gelirken malum kaza yaşandı.

Kazadan sonra arabada yangın çıkmış. Bayram Acar ve Mehmet Hoca'nın kolları kopmuş, arabanın yan tarafına fırlamıştı. Şehadet parmakları havada kalmıştı. Arabada duruşları canlı gibiydi.

Urfa Devlet Hastanesi'nde geceye kadar yıkama ve tabut işleri devam etti. Mehmet Hocamı Antakya'ya köyüne gönderdik. Ertesi gün kabre koyarken hâlen taze kan akıyordu.

Teslim Olmaktan Başka Ne Çaremiz Var!

Öyle bir ayrılık ki seneler, onu silmek yerine büyüterek içinize akıtıyor ve siz de bu ayrılığın yangınında yaşamaya mecbur kalıyorsunuz. A. Bayram'ın anlattıkları ortak bir acı:

Erzurum'da Hayati Bey'in bir işyeri vardı. Oraya uğramamış insan yok gibidir. Biz de beynimizi kemiren ve kalbimizi durdurma noktasına getiren şehadet haberini orada aldık. Ağlayarak kendimden geçmişim. "İnnâ lillah ve innâ ileyhi râciûn." demek-

ten ve teslim olmaktan başka ne çaremiz var ki... Onu yaptık; fakat ben senelerce bu acıyı içimden atamadım.

Yeri Zor Doldurulacak Bir Yiğidi Kaybettik

Ş. Aslan Hoca'nın mülâhazalarına ve çağrılarına katılmamak elde değil:

Evet, hayat; bir ölümü sonuç vermek için var olur; çünkü insan bu dünyaya, gitmek için gelir. Bir insan misafir gittiği ve misafir olacağı yere evinin bütün eşyasını beraberinde götürmez; çünkü en kısa zamanda o misafir olduğu haneden asıl evine dönecektir. Döndüğü zaman da ağlamak ve üzülmek şöyle dursun; büyük bir mutluluk hissedecek ve "İnsanın kendi evi gibi var mı?" demekten kendini alamayacaktır. Bu yüzden, misafir olduğu yere beraberinde getirmediği mal-mülk, ev-bark için ağlamaz, huzursuz olmaz.

İnsan da bu dünyaya bir misafir olarak geldiğine ve günün birinde -istemese de- gitmek mecburiyetinde olduğuna göre ölüm, onun için asıl evine dönmek ve her şeyine kavuşmak demektir. Demek çoğu insanın ölüm için ağlaması ve sızlanması yersizdir. Bilâkis ölüm, sonsuz ve mutlu bir âlemin kapısı olması hasebiyle insanı mutlu etmeli...

Ama insan bu, uzun fakat mutlu gelecektense geçici ve yakın olanı tercih eder. İnsanın bu tabii tercihi, anormal olmasına rağmen, nerede ise bütün insanlık için gayet makul ve normal karşılanır. Yani bu kadar yaşlanmasına rağmen hâlâ dünyamız ve onun içindeki misafirleri, işin gerçek yüzünü anlamış değil. Pek çok sahada mefhum kargaşası yaşandığı gibi, inananlar için de ölüm gerçeği sahasında mefhum kargaşası yaşanıyor ve inanan insanlar da hâlâ bu dünyayı 'İmtihan Salonu' değil; 'Bâki bir mükâfat yurdu' görme anlayışına sahip. Keşke yeryüzünde ölümü kurtuluş ve imtihanın kazanılması, sona ermesi şeklinde

anlayan bir topluluk olsaydı. Keşke ölenler için taziye yazarken: "Ne mutlu sizlere! O da imtihanını bitirip bu dünya külfetinden ve zahmetinden kurtuldu ve asıl memleketine gittiniz." diyen bir cemaat olsaydı.

Sabah uyandığında, "Maalesef bugün de yaşıyorum." diyen ve asıl memleketine gidemediği için üzülen muhterem bir büyüğümden bunu defalarca duymuştum. Gerek beraber kaldığımız evde gerek daha sonraki münasebetlerimizde hep bunu duydum ve hep arzu ettim ki; bunu içselleştiren bir insan topluluğu olsun. Ama şimdiye kadar bu değişime şahsen şahit olamadım. Fakat bütün bu arzu ve isteğime rağmen ve dünya ile ukbayı böyle algıladığım hâlde, Mehmet Özyurt Hocamın vefat haberine sevineceğime ben de herkes gibi ağlamıştım. Hâlbuki babamın vefat haberini aldığım zaman gerçekten sevinmiş ve Allah'a şükretmiştim. Hatta evime geldiğimde gülerek içeri girince kapıyı açanlar ve evdekiler şaşırmıştı. Ben de, onlara ölüm gerçeği hakkındaki bu düşüncemi o zaman izah etmiştim.

Fakat ben Mehmet Özyurt Hocam vefat ettiği için ağlamamıştım. Ağlamam; yaptığı hizmetlerde yeri zor doldurulacak bir 'eğitim sevdalısını' daha kaybettiğimiz içindi. Nitekim köyüne, cenazesine gittiğim zaman da, mezarının başında hep aynı duyguları yaşamıştım: "Milletimiz yeri zor doldurulacak bir Yiğidini kaybetti, artık bir Mehmet Özyurt'u olur mu?" diye hep içimden sayıklayıp durdum.

Mekânın cennet olsun Özyurt Hocam! Serptiğin o günkü tohumlar ve suladığın o münbit ve bereketli topraklar, şimdi gerçek fidanlarını vermiş ve çiçeklerini açmış muhteşem mi muhteşem ve göz kamaştırıcı meyve vermiş ve vermeye de bundan böyle devam edecek. Allah daha da verimli ve bereketli mahsul ihsan ettikçe gelen nesiller hep seni ve senin gibi bu ülkenin gerçek sevdalılarını yâd edecekler. Huzur içinde yat aziz kardeşim!

Gafletim Aklıma Geldikçe İçim 'Cız' Eder

Son anlarına şahit olanlardan Atalay Bey'in anlattıkları:

Malatya'dan Elazığ'a gitmiştim. Naci Bey Diyarbakır'dan telefonla aradı ve yapılması gereken birkaç işi beraber yapmamızı istedi. Ben arabamla Diyarbakır'a gittim. Naci Beyle buluştuk. Naci Bey Bitlis'te yapılması gereken bir iş olduğunu ve zamanın İçişleri Bakanına telefon ettirmemiz gerektiğini söyledi. Bir köye gitmiş olan bakanı bulduk. Yemek yendikten sonra durumu arz ettik. O da valiye telefon ederek bizim geleceğimizi söyledi. Naci Beyle tam köyden ayrılırken Mehmet Özyurt Hocam küçük oğlu Üsame ile birlikte köye geldi. Biz Naci Beyle Bitlis'e doğru oradan ayrılırken birikmiş sadakaları istedi. Fakat ne ben ne de Naci Bey bir ihtiyacı olduğunu düşünmüştük. O an maddi bir yardımda bulunmayı akıl edememiştik. Hâlâ o günkü gafletim aklıma gelince içim 'cız' eder, hayıflanırım.

Hafta sonu, Mehmet Özyurt Hocam'la buluşmak üzere Gaziantep'e gittim. Sabah saat 09:00'da beraber kahvaltıda buluşacaktık.

Gece uyuyamadım. Sabah namazından sonra, bir saat kadar uyumuşum. Saat 09:00 oldu, fakat Mehmet Hocam gelmedi. Saat 09:30 sularında kaza haberi geldi. Nevzat Beyle hemen Urfa'ya doğru yola çıktık. Biz olay yerine gittiğimizde iş işten geçmişti. Cumhuriyet savcısı, olay yerinde tutanak hazırlıyordu. Cesetler yandığı için cesetleri tanımak mümkün değildi. Ancak arabada oturuş durumlarına göre tespit yapılabilmişti.

Cenazeleri, kamyonlardan tedarik ettiğimiz battaniyelere sardık. Urfa'ya morga getirdik. Akşam namazından sonra da cenazeleri tabutlara koyduk. Fakat Mehmet Özyurt Hocam ile Bayram Acar ağabeyin ılık ılık kanları akıyordu. Kanı durduramadık. Bir naylon alarak tabutu kapladık. Cenazeleri ancak öyle taşıyabildik.

Allah hepsine rahmet etsin. Kısa, fakat dolu dolu bir hayat yaşadılar. Allah şefaatlerine nâil etsin. Âmin.

Sen Gittin Gideli

Bu okuyacağınız yazı ondan ayrılığın sekizinci yılında, hasretli bir çağrı mahiyetindedir. Binlerce dostunun gönül sesini kelimelere döken M. Güneş Beye en kalbî teşekkürler:

Unutulmaz hatıralarıyla gönüllerimizdeki mümtaz yerini muhafaza eden ve boşluğunu asla dolduramadığımız rahmetli Mehmet Özyurt Hocamızın aramızdan ayrılışının sekizinci yılı...

O güzel, halim, emin insanı tam tanımak üzereyken, elimizden uçurduk. Öyle bir uçtu ki hicranımız, hasretimiz, her geçen gün daha da artıyor; o ihlâslı, samimi çehreden gördüğümüz vefa ve sadakat örnekleri ruhumuzu hâlâ besliyor.

Nur yüzlü, güzel Hocam;

Hani senin Bornova sokaklarında emin adımlarla, ihlâs yüklü edan ile yürüyüşlerin, sokaklarımızı, hanelerimizi süslemen vardı ya, biz hiçbirini unutmadık. Yokluğuna alışamadık, sanki bir köşede karşımıza çıkacakmışsın gibi hissediyoruz. Hani "Mustafa Kardeş, yahu neredesin" deyişlerin vardı ya, hepsi ama hepsi kulaklarımızda, hafızalarımızda. Hele hele seninle aynı ızdırabı ve zulmü çeken sırdaşlarını gördükçe hatıralarımız tazeleniyor, onlar arasındaki eksikliğini fark edince de hicran ateşi bütün bedenimizi sarıyor.

Aziz Hocam;

Sen giderken arkanda bıraktığın, önce Mevlâ'ya sonra da bizlere emanet ettiğin yetimlerin büyüdüler. Onlar böyle bir ayrılığa hiç ama hiç hazır değildiler, gel gör ki kader-i İlâhî hadiseleri bir halı gibi dokuyarak, seni makam-ı cennete, şefkat dolu kanatları altına aldı. Nadide eşin de bu ayrılığa hazır değildi. Öyle sarsıldı,

öyle bocaladı ki, temessül eden ruhaniyetin yetişmeseydi, belki de çok zor dayanacaktı. Geldin, ilginin devam ettiğini, âyet-i kerimenin ifade ettiği gibi, ölmediğini ciğerpârelerine gösterdin. Metin olmalarını, hâl lisanı ile ifade ettin.

Arkadaşların da bu şaşkınlık içinde ne yapacaklarını şaşırdılar, acemice koşturdular, yokluğunu onlara hissettirmemeye çalıştılar. Heyhat! Senin yerini kim tutabilirdi ki! Senin yerini tutamasak da aramızdaki hasbiler, yuva ve yavrularına olan engin şefkatinin boşluğunu kapatmaya çalıştılar.

Derken, yuvan ve yavruların için çok zor geçen ayların ardından, yıllar birbirini kovaladı. Oğlun Abdullah artık senin rolünü üstlendi. Bak yürüyüşü ve konuşmaları sana ne kadar benziyor! Artık annesinin en büyük desteği Abdullah... Kızın ve Kemaleddin de mutlu birer yuva kurdular. Onların mutluluğu ile sevinmekte, üzüntülerine üzülmekteyiz.

Aziz Hocam;

Sen gittin gideli, şartlar çok değişti. Hizmet arkadaşların şehit olduğun yerde bıraktığın bayrağı çok daha farklı burçlara çıkardılar. Koştular, ülkemizin sınırlarını aştılar. Aştılar ne demek, gitmedikleri yer yok gibi. "Kalk yiğidim!" nağmelerine kulak veren kardeşlerin, ülkeler aştılar; açtılar. Kimileri senin gibi şehadet şerbetini içip ebediyete göçerken, kimileri de ellerindeki tutam tutam ümit tomurcukları ile rayihalar dağıtmaya devam etmektedir. İnanıyoruz ki; sen bu ahenk tablosunu bir köşeden tebessümlerle seyrediyorsun. Mevlâm bizleri bu tablodan ayırmasın inşallah.

Güzel Hocam;

Aramızdan ayrılışına alışamadık; ama ölüm hakikatini başımıza taç yaparak hıçkırıklarımızı boğazımıza düğümlüyoruz.Yokluğun o kadar zor geliyor ki... Sohbetlerinden, vaazlarından, ikramlarından çok ama çok istifade ettik. Vefa borcumuzu ödeyebildiğimizi asla söyleyemem; ama bunun ızdırabını asla unutamadık.

Geride bıraktığın yuvan ve yavruların önce Mevlâ'nın sonra da bizim nezaretimizde. Ömrümüz ve nefeslerimiz yettiği sürece onların sevinçleriyle sevinecek, sıkıntılarına derman olmaya çalışacağız. Hizmetimizde kusurumuz olursa önce sen, sonra vekillerin bağışlasın inşallah.

Sevgili Hocam;

En içten dualarımız seninledir. Seni o kadar özledik ki inşallah, Mevlâm bizleri ahiret yurdunda buluşturur da hasret gideririz. Ahiret yurdu da olmasa kuzuların, hasretine nasıl dayanacak ki!

Ruhun şâd olsun.

Nur içinde yat, ey melek kalbli insan!

Bizlere Ötelerden Tebessüm Ediyor

Zafer Beyin müşahedesi:

"Kazanın oluş şekli, sanki onların şehadetine şahitlik ediyor. Sanki o, aramızdan hiç ayrılmadı. Her zamanki mütebessim çehresiyle hep aramızda yaşıyor ve bizlere ötelerden tebessüm ediyor. Kendisini cidden çok sever ve saygı gösterirdim. Arkadaşlarım ve meslaktaşlarım arasında oldukça fazla seyahat eden biri sayılabilecek iken, Mehmet Özyurt Hocamın vefatının üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen, kabrini maalesef ziyaret edememiştim. Yurtdışındaki bir bilimsel kongreye kara yoluyla gidişim esnasında, kısa süreliğine de olsa Hatay'da bulunma fırsatından istifade ederek, şehir merkezine yakın olan köyündeki kabrini ziyaret edebildim. Güzel bir tevafuk eseri, o sırada eşi de köyündeydi. Vefatının yıl dönümü, aynı zamanda bir kandil gecesine rastlamaktaydı ve aile efradı o mübarek gecede onun ruhu için okutulacak mevlidin tatlı telaşı içindeydi. Ben yolculuğum nedeniyle mevlide iştirak edemesem de Mehmet Hocamın kabrini ziyaret ettim. Oradaki huzurlu atmosferi yudumladım. Köyündeki

evi, eşiyle ilk evlendikleri zaman yaşadıkları ev, restore edilmiş. Eşi, o zamandan kalan eşyaların titizlikle korunduğu evde, heyecanla Mehmet Hoca'nın nasıl kendi eliyle küçük ve mütevazi bir çalışma masası yaptığını ve boyadığını anlattı.

O aramızdan ayrılsa da hatıraları hep canlı kalacak. Ruhu şâd, makamı cennet olsun.

***

Yıllar sonra onun yalnızlığı için yazdığım bir şiir...

Yalnızlığa

-Mehmet Özyurt'un Anısına-

Kendinle bırakılalı beri
Emiyor sizi yalnızlığınız
El yapıyor sizi
Elinizden ne gelir ki
Bir girdap olan anılarda
Her garip kendine ilerler
İsyankâr rahatlara
Âzâde ayrılıklar
Nazardan eskimiş yüzümleyim ben
Kanayan avuçlarımla
Parmaklarım dokunuyor Fırat'a, ürperiyorum…
Acıları sarmak için
Işıldayan sahillere sığınmak için
Umutlara ve yalvaran bakışlara
Kendime ilerliyorum
Gülmeyi tatmamış saatlerimle
Bırakılmayı zevk edinmişim
Doğru mu bu yaptıklarım
Ya sonra
Evet alışıyorum

Kendimi saklıyorum
İçimdeki onlardan kurtulup
Tanımsız sadeliklere sarınıyorum
Ben olmayan insanım
Gideceğim
Kıvrım kıvrım beklentilerim
Kopmuş kimsesizliğim
Bir savaş mağduru anılarımla
Sıkışmış tuzaklara
Geçkin acılarım
Bir yağmur sonrası kokularıma
Kaskatı kesilmiş davranışlarım
Düşüverdi avuçlarıma
Alıştım zamansızlığa hey!
Olanca aklığına sığındım yalnızlığın
İzmir'le büyüdüm yıllarca
Sürgünler ve yangınlar içinde
Aklandım gönül kirlerinden
Denedim kendimi Mektupçu'da
Silkinip çıkmak mı dediniz anılardan
Bakışlarımda gizledim burukluğumu
Mehmet Özyurt'u bilirim
Dokuz numaralı hücrede
Kanayan avuçlarını açar
Yakarırdı en sessiz harflerle
Diyarbakır ak, Urfa şimdi apak
Mehmet Özyurt'la başlar ebed başlıklı şafak[2]

2 Ahmed Özer, *Bir Ah Yüceliği*, s,19-20.

"İnsanın kalbi ve kafası dünya işleriyle kirlenmemişse rüyada gördüğü şeyler şuuraltı hortlaması değildir."

Son Notlarından

RÜYA PENCERESİNDEN

Söz sahibine varınca kalem durmak istemiyor. Burada da öyle oldu. Mehmet Özyurt adı, çok şifreleri deşifre etti. İradeye boyun eğmeyen nice duygular râm oluverdi. Latif Hoca'nın inziva ikliminden huzura akan kelimeleri pek çok sırra kapı aralıyor. Bundan sonra sözü ona bırakıyorum:

Kolektif ferasetin ihatalı bakışı Hak katında en önemli referans. İnanmış bir topluluğun izhar ettiği olumlu kanaat, ulu divanda red görmeyen hüsn-ü şehadet. Fâni kubbede bâki kalan hoş seda olmak büyük mazhariyet. Tevhid üzere yaşamak ve öyle de ölmek ne güzel, ne hayırlı âkıbet!..

Ruhun şâd, makamın cennet olsun Aziz Dost! Keşke seninle hukukumuz daha derin ve birlikteliğimiz, aktarabileceğim elvan hatıralarla örgülenmiş bulunsaydı. O zaman belki, ifadelerim kendi tabiî seyri içinde, mücerredin soğukluğundan kurtulur ve müşahhasın muhabbetli ikliminde yol yol uzar giderdi.

Ne ki, seni hatırlamak, bizler için biraz da mücerredi hatırlamak değil mi? Ölüm gibi, berzah gibi, temessül gibi, rüya gibi...

Ya da, sevgi gibi, merhamet gibi, şefkat gibi, ferâgât, fedakârlık, cömertlik, civanmertlik gibi... Hatta ilk anda, müradifini bulmakta zorlanacak kadar kendimiz olan, me'lûf, me'nûs bazı kelimeler gibi... Yahut şiirde, musikide, mimaride varlığı bilindiği, zevk-i selimle hissedildiği hâlde bir türlü ifadeye dökülemeyen ahenk gibi, estetik gibi...

Ölümün tanıdık yüzü, sen aramızdan ayrılınca, bizlere daha tanış oldu. Seni hatırladıkça, onu da hatırladık. Seni sevdiğimiz gibi onu da sevdik. Berzah, kapı komşumuzmuş, bunu senin sıkça gelip gidişlerinden bir kere daha öğrendik. Temessülü okurduk, az çok bilirdik de. Ama seninle okuduklarımızın hakikatine bir kere daha erdik. Bilgilerimizi pekiştirdik. Rüyalarımıza girdin, mübeşşirât diliyle bizlerle söyleştin, halleştin. Beklentisizliği bir kere daha sende gördük, sende yaşadık. Verdin, verdin sonunda bir canın kaldı, onu da verdin. Dava dedin, gaye dedin, başka şey de söylemedin. Yaşamaktan yazmaya fırsat bulamadın, belli. Ama sen, zaten yazılması gerekenleri ömrünün karelerine resmedip öyle gittin. Şimdi onlara bakıyor ve seni yazıyoruz. Seni yazarken de uğruna yaşadığın değerleri yazmış oluyoruz.

Bak, seni alnından öpen ışık hüzmeleri, ansızın sökün edip gelen ve yakalamakta zorlandığımız ilhamlar gibi ruhumuzu doldururken; hâlinde nümayan bedi beyanın da kara kıştan sonra altın saçlı baharı idrak etmişlerin kulaklarına, henüz terennüm edilmeden dinlenebilen, geleceği fâş edici, hikmet yüklü nağmeler fısıldıyor. Eşyadan esmaya, esmadan müsemmaya sıçramış bir seyr ü sefer yolcusunun, iz sürüp yürüdüğü topografyayı ele veriyor, gezdiğin yerlerin haritası. Havari çağrısına benziyor bütün iniltilerin. Yanık sesinin yankıları duyuluyor, yanık cesedinde. Başkaları berd ü selâma ulaşsın, diye yanan cesedinde yankılanıyor; "İki korkuyu bir arada vermem." muştusu. Nurlu bir mühür gibi duruyor bu muştu, Medrese-yi Yusufiye'den aldığın şehâdetnamenin üzerinde. İnsan zaaflarının bir bir yırtılıp ortaya döküldüğü hengâmelerin

hepsinden alın akıyla çıkışının belgesidir bu şehâdetname senin için. Eteklerinde binbir problemin düğümleri çözülen kutlulardan olmak kolay pâye midir? Maiyyet vasıf ister, istidat ister, liyakat ister. Nebilere, sıddıklere, şehitlere ve salih kullara refik olmak için onların geçtikleri haddelerden geçmek, onların çektiklerini bir bir çekmek gerek. İlâhî kural bu, istisnası da yok.

Ey hizmette önde, ücrette hep geride duran cephelerin yiğit evladı! Ey sadrı, sürekli "Hasbünallah" okuyan cesaret âbidesi alperen! Sen, bağrımızdan kopan bir yıldız gibi ayrılıp ötelere gittiğinden beri, yeri doldurulamayan seçkinlere duyulan hasretle bizler seni hep hatırladık, hep andık. Senden herhangi bir talepte bulunmaya hakkımız yok; ama yine de demeden edemeyeceğim; sen de bizleri berzah dostlarının yanında hatırla, oralarda bizleri de an ve de devletimize hicranlarımızı birer arıza olarak arz eyle.

En hayırlı vakitte gelmek, görüşmek ve muhabbetle kucaklaşmak üzere, bâki selâmlar aziz dost, hepimizden hepinize bâki selâmlar…

Seni Almaya Geldim

Şengül Hoca anlatıyor:

Avustralya'dan konferans için davet almıştım. Orada bulunduğum bir gece Merhum Mehmet Özyurt Hocamı rüyada gördüm. Bana "Seni almaya geldim." dedi. "Hocam, biliyorsun ben Avustralya'dayım. İzinsiz ve istişaresiz cennete bile olsa girmeyiz." dedim. "Doğru söylüyorsun, özür dilerim!" deyip döndü. Kayboluncaya kadar takip ettim, çok güzel giyinmişti.

Ertesi gün konferans salonuna giderken arabamızı kullanan kardeşimiz, süratle giderken tünelin içinde doksan derecelik bir dönüş yapmaya kaktı ve arabamız tünelin duvarına asılı kaldı. Devrilseydik büyük bir tırın altında kalacak ve Mehmet Hocamın davetine icabet edecektik.

Ne İstiyorsunuz?

Yine Şengül Hocayı dinleyelim:

Eski yıllarda samimiyet had safhadaydı. Bir gece rüyamda arkadaşların dizildiklerini gördüm. Bana doğru tek tek geliyorlar. Şaşırdım. "Ne istiyorsunuz?" diye sordum. "Biz Allah için şehit olmak istiyoruz." dediler. Ben de: "Bana niye geliyorsunuz? Hocamıza gidin." diyerek sorumluluktan kurtulmaya çalıştım. Onlar ısrar ettiler. Hele en öndeki kardeşimiz…

Israrlarına dayanamadım. Bıçağı alarak en öndeki kardeşimizi kurban ettim. Sonra da çok pişman oldum. Diğerleri ısrara devam ediyordu. "Ben artık karışmam." dedim. Zaten bir hata yaptım. Uyandım. Rüyamı, bir büyüğüme anlatmak istedim. Ancak her ne zaman teşebbüs etsem, müsaade etmedi.

Kısa süre sonra Mehmet Özyurt'un şehadet haberi geldi. Urfa'da geçirdiği trafik kazasında, hizmete koştururken Rabb-i Rahim'i, çektiği dünyalık sıkıntılara bir son verip yanına almıştı. Olan bize olmuştu. Hocaefendi derin bir hicran yaşamıştı. Rüyamda başını kesip kurban ettiğim zât, kazada başı koparak şehit olmuştu.

Değme Yarama Baho

Anlatan Bahaattin Bey:

1989 Ramazanının üçüncü günüydü. Ankara'da, yakaza-rüya karışımı bir hâlet yaşadım. Baktım, evimize Hocam teşrif etmiş. Beraber kucaklaştık. O sırada ben hanımının vefatını biliyorum sanki, kendisi bilmiyor. Ben de: "Mehmet Ağabey, zor olmuyor mu bu kadar geziyorsun? İşin, meşguliyetin, çocuklar… Yenge de olmayınca nasıl yapıyorsun." dedim. "Değme yarama Baho" dedi ve öyle bir ağladı ki… Kendimi de salonda, ayakta gördüm, ben de ağlıyordum. Uyandım, gözyaşlarımı görmüştüm. Uzun

süre tesirinden kurtulamamıştım. O sıra dediler ki kendi evine de gelmiş.

Bu Arkadaşlar Neden Bana Garip Bakıyorlar?

A. Bayram'ın rüyası:

Mehmet Hocamın şehadetinden sonra Hocaefendi'nin yanına gitmiştim. O gece rüyamda arkadaşlar Hocaefendi'nin etrafında oturmuşlar, yemek yiyiyorlardı. Tam bu anda kapı açıldı ve Mehmet Özyurt Hocam içeriye girdi. Herkes kendisine mütereddit bir şekilde bakınca Hocaefendi bana dedi ki: "Yemekler bitti. Sen Mehmet Hoca'yı al, kendisine yemek hazırla." Mehmet Hoca bana: "Yok çıkmayalım, buradaki yemeklerden kalanlar bana yeter." dedi. Ben de: "Hocaefendi böyle istiyor." dedim ve çıkardım. Bana dedi ki: "Hocam, bu arkadaşlar bana neden öyle garip garip bakıyorlar? Ben de, (Öldüğünü belli etmemek için) belki geç kaldığındandır." dedim.

Buralardan Ben Sorumluyum

H. Bülent'in rüyası:

2003 yılında Irak Savaşı patlak vermeden hemen önce öğretmen arkadaşlar -bir kısmının ailesi ve çocukları da yanlarındaydı- Irak'a geçmek üzere son nokta olan Silopi'de bekliyordu. Savaştan dolayı herkes gergindi. Ben havayı yumuşatmak için uğraşıyordum; ama mümkün olmuyordu. Gece Silopi'de kaldıktan sonra sabah Irak'a geçecektik. Gece arkadaşları toplayıp şöyle dedim: "Arkadaşlar, yarından sonra dönüş yok. Geri dönmek isteyen varsa bu gece dönsün, dönenler için kalbimizde herhangi bir kırgınlık olmayacaktır."

Gece öylece uyuduk. Sabah kalktığımızda öğretmen arkadaşlardan biri şöyle bir rüya görmüştü: "Mehmet Ağabey geldi, bizi

otobüse bindirdi ve Kuzey Irak'a hareket ettik. Yolda otobüse canavar suretinde yaratıklar saldırıyordu. Mehmet Özyurt Hoca gelince yaratıklar kaçtı. Mehmet Özyurt Ağabey dönüp bize: "Buralardan ben sorumluyum" dedi. Böylece sabah Irak'a gittik.

Mehmet Hoca İçeri Girdi ve Oturdu

G. Konak diyor ki:

Bir gece rüyamda kapı zili çaldı. Mehmet Hoca içeri girdi ve oturdu...

BİR KÖY VAR UZAKLARDA: KARAKSİ

Karaksi; başını Amanos Dağları'na dayayıp ayaklarını Antakya'ya doğru uzatmış, iki derenin etrafında kurulmuş yemyeşil, güzel bir belde. Yeni adıyla Karlısu, eski ismi ile Karasoku. Yavuz Sultan Selim'in Anadolu'nun birliği için iskân ettiği köylerden birisi. Sulh ve selamet yurdu; darü's-selâm. 1960'lı-70'li yıllardan bugüne o köye bir tek bile anarşist, terörist girememiş. Köy âdeta bölgenin emniyet supabı.

İbrahim Hoca'nın Karaksi köyüne ait intibaları:

Yolum bir gün Karaksi köyüne düştü. Akşam vaktiydi. Geleni, köyün mezarlığı karşılıyordu. Kabristanın sessizliğini "esselâmu aleykum, yâ dâre kavmin mü'minîn" selâmımın burada medfun Mehmet Hoca'nın "Ve aleykümselam benim vefasız kardeşime" cevabıyla bozulacağını bekledim. Belki bozdu da, nerede o âlem-i berzahtan gelen cevabı duyacak kulak bende! Ama onun Bornova Merkez Camii odasında beni karşılayan "Ah! Kendine yaptığın yetmiyor, bir de bize..." latifesi hâlâ kulaklarımda.

Karaksi köyüne girerken, akşamın karanlığı gün ışığını yavaş yavaş yutuyordu. Hayatında gizlilik toprağına bürünen müteva-

zi insan Mehmet Hocam, bu sefer de hem otların hem de kabir toprağının altına gizlenmiş. O hep mahviyet mesleğinde yürüdü, toprak gibi. Bağrında güller bitirmişti. İyi de nasıl olsa artık hayat serüveninde nefs yok, şeytan yok, riya yok, niye hâlâ mahviyet? Başına bir mezar taşı koysalar, adını yazsalar benim gibi uzaklardan gelmiş bir garip ruhuna Fatiha okusa çok mu olur!

Üzümü, zeytin bahçeleri ve biberiyle de meşhur Karaksi köyünden Antakya'ya döndüm. Manisalı hemşehrim Ahmet Günay Hoca da orada idi. "Mehmet Özyurt Hocam yaşarken hiç de kimsesiz, garip bir kimse değildi. Arkadan gelen nesillere örnek olacak bir yiğitti. Eğer siz ona yaptırmıyorsanız, ben İzmir'den bir mezar taşı yaptırıp göndereceğim." dedim. Ahmet Hoca, "Estağfirullah ağabey size ayıp olur." dedi. Daha sonraki uğramalarımda mezarının yapılmış olduğunu görmüştüm.

Tüm Köy Halkı Onu Çok Severdi

1960'lı yılların başında fahri imam olarak köye gelen Hasan Okuyucu Hocaefendi'nin de Karaksi köyünde ayrı bir yeri vardır. O dönemde köydeki medrese eğitimi, bütün çevre köy ve ilçelerden gelen öğrencilerle bayağı ileri seviyede idi. Hasan Okuyucu Hocaefendi, verdiği eğitim ile tamamen köye damgasını vurmuştu. Gerek vaazları, nasihatleri, gerekse öğrenci yetiştirme aşkı ve ilmiyle güven sağlamış ve toplumun saygı ve sevgisini kazanmıştı. Bu Hocaefendi'nin yetiştirdiği öğrenciler, sonraki yıllarda din görevlisi olarak çalıştılar ve aranan kişiler oldular.

Mehmet Özyurt Hoca, daha henüz çocuk yaşta iken Kur'ân-ı Kerim'i hıfzettiği gibi, o dönemin cami cemaati çocuk yaştaki Mehmet Özyurt'a "Molla Muhammed" diye hitap ederdi. Tüm köy halkı onu çok severdi. Hasan Okuyucu Hocamız, bir gün ondan bahsederken: "O, her zaman için kendisine verilen dersi ertesi güne bırakmayan, zamanından önce yapıp zaman zaman

gece evime gelerek: 'Hocam benim ödevimi yenile.' diyen biriydi." diye ifade eder.

Daha sonraki yıllarda Mehmet Özyurt Hoca'nın İskenderun'da görev yaptığı yıllarda, dışarıdan lise imtihanlarına hazırlanırken İngilizce dersi aldığı Osman Seyitoğlu Hoca'nın şöyle dediğini bizzat işitmiştim: "32 yıl öğretmenlik yaptım. On binlerce öğrenci ile karşılaştım. Ancak onun gibisine rastlayamadım. O çok zeki bir insandı." Bu söz, rahmetli Mehmet Özyurt Hocam vefat etmeden bir ay önce söylenmişti.

FÂNİ HAYATA DÜŞEN GÖLGE

İlk Tebessüm

Mehmed Özyurt, 20.05.1945 tarihinde Karaksi köyünde Bekir Efendi'nin altıncı çocuğu olarak dünyaya gelir. Faziletli bir çevrede yetişir. Evleri tek odalı bir köy evidir. Anne babası, dağdan şehre odun taşıyarak geçimlerini sağlamaya çalışan yoksul; ama mutlu insanlardır. Rahmetli pederi tarafından hafızlığa verilen Küçük Mehmet, 7 yaşında hıfzını tamamlar.

Bekir Efendi "Asarlarsa Assınlar Der" ve Kur'ân'ı Bağrına Basar

1952 yılında, o zamanki ismiyle Karaksi İlkokulu'nda eğitim hayatına başlar. İlkokula devam ettiği yıllarda annesi onu geceleri amca çocuklarından Hacı Osman Özyurt'un yanına götürür, Kur'ân-ı Kerim dersi aldırtır.

Mehmet Hocamın doğduğu yıllarda Türkiye'de 'Şef'lik dönemi hüküm sürmektedir. Kur'ân-ı Kerim'ler toplatılmaktadır. Mehmet Hocamın babası Bekir Özyurt Antakya'ya dağdan elde ettiği kömürleri satmak için gitmiştir. Dönüşünde Asi nehrinin yanından geçerken çuvallara doldurulan Kur'ân-ı Kerim'lerin

nehre döküldüğünü görür. Bu işi yapan görevliye yaklaşır, tanıdığı birisidir. “Bana şu Kur’ânlardan birini ver de saklayayım.” der O da: “Bekir Ağa sende bu Kur’ân’ı görürlerse seni asarlar.” diye uyarır. Bekir Efendi “Asarlarsa assınlar.” der ve atılmakta olan Kur’ân’ı bağrına basar, evine getirir. Babası o anda Allah’ın göndermiş olduğu kitaba sahip çıkar. Allah da (celle celâluhu) ona, o Kur’ân’a sahip çıkacak ve onu anlatıp anlayacak bir evlat nasip eder. Bu olay bana hep şu hadiseyi hatırlatır: Bişr-i Hâfi Hazretleri meyhaneden çıkıp evine giderken, sokak ortasında yere, ayaklar altına düşmüş olan Kur’ân sayfalarından birini alıp, öpüp alnına koyar ve “Senin yerin orası değil, yükseklerdir.” deyip evinin duvarının en üst köşesine yerleştirir. Bu davranışıyla, Allah da (celle celâluhu) onu hidayete eriştirir. Bişr-i Hâfi Allah’ın sevgili kullarından biri olarak günümüze kadar yâd edilegelmiştir.

Mehmet Hocamın amcasının oğlu Ali Özyurt anlatıyor:

1957 yılında, askerlik dönüşü köyümüzde kiremit ocağı işletiyorduk. Mehmet, o yıl ilkokulu yeni bitirmişti. Bize de, çocuk işçi gerekiyordu. Babasından, annesinden bizimle gelmesi için izin alırdık. Sabahleyin erkenden işe giderdik. Medresede, Kur’ân dersi başlama saatleri gelince Mehmet, işyerinden kaybolurdu. Onu arardık, bulduğumuzda hocanın dizinin dibinde olurdu. Biz, onu ısrarla işe götürürdük, o da ısrarla ilim ve Kur’ân öğrenmek için firar ederdi. Eğer bize kalsa bir harf bile öğrenemezdi. Oysa o yaşlardaki bir çocuğun işten kaçtığı zaman oyuna gitmesi gerekmez mi? Ancak o hep ilme koştu!

1957 yılında Hasan Okuyucu Hocam, Altınözü’nün Beberte, şimdiki ismiyle Kazancık köyünde idi. Sonbaharda Mehmet’i, Hasan Hoca’nın yanına Beberte’ye götürdüler. O zaman Hasan Hoca’nın yanında ilim tahsil eden gençler vardı. Bu gençler köylünün zaten dar olan evlerinin küçük bir odasında, birkaç öğrenci bir arada ve zor şartlarda kalıyordu. Mehmet Hoca da, burada 1961 yılına kadar kaldı.

1961 yılında, Hasan Hoca imam olarak Mehmet Hoca'nın köyü olan Karaksi köyüne gelir. İlim tahsil eden gençler de Hasan Hoca ile beraber Karaksi'ye gelirler. Karaksililer bu öğrencilere sahip çıkmış, evi müsait olanlar bu gençleri barındırmışlardır.

1965 yılına kadar Mehmet Hoca burada ilim tahsiline devam eder. 1965 yılında Ankara Mamak'a asker olarak gider. Askere gitmeden, annesi ona nişanlanması hususunda teklifte bulunur. Mehmet Hocam da: "Anne eğer böyle bir şey olursa, şu kitapları denize atarım." der. Zannediyorum fazla ısrarlar karşısında, kabul etmek zorunda kalır ve amcasının kızı Şükriye Hanım ile nişanlanır.

Mehmet Hocam, daha sonra askere gider ve Konya'ya dağıtım olur. Orada, kendisini bir ara mutfak görevine verirler. Mutfak görevindeyken Konya'nın iklimi ve kendisindeki hassas ruh hâletinin de etkisiyle rahatsızlanır. Ciğerlerini üşütür ve 4 ay raporla hava değişimine gelir.

Askerlik dönüşü, 1968 yılında İskenderun'a bağlı Şekere köyünde köy imamlığı yapar. Burada aylığını köylüler vermektedir.

1968 yılının Kasım ayında düğün yaparlar.

İskenderun'da 35-40 metrekarelik 2 odalı bir ev tutar. Evde, anne-babası ile beraber kalmaktadırlar. Yerleri kapatacak bir örtüleri yoktur, ama ona rağmen evlerinden misafir eksik olmaz.

Mum Işığı Altında

Fıtraten ilme çok müştak bir yapıdadır. İlim tahsili yolunda çok sıkıntılar çekmiş ancak kısa zamanda çok önemli mesafeler katetmiştir. Annesinin anlattığına göre eve geldiğinde dahi kitap okumadan geri kalmaz, yere serdiği pöstekisinin üzerinde, mum ışığı altında sabahlara kadar ders çalışır, çok az yer ve çokça ibadet edermiş. İlminden ve takvasından dolayı her iki köyde de "Molla Muhammed" diye tanınır ve küçük yaşta büyük saygı görürmüş.

Mehmet Hoca medrese tahsili sırasında maddî sıkıntılardan kurtulamaz. Mesela 10 sene boyunca bir tek ceketi ve bir tek şalvarı olmuştur. Üç- beş ayda bir geldiği köyüne de ancak dağlardan, bayırlardan yayan ulaşırmış. Hatta bir kış günü, evine gelirken her taraf buz tutmuş. Ayaklarına bez bağlamış yaklaşık 40-50 km. yol yürüyerek, ancak köyüne ulaşmış. Hanımı onun ilme iştiyakını şu sözlerle özetliyor: "İman diyordu, ilim diyordu, başka bir şey demiyordu. Âdeta kendisini bu dünyadan soyutlamış, ilme adamıştı."

Dinleyenleri Mest Ederdi

Mehmed Hoca ilmi ve faziletiyle olduğu kadar, sesinin güzelliği ile de dikkatleri çekerdi. Gittiği yerlerde okuduğu Kur'ân tilaveti, dinleyenleri gözyaşlarına boğar, sermest ederdi. Civar köy halkı tarafından da çok sevilirdi. 3-5 ay kadar bir köyde imamlık yaptıktan sonra İskenderun Çay Mahallesi Camii'nde açılan müezzinlik imtihanlarına katıldı. Dönemin Hatay milletvekillerinden Ali Yılmaz aynı imtihan için bir başkasını getirir ve kazandırılması için siyasî nüfuzunu kullanır. Aynı yıllarda, Hasan Okuyucu orada merkez vaizidir. Hasan Hoca'ya derler: "İmtihan günü git, öğrencine yardım et." O da şöyle der: "Eğer bu imtihanda birazcık bilgiye önem vereceklerse ona benim yardım etmem gerekmez. Zaten sebepler dairesinde o gerekeni yapmış." Mehmet Hoca milletvekilinin iltimasına rağmen kazanır; 26.11.1968 tarihinde devlet memurluğuna başlar.

O Benim Medâr-ı İftiharımdı

Yıllar sonra Hasan Hoca şunları anlatır:

M. Özyurt Hoca, birçok konuda benden aşkın düşünürdü. Ben onun hocasıydım; ama ona hayrandım. O, benim medâr-ı iftiharımdı.

Ben, çok ciddi ve sert mizaca sahibimdir. Talebelerim benden

çok korkarlar. Düşünüyorum da, Mehmet Hoca benden hiçbir zaman değil dayak bir fiske bile yememiş, azar dahi işitmemiştir. Çok küçük yaşlarda bile derslerini hiç aksatmamış, hep çok önde gitmiştir.

O İzmir'deyken evine ziyarete gitmiştim. Elimi öpmek istemişti. Öptürmeyince, ayağımı öpmek için hamle yapmıştı. Çok çok saygılıydı.

13-15 yaşındaydı. Hadis-tefsir çalışıyorduk. O günün dersi bittiğinde ertesi gün çalışması gereken üç sayfalık dersi, önce ben ona Arapça okurdum. Anlamadığı bir şey olursa sorsun, diye. O gece boyunca o derse çalışsın, ertesi gün o dersi versin diye. Ben o üç sayfayı okurken, beni dinler, kitaptan takip eder, aynı anda ezberlerdi. "Yarın değil, şimdi vereyim hocam." diye ısrar ederdi. Bazen "peki" derdim. Kitabını kapayıp, beni dinlerken ezberlediği o üç sayfayı bana hemen ezberinden okurdu. Benim hafsalam almazdı. Hayretler içinde kalırdım. Adana-Hatay-İskenderun-Kırıkhan-Dörtyol bölgesinde farklı yerlerde iki binden fazla çocuk yetiştirdim, ama Mehmet Özyurt gibisi hiç olmadı. O ilimde beni geçti. Daha sonra 'Hocam' diye hitap ettiğim tek öğrencimdir o.

Onun bir farkı da şuydu: Öğrendiklerini aynen yaşayabilmek için çabalardı. Sahabi gibi yaşamaya çalışırdı. Ailemle geç vakit bir yerden evimize döndüğümüzde M. Özyurt Hoca'yı, arkadaşları uyurken ders çalışıyor veya ibadet ediyor olarak görürdük. Sayısız geceler ben, onun sabahlara kadar ibadet ettiğine ve Kur'ân okuduğuna şahidim.

Ayrıca genç yaşlarında bile o, bir iffet âbidesiydi. Talebeliğinin son senelerinde görev yaptığı caminin küçük odasında 2-3 arkadaşıyla kalır; bir yandan ders almaya devam ederken, başka camide önce müezzin sonra imam olarak görev yapardı. Bekârdı. Mahalleli ona ilgi gösterir, yemek getirir, onunla konuşmak isterdi. O, hep kaçardı. Kabul etmezdi. Yıllarca benim yanımda kal-

dığı hâlde, benim ailemle görüşmek durumunda kaldığında bile başını yere eğer, iki büklüm olurdu. Babam Şeyh Cemil Efendi de ona hayranlıkla büyük sevgi ve saygı duyardı. Ona 'Şeyh Muhammed Efendi' diye hitap ederdi ve bana hep Mehmet Hoca için "O çok farklı." derdi.

Cami cemaati, çevre halkı ve benim dostlarım onun ayrıcalığını hemen fark ederdi. Küçük yaşlarında bile o, çevresinden büyük bir sevgi ve saygı görürdü.

Böyle Bir Zekâyla İlk Kez Karşılaşıyorum

Askere gidene kadar medrese tahsilinden başka bir öğrenimi olmayan Mehmed Hoca, çevresindekilerin ısrarıyla asker dönüşü, dışardan bitirme imtihanlarına girerek 2-3 sene gibi kısa bir süre zarfında ilk, orta ve lise öğrenimini tamamlar. Adana İmam-Hatip Lisesi'nde kendisini imtihan eden meslek dersleri (Arapça, Kur'ân, fıkıh, hadis, siyer) hocaları ona hayran kalmışlar, hatta bir hocası; "Sen bizden çok ileri bir seviyedesin." demiştir.

M. Özyurt Hoca'nın İskenderun'da görev yaptığı dönemlerde kendisine sahip çıkan, yakınlık gösteren cami cemaatinden İngilizce öğretmeni Osman Seyitoğlu anlatıyor:

M. Özyurt Hoca'nın ilmine, irfanına, ahlâkına, yaşantısına hayran kalmıştım. Bir gün, kendisine nereden mezun olduğunu sordum. Sadece medrese tahsili gördüğünü söyleyince mutlaka diğer okullara da gitmesi gerektiğini söyledim. Maddi imkânsızlıklardan olsa gerek, biraz tereddütlüydü. Ama onu ikna ettim. Bir sene içinde, ortaokulun 3 sınıfının da derslerini bir defada verdi ve ortaokul diplomasını aldı. Daha sonra bir gün bana yaklaşarak utangaç bir ifadeyle, "Hocam ben liseyi de bitirmek istiyorum, ne yapmalıyım?" diye sordu. Ben de, o sırada özel bir İngilizce kursu açmıştım. Ona dedim ki: "Gel biraz, önce bizim İngilizce kursuna devam et." Ve Mehmet Özyurt bu şekilde kursa başladı.

Kısa bir süre geçmişti, bir gün kursa geldi. "Hocam ben geldim ama camide bugün imam arkadaş yok, izinli. Onun için camide olmam gerekiyor. Akşam namazını kıldıracak kimse yok. Sizden müsaade alıp gitmek istiyorum." dedi. Ben de kabul ettim ve gitti.

Kurs bittikten sonra yatsı namazına, onun görev yaptığı camiye gittim. Namazdan sonra bana, "Hocam bugün derste ne anlattınız?" diye sordu.

Ben de biraz Arapça bildiğim için ona şöyle söyledim:

'Hani Arapça'da 'esma-i mavsule' isimli bir gramer kaidesi vardır ya, bugün onun İngilizce versiyonunu anlattık. Bu, Türkçedeki 'ilgili zamirler' ya da 'yan cümlecikler' oluyor. İngilizcesiyle, 'relative pronouns and relative clauses' idi. Ben bu konuyu ona ayaküstü 5 dakika ya anlattım, ya anlatmadım o kadar. M. Özyurt Hoca bu konuyu Arapça ile mukayese ederek bana konuyla ilgili hemen İngilizce cümleler kurmaya başladı. Benim ağzım açık kaldı. İnanın İngilizce bilenler bunu bilir; en ağır gramer konumuz budur.

Öğrencilerimizin büyük çoğunluğu, bu konuda çok zorlanırdı. M. Özyurt Hocamın bu zekâsı karşısında ben çok şaşırmıştım. Böyle bir zekâyla ilk kez karşılaşıyordum.

Daha sonra, ona kesinlikle liseden sonra yüksekokulu da okuması yönünde telkinde bulundum.

İman Hizmetiyle Tanışması

Mehmed Hoca İskenderun'da Bediüzzaman Hazretleri'nin nurefşan iklimine yelken açar. Artık İskenderun'da nur derslerine devam eder. Dersleri, genelde kendisi yapmaktadır. Gecelerini ihya etmesi de bu senelerde başlar. Zaten günde 4 saatten fazla uyku uyumamaktadır. Daha sonraki yıllarda, bu kadarına da fırsat bulamaz.

M. Özyurt Hoca'ya o dönemde çok yakın olan kişilerden biri M. Sakman anlatıyor:

Ben ve 13 arkadaşım 25 Mayıs 1972 günü 163. maddenin mağduru olarak, âyin yaptığımız gerekçesiyle gözaltına alınmıştık. Kaderin cilvesine bakın ki, o gün M. Özyurt Hocam daha gelmemişti. Camide görevini ifa ettikten sonra gelecekti.

Biz mahkemeye ilk çıktığımızda yedi kişi dışarıdan takip edilmek suretiyle serbest bırakıldı. Kalan arkadaşlarımızın da mahkemesi tutuklu olarak devam edecekti. Ben dışarıdan takip edilecekler arasındaydım. O sırada Avukat Bekir Berk Ağabey, mahkeme öncesi İskenderun'a gelmişti. M. Özyurt Hocamı bulup iddianamesini istemişti. O günlerde Mehmet Hocam imamlık ve müezzinlik vazifesini birlikte yürüttüğünden Adana Sıkıyönetim Komutanlığı'ndan iddianameyi benim alıp getirmemi istemişti. Ben de Adana'ya gittim.

Biz ilk tutuklandığımızda ifadelerimizi alan Binbaşı Atilla Dengi gitmiş yerine Yüzbaşı Güneri Topçuoğlu gelmişti. İddianameyi istediğimi söyledim. "Sen dışarıdan mahkeme olanlardan mısın?" dedi. "Evet" dedim. Yandaki bir onbaşıya "Sen bu evrakların birer fotokopisini çek, ben kendisiyle biraz özel görüşeyim." dedi. Bana, oturur oturmaz, ilk sorduğu şey M. Özyurt Hocam olmuştu. "O kim, neler yapıyor, neler anlatıyor, kimlerle görüşüyor, nereden tanıyorsunuz? Nasıl tanışıyorsunuz?" şeklinde sorular sormuştu.

Uzun uzadıya ifademi aldı. Ben bir nevi ifade vermek için gitmiş gibi oldum. Evrakları aldım getirdim. Sonra Mehmet Hocamla, beraber uzun süre içeride tutuklu olan arkadaşlarımızın ve onların dışarıdaki ailelerinin her türlü çarşı, pazar, ev ihtiyaçlarına koşturduk. Çok fedakâr, çok cefakâr bir insandı. Allah gani gani rahmet eylesin.

İzmir Hayatı

1969-70 yıllarında Fethullah Gülen Hocaefendi'yi tanıma imkânı bulur. Bilindiği gibi; Hocaefendi askerliğinin bir kısmını 1962'li yıllarda İskenderun'da tamamlamış ve askerliği sırasında özel izinle vaaz vermiştir. Hocaefendi'nin vaazlarıyla ilk tanınması da İskenderun'da olmuştur. Mehmet Özyurt Hoca İskenderun'dayken Hocaefendi'yi duyar. Ancak asıl görüşmesi ve o ışığa pervane olması Yüksek-İslâm Enstitüsü imtihanlarına girmesi sırasında başlar.

Artık Hocaefendi'ye olan iştiyak bütün benliğini sarmıştır. Mehmet Hoca'nın o günden sonra duası olur; muzdarip insanla, çile insanıyla, kader birliği yapmak, yolunun onun yoluyla kesişmesi.

Kısa bir süre sonra bu duaları kabul olur. Yüksek İslâm Enstitüsü imtihanlarını birincilikle kazanır. Ve kendisine çok sevgi ve saygı duyduğu İskenderun müftüsünün vesilesiyle imamlık görevinin de İzmir'e çıkması ile ailecek İzmir'e taşınır.

Mehmet Özyurt Hoca, İskenderun Binevler Camii imam-hatipliğinden 15.05.1973 tarihinde ayrılır. 15 gün sonra İzmir Gültepe Camii imamlığına başlar. Burada bir sene vazife yaptıktan sonra Bornova Hüseyin İsa Bey Camii'ne nakledilir. Buradaki vazifesine 05.04.1983 tarihinde görevine son verilinceye kadar devam eder. Hocaefendi de aynı camide vaiz olarak görev yapmaktadır.

Mehmet Gündem Bey şöyle diyor bu konuda: "Mehmet Hoca, caminin yakınında bir ev tuttu. Tam bir buçuk yıl her cuma günü, İzmir dışından vaaz dinlemeye gelen insanlara kendi evinde yemek verdi. Hayatı boyunca hep sıkıntı çeken Mehmet Hoca, o sıralarda bir de kitapçılık işine girmişti. Belki de hayatında ilk defa, ailesi bir parça olsun maddeten rahatlamıştı. Evine ilk divanı o zaman kazandığı parayla almıştı. Hoca, kazandığını yine hizmete dönüştürüyordu. Zühd ve takvasından hiç taviz vermedi. Tevazu

her hâlinde seziliyordu. Eşinin de, çocuklarının da, kendisinin de aç kaldığı günlerin ve gecelerin sayısı hiç de az değildi. Ama kimseye hissettirmedi bu durumu Mehmet Hoca."

Hanımı da, onun kendisini bir ideale adayışını şöyle anlatıyor: "Evliliğimiz boyunca bir gününü eve ayırdığı hiç olmamıştır. İskenderun'da otururken de, İzmir'de otururken de sabah namazında evden çıkar, gece çok geç vakitlerde eve gelirdi. Çok güçlü, çok kuvvetli bir insandı ki her şeye rağmen evin ihtiyaçlarını da hiç aksatmazdı. Özellikle İzmir'de oturduğumuz zamanlar bir cami imamıydı; ama o kadar yoğundu ki sanki 8-10 tane işyeri varmış gibi oradan oraya koşturuyor, oradan oraya gidiyordu."

Böyle olmak zorundadır, zira bu ağır yük ancak böyle civanmertlerin omuzlarında yükselecektir. Zira "Bizler, sözlerle yapılan çağrılardan, davranışlardaki alüfteliklerden, kazanılmış zaferlere dilbeste sahte kahramanlıklardan, yaşama arzusuyla yanıp tutuşmalardan, ikbâl hırsından ve makam arzusundan bıktık. Bizler, Heraklitimizden, Kafdağı'ndan su getirecek irade davranışlarında inandırıcı kararlılık; zaferlerinde kendi göz nuru ve el emeği ile yoğuruculuk; yaşatma arzusuyla maddî-manevî füyuzât hislerinden, fedakârlık, hasbîlik ve diğergâmlık bekliyoruz. Düşünceleri dupduru ve pürüzsüz, yollar zikzaksız ve dümdüz olsun. Düşünsün, yaşasın, yaşadığına tercüman olsun, anlatsın. İkiyüzlü olmasın ve bizi aldatmasın! Yüzünde binlerce elem ve ızdırabın çizgisi bulunsun! Gözü yaşlı, bağrı derin, vicdanı uyanık olsun! Tekkenin muhasebe ve soyluluğunu, mektebin mantık ve muhakemesini, kışlanın disiplin ve itaatini soluklasın ve bununla kendi mükemmeliyetini bizlere ifade etsin! Kalbi kafasından koparılan, ruhu vicdanından edilen ve sadece belli hassalarıyla zifafa çağrılan insanımızı, asırlık bunalımından kurtarıp, onu kendi tabiatıyla bütünleştirebilsin! Hakk'ın hatırını âli tutsun; düşünce ve hizmette tekelciliğe düşmesin ve yüce hedefe varacak yolların, mahlûkatın solukları sayısınca olduğunu bir lâhza unutmasın!

Hizmette atılımlı ve ön saflarda bulunsun; ücret ve mükâfatta yerinin çok gerilerde olduğunu hatırdan çıkarmasın. Ve hiç olmazsa kendi insanına karşı, mükellefiyetlerini yerine getirdikten sonra, makamdan, mansıbdan sıyrılarak bir kenara çekilip, ikinci bir sorumluluk ve vazife anını beklesin!"

Diyarbakır Dönemi

Yıllar sonra Diyarbakır'a gelir ailesiyle. Kenar mahallelerin birinde bir ev tutar. Sokak sokak dolaşır. Neredeyse selâm vermediği adam kalmaz oralarda. Yoksul talebeler için ev aradığında bulamaz. Izdırapla kıvranmaktadır. Karar verir, bir gece ansızın kendi evini birkaç mahalle ilerideki bir gecekonduya taşır. Eşyalarının yarısını da o eski evde bırakarak oraya yoksul öğrencileri yerleştirir. Ne hikmetse maddeten fakir bu adamın eşyaları bölünür, bölünür; ama bitmez. Şimdilerde bile Diyarbakır, Urfa, Gaziantep illerinde Mehmet Hoca, bir efsane gibi yaşar.

Evet, o ve onun gibilerin normal ve tabiî hâlleri içinde, ruhlarındaki şecaat ve yiğitliği sezmek oldukça zordur; yumuşaklardan daha yumuşak, incelerden daha ince ve nazik davranırlar. İş başa düşüp de hizmete çağırıldıklarında ise, birdenbire değişir, bambaşka bir hâl alırlar. Ve hele rehberlerini bulup yollarının da doğruluğuna inanıyorlarsa; işte o zaman, her biri birer ateş parçası kesilirler. Durup dinlenme bilmez, stepler aşar, kandan, irinden deryalara dalar ve süvarisini bulmuş bir küheylan gibi çatlayıncaya kadar koşarlar.

Mehmet Hoca fakr u zaruret içinde yaşar. Oğlu Ahmet Özyurt oldukça anlamlı ve kalıcı bir vakayı şöyle anlatıyor: "Diyarbakır'da kalıyorduk. Halimiz vaktimiz iyi değildi. Aç kaldığımız zamanlar oluyordu. Akşam vakti babamın bir arkadaşı kapıyı çaldı. Eli meyvelerle doluydu. Babam arkadaşını gördüğüne çok sevindi. Gözü elindeki meyvelere ilişince: 'Yahu sen ne yaptın?

Bu eve on aydır meyve girmedi, unutmuştuk. Sen şimdi bize yeniden hatırlattın.' dedi."

Yine bir mahdumunun anlattığına göre bu sahabi misal evde şu ciğer yakıcı hadise cereyan eder: "Bir keresinde uzun bir yolculuktan dönmüştü. O gün de tatil günüydü, okula gitmemiştik. Bütün kardeşlerim evdeydi. Sabahleyin, validem kahvaltı hazırladılar. Ekmek yok evde. Ben öğrenciyim, kardeşlerim öğrenci. Herkes okuyor. Yaklaşık yarım saat-45 dakika boyunca evde herkes bir ekmek parası tamamlamaya çalışmıştı; fakat tamamlanamamıştı. Hiç kimsede para yok! Sonra babam Sakıp amcaya göndermişti beni. O zaman Sakıp amcadan kendime harçlık alıyor gibi 5 lira mı, yoksa 2.5 lira mı alıp, ekmek alıp eve gelmiştim."

Onun bu hâline daha sonra tanık olan Hocalar hocası devreye girer. "Hocam" der; "Sana şöyle bir katkımız olsun, evde çoluk-çocuk var." Merhamet, şefkat ve hilm sahibi bu adam o sıralarda evine geldiğinde odasına kapanır, sabahlara kadar ağlar, hırçın ve celâlli bir hâl alır. Bu hâl, bir hafta kadar sürer. Eşi dayanamaz ve sorar: "Nedir seni bu kadar üzen?" Hoca yutkunur: "Benim gayem maaş almak mı ki bana bunu öneriyorlar? O parayı sana, çocuklarıma nasıl yediririm!"

Günler Gurûba Kayarken

Evet, bu ızdırap insanı bulunduğu muhitte gittiği yerleri yeşertedursun, bir yandan da kader kanaviçesinin kendisi için ördüğü şehadet gömleğini giymeye doğru yaklaşıyordu. Sanki bunu hissetmişti veya belki de görmüştü. Yine muhterem zevceleri naklediyorlar: "Vefatına 20-25 gün kala onda bazı değişiklikler olmaya başlamıştı. Eskisinden daha fazla düşünceliydi. Gözleri daha fazla yaşarıyordu. Gözleri bir noktaya bakıyor, bir şeyler düşünüyor ve hep ağlıyor, çoğu zaman sesli olarak hep dua ediyordu. Vefatından 15 gün kadar önceydi. 'Bana bir şeyler oldu, öyle çok şey-

ler oldu ki, sana anlatsam tahammül edemezsin.' dedi. Ben ısrar ettim: 'Efendi, ben de bir şeyler seziyorum, sen çok değiştin. Ne oldu sana, ne olur anlat.' dedim. Daha sonra 'Bir ara fırsat olursa anlatırım.' dedi ve yine baktım gözlerinden yaşlar süzülüyordu."

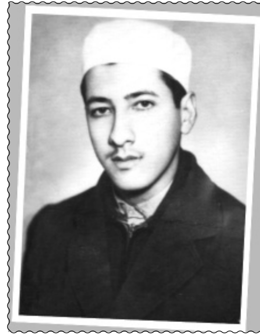
19 Eylül tarihli Zaman gazetesi, "Elim bir trafik kazası" başlığı altında kazayı şu şekilde haber verir: "Dün sabah 8.15'te Şanlıurfa'da meydana gelen trafik kazasında Bayram Acar'ın kullandığı özel otomobil karşıdan gelen bir akaryakıt tankeriyle çarpıştı. Tankerin hatalı sollamasının sebep olduğu belirtilen kaza sonrasında özel otomobil ateş aldı ve içindeki dört kişi yanarak vefat etti."

Hocaefendi, Mehmet Özyurt'un, bu diriliş erinin, vedasız ve ansızın ayrılışının, uçup gidişinin ardından "Ağlamaktan gözümde yaş kalmadı." demiş ve eklemiştir: "Belim kırıldı."

Mehmed Özyurt bir ahirzaman garibidir. Onların hayatları garip olduğu kadar ölümleri de bir gariptir.

Garipler, baharda başını topraktan erken çıkaran çimenlere benzerler. Toprağın ortaya çıktığı her yerde, bu şafak çiçekleri, karla, buzla burun buruna gelir ve yer yer soğuğu, yer yer donu aşarak geçip, bir ulu kavga başlatırlar tipiye, borana karşı... Evet, alaca karda beyaz tülbentleriyle, güneşe gamze çakıp cilveler atan kar çiçekleri ne ise gökler ötesi âlemlere göre, bin çığlık aydınlığa koşan garipler de odur. Kara, cemre düşmeden; henüz buzlar erimeden, ortaya çıkarlar. Güç belâ varlıklarını sürdürür, karşılarına çıkan tehlikelerle pençeleşir, yara alır, hırpalanır ve çok defa dünya zevki nâmına bir şey tadıp duymadan "Harab olup, turâb olup" giderler. Giderler ama, gidişleri de merdâne olur. Toprağın bağrına sinip, birkaç sümbülü netice vermeden gitmezler. Onlar "Bir ölür yirmi dirilirler!.."

BELGELER VE FOTOĞRAFLAR

Şanlıurfa'da elim trafik kazası

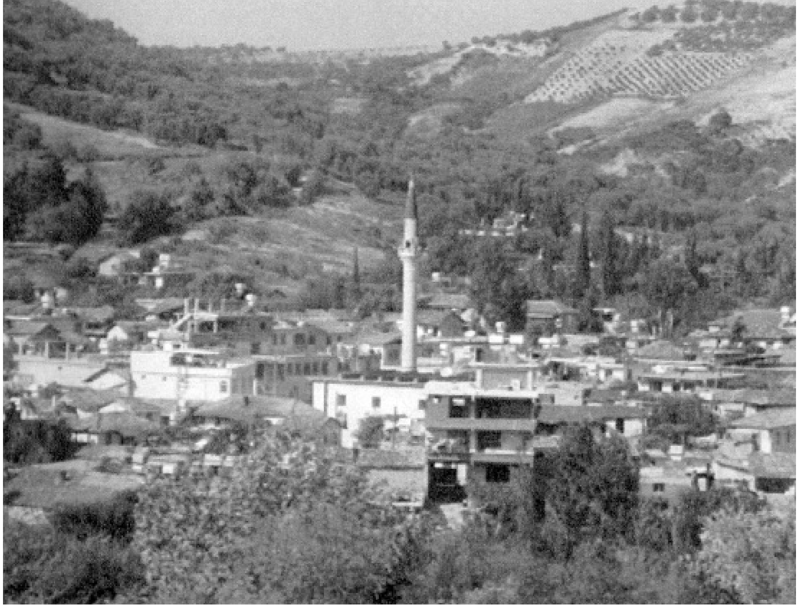
Kazada işadamı Bayram Acar, Mehmet Özyurt, H.İbrahim Çelik ve Hasbi Şahin vefat etti.

ŞANLIURFA • Zaman

Dün sabah 8.15'te Şanlıurfa'da meydana gelen feci trafik kazasında Bayram-Özcan cikletleri sahibi Bayram Acar, Mehmet Özyurt, H.İbrahim Çelik ve Hasbi Şahin yanarak hayatını kaybettiler.

Kaza Şanlıurfa'dan çıkışta, 16. kilometrede meydana geldi. Gaziantep'e gitmek üzere yanındaki üç arkadaşıyla birlikte Şanlıurfa'dan ayrılan Bayram Acar'ın kullandığı özel otomobil karşıdan gelen bir akaryakıt tankeriyle çarpıştı. Tankerin hatalı sollamasının sebeb olduğu belirtilen kaza sırasında özel otomobil ateş aldı ve içindeki dört kişi olay yerinde yanarak vefat etti.

19 Eylül 1988 Zaman

İskenderun Beberte Köyü

İskenderun Şekere Köyünde İmamlık Yaptığı Dönem Kaldığı Ev

İskenderun'da İmamlık Yaptığı Binevler Camii

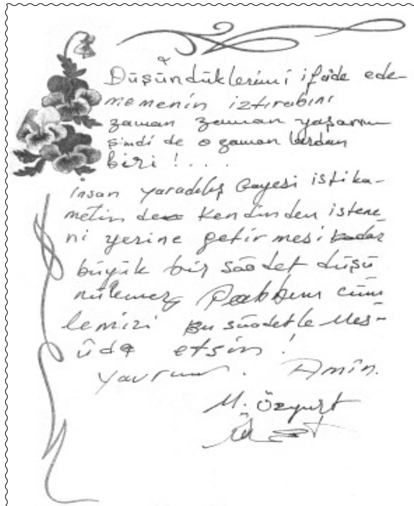

Karaksi Köyünde Doğup Büyüdüğü Ev

Mehmet Özyurt Hoca

İskenderun Beberte köyünde imamlık yapmadan çok önce yine bu köyde medrese dersi almıştı. Hasan Okuyucu Hoca'dan ders aldığı o dönem bu tek gözlü odada kalmıştı. Resimdeki kısa boylu olan Ali Coşkun da onunla birlikte ders alanlardan biriydi.

Düşündüklerimi ifade ede-
memenin ıztırabını
zaman zaman yaşarım
şimdi de o zamanlardan
biri!...
İnsan yaradılış gayesi istika-
metin kendisinden istene-
ni yerine getirmesi kadar
büyük bir saadet düşü-
nülemez. Rabbim cüm-
lemizi bu saadetle mes-
'ud etsin!
Yavrum. Amin.
M. Özyurt

İZMİR
YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜSÜ
TALEBE HÜVİYET KARTI

Adı Soyadı : Mehmet Özyurt
Sınıf ve Şub. : 4.b
Sınıf No. : 119
Doğum Yeri : Antakya
Doğum Tar. : 1945
İmzası :
Adresi : Büyük Cami Bornova

Kış Dön.	Yaz Dön.
1976 - 1977	1976 - 1977

21.XII.1976

İZMİR
YÜKSEK İSLÂM ENSTİTÜSÜ
TALEBE HÜVİYET KARTI

1- Bu hüviyet sahibi, Türkiyenin her yerinde yüksek tahsil talebelerine tanınan kolaylıklardan istifade eder.
2- Özel bölümleri mühürlenmemiş ve imzalanmamış olan hüviyet cüzdanının hükmü yoktur.
3- Hüviyet cüzdanları, Yüksek İslâm Enstitüsü Talebe cemiyetince verilir ve enstitü idaresince tasdik olunur.

Kan Gurubu

79

Mehmet Özyurt Hoca'nın gençlik fotoğrafı.

TEŞEKKÜR

Babam

Mehmet Özyurt

ve

Arkadaşlarının Hak yoluna giderken elim bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmeleri neticesinde acımızı paylaşan, telefon, telgraf ve bizzat gelerek taziyelerini bildiren eş, dost, akrabalarımıza ve din kardeşlerimize ailece teşekkür eder, merhumlara Allah'tan rahmet dileriz.

01.10.1988
ZAMAN

Oğlu
Abdullah Özyurt
ve Eşi

